

A SOPRONI
SZÉCHENYI ISTVÁN
GIMNÁZIUM

ÉVKÖNYVE

1997/98. tanév

*...az ifjúság nevelése egy olyan országban, mely
létéhez és szabadságához ragaszkodik, tekintettel
minden honpolgárának hazája iránti kötelességé-
re, tökéletes kell hogy legyen.*

/ Széchenyi István: Napló, Gondolat, Bp. 1978.
105. l. /

A SOPRONI SZÉCHENYI ISTVÁN GIMNÁZIUM ÉVKÖNYVE

1997/98 - as tanév

Felelős kiadó: Szakál Péter igazgató

A borítót Renner Kálmánné tervezte

Szerkesztő: Dékány Zsigmondné

Technikai szerkesztő: Egész Tamás

A fényképeket pedagógusaink és tanulóink albumaiból válogattuk

Az évkönyv megjelenését a Széchenyi Alma Mater Sopron Alapítvány támogatta

Készült: A Lővér-Print Nyomdaipari Kft.-ben

Tartalom

	oldal
Ajánlás	4
Herbst Zoltán: Szüret után	5
Előszó	6
<i>Jöttek, láttak, győztek:</i>	
Szalay László	7
Bacsárdi László	9
Friedl Zita	10
Unger Viola	12
Széchenyi Alma Mater Sopron Alapítvány	14
Munkaközösségeink az 1997/98-as tanévben	16
Kitüntetettünk: Dr. Horváth Józsefné	20
In memoriam Dancs Lászlóné	21
Dr. Baranyai Lenke: Machatsek Lúcia és alapítványa	22
Gondolatok a könyvtár(ban)ról	26
Ép testben ép lélek	27
Dalolva szép...	28
Művészpálántáink	30
Hagyományok és lelemények	35
És még sok ezer lépés Magyarországon – kirándulások	40
Hazánk a nagyvilág – külföldi kapcsolatok	47
<i>Gaudeamus igitur, iuvenes dum sumus...</i>	
<i>– Örvendjünk tehát, míg fiatalok vagyunk...</i>	
Mészáros Bence (11. b) búcsúztatója	52
Nagy Livia (12. b) 1998. május 16-án, a ballagási ünnepségen elhangzott búcsúbeszéde	53
12. a osztály	55
Kocsis Réka magyar nyelv- és irodalom dolgozata	56
12. b osztály	61
Zistler Roland magyar nyelv- és irodalom dolgozata	63
12. c osztály	66
Varga Karolina magyar nyelv- és irodalom dolgozata	68
Az 1997/98-as tanév tanulói	72
Az 1997/98-as tanévben iskolánkban tanító pedagógusok	88
Képek iskolánk életéből	92

Ajánlás

*Az életet csak úgy érthetjük meg, ha visszatekintünk,
de leélnünk előre nézve kell –*

írta Søren Kirkegård, az egzisztencialista filozófia előfutára.

Az iskola jelene is a múltban gyökerezik, ezért kell azt ismerni és megőrizni. Ezzel a céllal szerkesztődött évkönyvünk. Ifjúi lendülettel, új eszközökkel, de a régiek adatmegőrző feladatát folytatva.

Mi, idősebbek, örömmel üdvözöljük e munkát, és köszönjük, hogy részt vehettünk benne.

...A múltra vissza kell nézni, de nem szabad megragadni benne, mert „okos ember maga elibe néz”¹

Ám senki ne feledje: holnapra a jelen is múlt lesz!

¹ Széchenyi István: Hitel XIII.

Ezen gondolatokkal ajánljuk évkönyvünket az olvasónak

Baranyai Lenke

Szüret után

Sopron, Sopron!
sárga levelek takarják
szüreti vígalmad,
s az est sokhordós
szekere lassan
sárba tapossa őket

Teli már a pince
elült a seregély–dáridó,
új év forr a mustban
s a lanyha dombok
csupasz hassal
ülnek csak feletted

Utcáid árnyékköpenybe bújtak
őrzik a mostan élőket,
majdani múlásunkat
ugyanúgy nem hiszik
a kövek, mint magunk
sem hisszük soha

Ráfagy a dér a
harangokra – nem rázzák
le, csak a versíró gondja
üti el az éjfél,
lábadhoz kuporodott ősszel
miről álmodsz, városom?

Herbszt Zoltán (1959 - 1981)

Előszó

Évkönyv ... ízlelgetem a szót, megnézem az értelmező szótárban – ... valamely év jellemző eseményeit, adatait, eredményeit összegező kiadvány ... – és nem tetszik. Túl száraznak és hivatalosnak tűnik. Aztán fellapozom a szinonimaszótárt ... igen, ez már jobb: annales, almanach, kalendárium ... ez az, KALENDÁRIUM.

És hirtelen eszembe jutnak gyermekkorom KINCSES KALENDÁRIUMai, amelyeket olyan nagy kedvvel lapozgattam. Miért ne lehetne nekünk is Kincses Kalendáriumunk? Hiszen kincsünk van elég – a gyerekek, diákjaink. Az 1997 / 98 - as tanévben 512-en tanultak a Széchenyi István Gimnáziumban. Nincs szükség évfordulóra ahhoz, hogy legyen mit mondanunk magunkról. Egy év alatt annyi minden történik nálunk, ha nem is eget verő, de megörökítésre méltó dolgok. Ha hónapokra, napokra bontanám le az eseményeket, ez az alig több mint félszáz oldal sem lenne elég rögzítésükre. Így csak az úgymond *fontosabb eseményekre* szorítkoztam, mind a tanulással összefüggő eredményeket illetően, mind a tanórákon kívüli eseményekkel kapcsolatban.

Az iskola a második otthonunk – halljuk hatéves korunktól fogva. Valóban az? Ha igen, miért, ha nem, miért nem? Hogy lehet megtölteni ezt a mondatot tartalommal? Bízom benne, hogy egy ilyen év végi számvetés segít abban, hogy megtaláljuk a kérdésekre a választ, megteremtsük ezt az otthont, és mi, pedagógusok megfeleljünk „pótszülői” feladatainknak is. Kérem, olvassák a Kalendáriumunkat olyan kedvvel és örömmel, ahogyan mi ezt összeállítottuk!

Köszönöm minden kedves Kollégámnak és Tanulóinknak azon munkáját, mellyel hozzájárultak ahhoz, hogy ez a Kincses Kalendárium megszülethessen.

Dékány Zsigmondné

JÖTTEK, LÁTTAK, GYŐZTEK

Szalay László – a csendes amerikai

Lacival egy borús, őszi vasárnap délelőttön beszélgettem. Percnyi pontossággal lépett be a Dömötörbe, arcán csendes mosollyal üdvözölt. Jóképű, szőke fiatalember, nyugodt, kék szemek, kiegyensúlyozott arc. Ahogy ott ül velem szemben, az jut eszembe: tiszta, mint a kristály.

– *Örülök, hogy tudtunk találkozni, Laci, féltem, nem tudlak elérni ...*

– Idáig minden hétvégén itthon voltam, bár már Veszprémben is otthon érzem magam a kezdeti zűrös időszak után.

– ?

– Most a Veszprémi Egyetem műszaki-informatika szakán tanulok, informatikus mérnöknek készülök.

– *Te egyértelműen reál érdeklődésű diák vagy?*

– Igen. Szüleim mesélték, hogy már kiskoromban is állandóan számolni akartam. A matematika, fizika mellett szeretem a kémiát, biológiát, de a nyelveket is. Németből például már 8. osztályban megszereztem a középfokú „C” nyelvvizsgát.

– *A német nyelvi OKTV döntőjén 5. lettél. Sohasem éreztél kísértést, hogy ezen a szakon tanulj tovább?*

– Nem. Egész egyszerűen szerettem a németet, a tanárnőmet, Mészárosné Németh Ildikót, szívesen jártam az órákra, bár felmentésem volt a nyelvvizsga miatt. A német nyelvű adókat is rendszeresen nézem. Ki akartam próbálni, hogy mennyit tudok, és nagyon örültem az eredménynek.

– *Megyei matematikaverseny csapat 1., fizika OKTV ... Sokan megadnának bármit ilyen eredményekért. Rengeteg munka van mögötte, gondolom.*

– Ezek a tárgyak érdekelnek igazán, tehát a munka is élvezetet jelentett számomra.

– *A felkészítő tanár szerepe?*

– Rendkívül fontos. Anélkül nem lehetnének ilyen eredmények. A tanár fokozhatja a már meglévő érdeklődést, többletmunkával, irányítással pedig növeli a tudást. A Deák téri Általános Iskolában nagyon szerettem Bánki Gáborné Ági nénit, a matektanáromat, a Széchenyiben Kopik István és Légrádi Imre tanár uraknak tartozom köszönettel és hálával.

– *Miért jöttél a Széchenyibe?*

– Én akartam mindenképpen ide jönni, kellett egy erős gimnázium a továbbtanuláshoz.

– *Nem bántad meg, nem maradt valami kielégítetlenség, hiányérzet benned?*

– Dehogy. Sőt, a gimnáziumról hallottak után kellemesen csalódtam. Amit vártam, megkaptam, amit tudtam, teljesítettem. Nyilván voltak időszakok, amikor nem szívesen mentem iskolába, de csak a jó dolgokra emlékszem most már vissza. Volt éppen elég.

– *Kik befolyásolták döntően eddigi életedet?*

– Nem tudok egyes neveket kiragadni. Sokan. Szüleim, barátaim, tanárain.

– *Mit jelent számodra az otthon, a város?*

– Sopront nagyon szeretem, sokat jelent nekem, lehetőség szerint vissza is szeretnék jönni. A családom, az otthonom pedig ... ők a nyugalom, a biztonság, ide tudok menekülni ...

– *Vannak ilyen menekülések?*

– Persze. Voltak is, vannak is. De a problémáimat próbálom magamban feldolgozni, és még idáig fel is tudtam.

– *Magányos „farkas” vagy?*

– Remélem nem. Inkább azt mondanám, csendes, szűkszavú típus vagyok. Kisebb társaságban érzem jól magam, nem vagyok bulizós. A középiskolában 5-6 -an voltunk barátok, és ez így elég volt nekem.

– *Optimistán, pesszimistán szemléled a világot?*

– Nem jó egyik sem, a kettő között próbálom. Az optimistát sok csalódás érheti, a pesszimista nem élvezi az életet. Általában nem hagyom, hogy az érzelmeim vezessenek, próbálom az eszemet használni.

– *Voltál már olyan igazán dühös?*

– Ha focizom. A barátaimmal szoktunk egy héten egyszer játszani, és olyankor valóban nehezen tud uralkodni magán az ember. A sportot egyébként nagyon szeretem, főleg a focit, rendszeres meccsre járó vagyok.

– *A focin kívül?*

– Olvasok, elsősorban tudományos-ismeretterjesztő könyveket, zenét hallgatok, tévézek.

– *Mely emberi értékeket tartasz legfontosabbnak?*

– Az őszinteséget, a megbízhatóságot, mit milyen szándékkal cselekszünk. Viszont elítélem az élősködést, mások kihasználását.

– *Irigylésre méltó ember vagy, Laci. Sima és jól kikövezett úton mész nyílegyenesen előre ... csak azt kívánhatom: jó utat!*

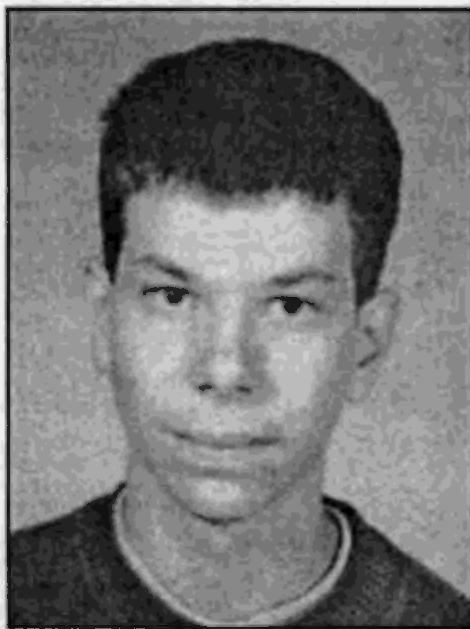
– Köszönöm.

Elbúcsúzunk a cukrászda előtt, átfut arcán a csendes mosoly, indul hazafelé, ebédelni, csomagolni, megy délután vissza Veszprémbe. Ahogy utána nézek, arra gondolok: tiszta, mint a kristály ...

1997 márciusában feltűnt egy üstökös, a Hale-Bopp üstökös. Az egyszerű földi halandók – mint akár én is – meglegedtek azzal, hogy tátott szájjal bámultak este fel az égre és ámuldoztak: „Nahát, de érdekes!” Nem így Laci.

– *Ha jól tudom, a Hale-Bopp üstökös különdíjat jelentett neked.*

– Nemcsak nekem. A Természet Világa újság által kiírt diákpályázatra osztálytársammal, Friedl Zitával és fizikatanárnőnkkel, Lang Ágotával jelentkezünk. Közösén írtuk meg a pályázatot: *Versenyfutás a felhőkkel, avagy egy égi vándor megfigyeléséről* címmel, ezért kaptuk a különdíjat. Ezenkívül indultunk még ezen a versenyen videokategóriában is. A filmet – *Időutazás csillagászati emlékekhez* – 2. díjjal jutalmazták.

– *Hogyan alakult ki ez a 3 fős team?*

– Az 1994/95-ös tanévben indult fizikaszakkör tagjai vagyunk. Nagyon hangulatosak ezek a foglalkozások, Lang tanárnővel sokat járunk a természetben, egy régebbi pályázatunkat például *Barangolások GM-csővel a soproni erdőkben* címmel írtuk. Az erdő különböző pontjain mértünk radioaktivitást. Most is két újabb pályázattal készülünk, az egyik címe *Bonckéstől a CT-ig*, a másiké *A XX. század ajándéka a XXI. századnak* vagy valami hasonló lesz.

– *Azért nemcsak teamben dolgozol, fantasztikus egyéni eredményeid vannak ...*

– Az Europa-ra tetszik gondolni? Az úgy volt, hogy a Magyar Asztronautikai Társaság meghirdetett egy pályázatot, amiben űrszondás missziót kellett megtervezni. Akkor éppen a Jupitert és a holdjait figyeltük esténként távcsővel, úgyhogy jött az ötlet: az Europa nevű holdról fogok írni. Ezért 6. díjat kaptam, és meghívtak az 1998 szeptemberében Grazban megtartott, űrkutatással kapcsolatos, angol nyelvű konferenciára.

– *Ez már akkor nem verseny volt?*

– De igen, tulajdonképpen versenyelőadás volt, amit ketten készítettünk egy székesfehérvári diákkal, aki szintén az Europa-ról írt pályázatot. Az előadásunk az *Europa: a jövőnk* címet viselte és az 5 tagú zsűri a miénket ítélte a második legjobbnak. Jutalomként 4 napot tölthetünk a franciaországi Toulouse-ban, az ottani űrközpontban.

– *Tehát a fizika mindennek előtt?*

– Azért marad hely az informatikának és a történelemnek is ... de emlékszem, hogy a Mondák könyve és az Egri csillagok után rögtön következtek a Kozmosz Fantasztikus Könyvek. Édesapámnak megvolt a teljes sorozat, őt is érdekelték ezek a dolgok.

– *Akkor családi hagyomány ez?*

– Nem, apukám nem volt ilyen megszállott, de megértene, elfogadják, hogy sokszor későn este, éjszaka megyek haza, és nagyon büszkék rám.

– *Általános iskola?*

– Az Orsolya térre jártam és ott nagyon jó fizika-matek tanárnőm, egyben osztályfőnököm volt: Smidéliusz Zsuzsanna, akivel mind a mai napig kapcsolatban vagyok.

– *Hogyan esett aztán a Széchenyre a választás?*

– Ez a család közös döntése volt, egy erős matematika tagozatot kerestünk. Már ötödik éve járok ide, és hiányolom a mozgalmas diákéletet. A diáknapon sem volt nagy az aktivitás. Most éppen egy diákújságot szerkesztek, talán pár héten belül megjelenik az első szám.

– *Uramisten, Laci, ehhez is van energiád?*

– Az osztályban én vagyok a „hoppmester”, ez most ragadt rám, amikor a gólyavavatót szerveztük. Szeretem az ilyen munkát, a kirándulásunkat is én szerveztem, sőt egy játékot készítettem az osztályomnak: Maffia 10. A módra, avagy nagy bajban a titokzatos Milka tehén. Időközben elkészült a folytatása is.

– *Marad egyáltalán időd magadra?*

– Persze, ha akarom. Kosarazni szoktunk a barátaimmal, aztán rádiózom, főleg szombat éjjel 10-től 2-ig hallgatom a Danubiust, kedvenc sorozataim a Vészhelyzet, az X-akták, Nevem: Senki. Gyakran járok moziba ... egyébként az év filmjeinek volt valami köze a csillagászhoz. Felröppent ugyanis az a hír, hogy egy kis bolygó közeledik a Földhöz, és kérdéses, hogy ki tudja-e kerülni. Ezt természetesen rögtön meglovagolták a filmkészítők.

– *Azt tudom, hogy írsz verseket, olvasni is szereted őket?*

– Igen, bár nem válogatás nélkül. Kedvenc költőm az amerikai Walt Whitman, aki a múlt században a polgárháború idején élt. Nagypámnak megvan a Fűszálak című verseskötete, amiben szerelmes versek éppúgy olvashatók, mint az egyenlőség vagy Lincoln elnök dicsérete.

Egyre inkább összezavarodom. A fizikáról, pályázatokról kezdtünk el beszélgetni, és most a verseknél, írásnál tartunk. Minél többet kérdezek, egyre nagyobb mélységek tárulnak fel. Mi minden rejtőzhet még ebben a gyerekekben, melyik az igazi arca? ... Most éppen ő Bacs, a „hoppmester”.

Friedl Zita – a nagy mágus

Egy összegyűrt újságpapírt meggyújtunk és égve bedobjuk a lombikba. Megvárjuk, amíg a lombikban lévő levegő felmelegszik, majd ráhelyezünk egy hámozott, főtt tojást légmentesen az üveg szűk szájára. Kicsit vá-

runk, és – az ember hátán végigfut a hideg – a tojás egyszercsak végigcsúszik a lombik nyakán, sőt belepottyan a „hasába”. Mi ez? Varázslat, szemfényvesztés? Zita ezt egy szempillantás alatt megmagyarázza:

– Ahogy a lombikban lévő levegő lehül, a belső nyomás süllyed és a nagyobb külső nyomás belepréseli a tojást a lombikba.

– *Tudod, hogy ezért a középkorban boszorkánynak kiáltottak ki embereket és megégették őket?*

– Pedig a magyarázat roppant egyszerű és logikus. Ugyanígy a többi „Meglepő hőtani jelenségek”-é is, amikből a pályázatomat írtam.

– *Ezt a pályázatot a JATE írta ki, és 2. helyezést értél el. De van itt Mikola Sándor fizikaverseny országos döntőbe jutás, rangos helyezések a KÖMAL matematikai és fizikai pontversenyében, a Bacsárdi Lacival és Lang tanárnővel közös díjak.*

– Igen ezek a közös munkák nagyon érdekesek. Általában először együtt dolgozunk rajta, aztán ahogy kibontakozik, megosztjuk a feladatokat, végül összerakjuk, vitatkozunk, mi kerüljön bele – egyszóval egyáltalán nem unalmas.

– *Nem vagytok féltékenyek egymásra a Lacival?*

– Miért lennénk, hiszen együtt dolgozunk, együtt megyünk a díjkiosztóra, együtt kapjuk a díjat ...

– *Hogyan működik ez a 3 tagú fizika szakkör?*

– Nem igazán tanóra-szerű, sokat vagyunk kinn a szabadban, amikor például a Jupitert és a holdjait figyeltük távcsövön, felmentünk a Bécsi-dombra, és ott a játszótér mögött ültünk le – oda nem világítanak be a város fényei. Amikor megéheztünk, elővettük a szendvicseinket.

– *A fizikán belül mi érdekel téged elsősorban?*

– Akármilyen furcsa, a hőtant nem szeretem annyira, főleg a csillagászat és a kísérleti fizika a kedvencem.

– *Úgy gondolom, a szobád olyan, mint egy boszorkánykonyha ...*

– Á, dehogy, inkább rendetlen, mint olyan sok 16 éves lányé. A kísérleteket nagyrészt az iskolában végezzük, összeállításukban Lang tanárnő és az édesapja segítenek, de az én családom is be van vonva.

– *Talán ők is ilyen pályán dolgoznak?*

– Édesapám villamosmérnök, most számítógépmérnökként dolgozik, rendszergazda, tud segíteni némely feladatban, elsősorban az elektromosságban, azonkívül eszközöket tud szerezni. Anyukám tanítónő, ő szokott rohanni 8 óra előtt 10 perccel a postára, hogy feladja a KÖMAL-t. Nagyobbik öcsém, Misi idejár a Széchenyibe, a Jövőért megyei matematikaversenyen 1. helyezést ért el. A kisebbik öcsém négyéves, egyfolytában számol, imádja a számokat ... szóval meg vagyunk fertőzve.

– *Tehát a fizika mellett ott van a matek is?*

– 4. osztály óta veszek részt matekversenyeken, a felsőben Smidéliusz Zsuzsanna tanárnő révén még jobban megszerettem, a gimnáziumban Vass Béla tanár úr irányítá-

sával dolgozom. Rengeteg Rubik-féle logikai játékom van otthon, akartam írni egy ilyen pályázatot is, de nem jött össze. Jó lenne, ha lenne az iskolában matekszakkör is.

– *A továbbtanulásodnál is feltehetően ezek a tárgyak játsszák a főszerepet?*

– Mindenképpen matematika, fizika, számítástechnika tárgyakkal szeretnék továbbtanulni Budapesten.

– *És a többi tárgy?*

– A nyelveket nagyon szeretem, németből már megvan a középfokú nyelvvizsgám, most szeretnék az angolra ráhajtani.

– *Hogy marad időd másra: zeneiskolára, énekkarra, vitorlázásra?*

– Marad, bár az időbeosztással még bajok vannak. Nemrég voltam Hollandiában a vitorlázó VB-n, egy egyhetes Promotion regattán vettem részt. Amúgy vitorlázni csak hét végén tudok. De síelni is imádok. És a zene is fontos számomra.

– *Milyen zenét hallgatsz?*

– Sok éve fuvolázom már, így a komoly zene közel áll hozzám, szeretem Brahmsot, a Moldvát – világosan, logikusan megszerkesztett mű –, játszom ragtime-t, de szeretem, az Ace of Base-t, Natalie Imbrugliát ...

– *TV, mozi?*

– Moziba nemigen jutok el, a tévében mindig megnéztem Vámos Miklós műsorát, a Lehetetlent. Kepes Andrást is nagyra tartom.

– *Kedvenc étele?*

– Frankfurti leves.

– *Kedvenc színed?*

– Kék, barna.

– *Mondd csak Zita, nem nehéz ilyen eredményekkel a hátad mögött élni egy 16 éves lány mindennapi életét?*

– Hiszen nem értem el olyan sok mindent.

Gyönyörű őzike szemeivel csodálkozva néz rám, ahogy ezt mondja, és látom rajta, komolyan is gondolja.

– Vajon mikor érzed majd úgy Zita, hogy sok mindent elértél? Ha kilépsz a Holdra, ha felfedezel egy új égitestet vagy anyagot? Hol fogsz megállni? – Megköszönöm az interjút, veszi a hátizsákját és elindul mosolyogva, kedvesen ... új kihívások felé.

Unger Viola – a gimnázium csalogánya

Viola különösen kedves nekem, hiszen már negyedik éve ismerem, tanítom. Hamar megtudtam, hogy gyönyörű a hangja, és néha még órán is megénekeltetem. Nagyon szeretem hallgatni. A hangja szárnyal, betölti a termet, körülölel, a szívemig hatol. A Megyei

Népdaléneklési Verseny 1. helyezése után az országos döntőben különdíjjal jutalmazták előadasmódjáért: „Éreztetni kell az emberekkel, miről szól a dal.” – mondja.

– *Van valaki a családotokban, akitől örökölhetted ezt a tehetséget?*

– Édesapám dobol egy zenekarban és csodálatosan énekel. Szeretném, ha egyszer én is így tudnék bánni a hangommal.

– *Mióta énekelsz úgy igazán, Viola?*

– Azt hiszem, ez minden undi ember vérében benne van ...

– *Und?*

– Igen, én Undon lakom, ez egy kb. 400 lakosú, virágzó kis falu Soprontól 35 km-re. Horvát nemzetiségű, ahol erősen élnek a hagyományok, a zene, a tánc. Farsangkor télüző tábortüzet gyújtunk, van három-királyozás, pünkösddőlés – de mindez horvát nyelven.

– *Tehát benne éltek a zenében ...*

– Úgy valahogy. Anyukám is táncolt régebben és tagja volt az énekkarnak. Én komolyabban az általános iskola felső tagozatában kezdtem énekelni, az ottani tanárnőm Major Tünde „fedezett” fel, és elkezdtem versenyekre járni. 7. osztálytól már helyezett voltam Sopronban.

– *Miért éppen a népdalt választottad?*

– Nem annyira én választottam, a tanáraink szerint ehhez van igazán jó hangom. Öszintén szólva, nem mondhatom, hogy a népdal mindenképp előtt – a hangulatomtól függ –, igazán a régi slágereket szeretem. Apuékkal szoktam énekelni, most már egyre ritkábban a tanulás miatt.

– *Hogyan lehet készülni egy népdaléneklési versenyre?*

– Nem fogok nagy titkot elárulni: énekelek. A kevesebb baj a dallammal van, az nem olyan kötött, én alakíthatom, hajlításokat alkalmazhatok. A szöveggel vannak inkább gondok.

– *Segít valaki?*

– Természetesen apu, itt a gimnáziumban pedig az énektanárnőm, Pirgerné Megyeri Zita hallgat meg, tanácsokat ad, javítja a hibákat: hamisság, ritmusproblémák stb. Kettőjüktől fogadok el kritikát.

– *Zenei példaképed?*

– Apukám elsősorban, de nagyon szeretem Koncz Zsuzsát és Sebestyén Mártát, Koncz Zsuzsa dalainak főleg a szövegét értékelem.

– *Milyen zenét hallgatsz otthon?*

– Beatlest, Omegát, végül is a régi, magyar zenekarokat, az új zenei irányzatok távol állnak tőlem. De az első helyen a horvát népzene áll.

– *Lassan itt az érettségi. A továbbiakban vannak-e terveid az énekléssel, zenével kapcsolatban?*

– Ezek annyira az életemhez tartoznak, hogy mindenképp olyan pályán szeretnék elhelyezkedni, ahol a zenének, táncnak, éneknek fontos szerepe van. Talán művelődésszervező.

– *Énekesi karrier?*

– Egyértelműen nem.

– *Játszol hangszeren?*

– Igen, tamburázom egészen pontosan brac-cozok, ez a gitárnál valamivel kisebb, 5 húros hangszer. Tudok fuvolázni, furulyázni, szintetizátoron játszani. Most gitározni tanulok.

– *A táncnak is van helye az életedben?*

– Sajnos csak volt. 8 évig táncoltam a falunkban működő Horvát Nemzetiségi Néptáncsoportban, de mióta a tamburazenekar kíséri őket, a kettő együtt nem megy. Pedig a tánc is a nagy szerelmem. Gyermekkorom álma volt, hogy versenytáncos legyek.

– *Sopronban kollégista vagy, csak hétfvégeken jársz haza. Nem jelent ez gondot a próbáknál?*

– A próbák, fellépések mindig hétfvégen vannak, így nem maradok le semmiről. Vendégszerepeltünk már Horvátországban, Szlovéniában, Csehországban, Szlovákiában, Ausztriában.

– *Mire marad még egyáltalán időd?*

– Érdekel a virágkötészet, imádom az állatokat, lovakat, kutyákat. Az undi barátaimmal is mindig szívesen találkozom.

– *Szeretsz itt lakni?*

– Nagyon. Undon nagy az összetartás, a nemzetiségi tudat rendkívül erős. Anyai részről bennem is félig horvát vér csörgedez és erre büszke vagyok. A nyelvet ápoljuk, a fiatalok is beszélik, sőt általános iskolában kötelező tantárgy. Mindenki mindenkit ismer, közel élünk a természethez, nyugalom van. A város nyújtotta lehetőségek nem hiányoznak, nem érzem úgy, hogy lemaradok valamiről, ha akarok, beutazom.

Nem Viola, hiszem, hogy nem maradsz le semmiről. Belenézek a szemedbe, és látom benne a fényt, a belső derűt, a nyugalmat, a határozottságot, – és valami furcsa büszkeség fog el.

A SZÉCHENYI ALMA MATER ALAPÍTVÁNY

Huszonötéves érettségi találkozón már mindnyájan felismerjük, hogy a gimnáziumban töltött évek életünk nagyon szép korszakát jelentik. Élettapasztalatunk arra is rádöbbsent bennünket, hogy valamiképpen adósai vagyunk az iskolának.

Így történt ez az 1965-ben végzett IV. A osztály 25 éves érettségi találkozásán is. Már a vacsoránál tartottunk, s amint ilyenkor lenni szokott, a régi csínyeket emlegettük. Egyszer csak a „fiúk” – mert hogy ők még mind fiúk voltak annak idején – összedugták fejüket, suttogtak, majd Walter Dezső bejelentette, hogy az osztály egy alapítványt kíván létrehozni a Széchenyi Gimnázium támogatása céljából. Hamarosan kialakult az alapítvány neve is: Széchenyi Alma Mater Sopron Alapítvány.

Az alapítvány célja a soproni Széchenyi István Gimnázium kimagasló eredményeket elérő tanulóinak jutalmazása, a diáksport fejlődésének támogatása, a diákcsere

ösztönzése, az oktatási munka körülményeinek javítása, a tanulmányi és nevelési munka tárgyi feltételeinek jobbítása.

Az alapítvány politikai pártoktól nem kap és nem fogad el sem pénzbeli, sem más jellegű támogatást. A politikai folyamatokba nem kapcsolódik be, nem állít és nem támogat semmilyen formában sem országgyűlési képviselőjelölteket.

Az alapítványt öttagú kuratórium kezeli, amelynek elnöke Légrádi Imre tanár, az alapítók osztályfőnöke. További tagok: Varga Jenő mérnök, alapítótag, Walter Dezső mérnök vállalkozó, alapítótag, Szakál Péter tanár az iskola képviselőjében, jelenleg a gimnázium igazgatója, dr. Till Gyula ügyvéd, jogtanácsos, a csatlakozó öregdiákok közül.

Az alapítvány adószáma: 19111304-1-08.

Az alapítvány alaptőkéjét és pénzügyeit a Postabank kezeli 11996004-02202284 számlaszámon, illetve 11996004-02202284/D devizaszámlaszámon, amely számokra a támogatások befizethetők.

Támogatóinknak az alapítvány igazolást küld a befizetett összegről, amely igazolás - az idevágó rendelet alapján - felhasználható adóalap csökkentésre.

Támogatóink legtöbbször maguk is az iskola diákjai voltak, és sokszor ők is egy-egy érettségi találkozójukon határozzák el, hogy adakoznak javunkra. Rajtuk kívül mindenkori tanulóink szülei azok, akik ugyancsak tekintélyes számban csatlakoznak az alapítvány támogatóihoz. Mindnyájukat köszönet illeti ezen a helyen is. Természetesen abban reménykedünk, hogy jelenlegi diákjaink – olvasván e sorokat – ugyancsak elhatározzák, hogy majd felnőtt korukban ők is rendszeres támogatóink közé lépnek.

Alapítványunk, céljainak megfelelően, évente jutalmazza a kiemelkedő tanulókat és sikeres egyéni sportolókat az iskolában. Ezek a jutalmazások ünnepélyes keretek között, a szülők jelenlétében történnek, és a *Kisalföld* című napilap is beszámol róluk fényképes cikk keretében. Komoly összeget fordítunk a diákcserek, utazások támogatására. Nem marad támogatás nélkül az sem, aki valamilyen tanulmányi vagy sportversenyre utazik, vagy éppen idegennyelvű színjátszással szeretné nyelvtudását gyarapítani. Természetesen, ha lehet – ha tudomásunkra jut – a szociális gondokkal küszködőknek is segítünk, sőt minél többet szeretnénk segíteni.

A törvények szerinti adó 1 % felajánlás alapján a Széchenyi Alma Mater Sopron Alapítvány is jelentős összegben részesült és részesül, amelyet a kuratórium hálával és annak jóleső érzésével könyvel el, hogy szép számmal vannak az alapítványt és az iskolát ismerő és támogatni kész emberek. A befolyt összeget természetesen a Széchenyi Gimnázium oktatási és nevelési munkájának segítésére fordítjuk.

Az alapítvány eddigi támogatottsága és működése bizonyítja, hogy az 1965-ben végzett IV. A osztály diákjai okos és szép dolgot gondoltak ki 25 éves találkozásukon. Az utókor hálával gondolhat rájuk, amikor az iskola folyosóján tablójuk harminckilenc fényképét nézegetve sorolja nevüket: Barthy László, Baumann Péter, ... Szalai Ferenc, Pannonhalmi Miklós, ... Varga Jenő, Walter Dezső, Zsédely Lajos.

MUNKAKÖZÖSSÉGEINK AZ 1997/98-AS TANÉVBEN

Magyar nyelv- és irodalom munkaközösség

Tagjai: Greksza Tünde
Holpár Gabriella
Horváth Violetta
Simonné Schöberl Erzsébet (munkaközösség-vezető)
Szabó Miklós
Szentgáliné Eröss Márta
Dr. Szentistványi Gyuláné
Vargáné Somlai Márta

Szervezésükben kerül lebonyolításra minden évben a színvonalas *Iskolai szavalóverseny* – az idei nyertesek holtversenyben *Vig Katalin (11. c)* és *Bősze Beáta (9. b)* –, valamint a Helyesírási verseny. Ott voltunk az Édes anyanyelvünk verseny megyei fordulóján is, Vig Katalin pedig méltón képviselte iskolánkat a megyei Kazinczy szépki-ejtési versenyen. Vállalták az október 23-i és a március 15-i iskolai ünnepségek megrendezését. *Fehér Ágnes 8. a* osztályos tanuló (Horváth Violetta) a *Soproni Költők városi szavalóversenyen 1. helyezést* ért el.

Történelem munkaközösség

Tagjai: Dr. Baranyai Lenke
Greksza Tünde (munkaközösség-vezető)
Horváth Violetta
Szabó Miklós
Tóth Imre

Gimnáziumunkban sok éves hagyomány a bejövő hetedik és kilencedik osztályok közötti ún. *Széchenyi-vetélkedő*, ahol a diákok a Széchenyi István és kora témából adnak számot tudásukról. Ebben a tanévben a versenyt a 9. c osztály nyerte meg.

Tavasszal rendezték meg Sopron város középiskolái részvételével az *Európa miénk!*-vetélkedőt, itt iskolánk csapata vitte el a pálmát. A csapat tagjai voltak: *Szitás Zoltán 12. a*, *Szabó Fanni 12. c*, *Varga Lóránt 12. c*, *Dergez Noémi 10. a* és *Gibicsár Éva 10. a* osztályos tanulók. A felkészítő tanár Greksza Tünde volt. A helyezettnek egynapos bécsi jutalom utazáson vehettek részt.

Az 1986-96 közötti történelem Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny eredményei alapján az ország gimnáziumai között a harmadik helyen állunk.

Idegen nyelv munkaközösség

Tagjai: Czobor László (munkaközösség-vezető) – német
Dékány Zsigmondné – német
Hemerle Mária – francia

Dr. Horváth Józsefné – német
Horváth Márta – angol/német
Holpár Gabriella – latin
Kiss Károly – angol
Mészárosné Németh Ildikó – német
Sándor Márta – német
Simonné Schöberl Erzsébet – angol
Tóth Gyula – angol
Tóthné Ziegler Herta – német
Vargáné Somlai Márta – angol

Az idegennyelvi Országos Középiskolai Tanulmányi Versenyeken rendszeresen részt veszünk, az országos döntőben német nyelvből minden évben van versenyzőnk. Iskolánk a már említett 10 év (1986-1996) *német OKTV* helyezéseit tekintve a gimnáziumok között az első helyen áll. Az 1997/98-as tanévben *Szalay László 12. a* (Mészárosné Németh Ildikó) *országos 5., Román Péter 11. a* (Mészárosné Németh Ildikó) *14. és Krejci Hajnalka 11. b* (Dékány Zsigmondné) *24. helyezést ért el.*

Kőrösi Veronika 12. b (Hemerle Mária) *a francia nyelvi OKTV döntőjében a 22. lett.*

Immár 9. alkalommal került sor iskolánk és a kempteni Hildegardys Gymnasium közötti diákcserére. Tanulóink májusban utaztak Bajorországba, a német gimnazisták szeptemberben viszonzozzák látogatásunkat.

Az *általános iskolák Sopronban megrendezett német nyelvi versenyén* is sikerrel képviseltük iskolánkat. A 7. évfolyamon *Szabó Péter 7. b* (Czobor László) *1. helyezést,* a 8. évfolyamon *Bérczes Krisztina 8. a* (Czobor László) *szintén 1., Ácsbold Henrietta 8.a* (Czobor László) *2. és Gócz Eszter 8. a* (Czobor László) *3. díjat* hozott el.

A németországi Bad-Säckingenben meghirdetett *német nyelvű „Heinrich Böll” novella-elemző pályázaton* *Németh Eszter (12. a)* 84 induló közül *3. díjas* lett, *Albert Ersébet (12. c)* a kiváló nyelvhelyességért járó különdíjat, *Albert Judit (12. c)* pedig a kiemelkedő stilisztikai teljesítményért járó *küöldíjat* kapta meg. Tanárunk Czobor László volt.

Matematika munkaközösség

Tagjai: Czobor Lászlóné
Kopik István
Lang Ágota
Légrádi Imre
Nagy Judit
Szakál Péter
Vass Béla (munkaközösségvezető)
Vass Béláné

Tanítványaink szép számmal és sikerrel vesznek részt a különböző szintű matematikaversenyeken. A nem tagozatos általános iskolások városi versenyén *Herczeg László 7. b* (Lang Ágota) és *Wilcsinszky Péter 8. b* (Nagy Judit) *1. helyezést*, *Vincze Bernadett 7. b* (Lang Ágota) *3. helyezést* értek el.

A Jövőért megyei tagozatos matematikaversenyen általános iskolásaink kitettek magukért: *Szalai Gábor 7. a* (Szakál Péter) *1. helyezett*, és *Szabó Péter 7. a* (Szakál Péter) *2. helyezett* volt. *Friedl Mihály 8. a* (Nagy Judit) *szintén 1.*, *Kárász Balázs 8. a* (Nagy Judit) *2. helyezést* hozott el. *Csapatban ezüstérmes* lett a *Friedl Mihály – Kárász Balázs – Szász Előd 8. a* (Nagy Judit) hármas. Ezenkívül *Szász Előd* felmutathat még egy *2. helyezést*, amit a Varga Tamás megyei versenyen szerzett.

A Középiskolai Matematikai Lapok (KÖMAL) pontversenyén a „C” jelű gyakorlatok versenyében *Friedl Zita 10. a* (Vass Béla) *5. díjas*, *Wilfing András 10. a* (Vass Béláné) pedig *9. díjas* lett. *Kalmár Levente 9. b* (Lang Ágota), *Bacsárdi László 10. a* (Vass Béla) és *Simon Zoltán 10. a* (Vass Béla) *dícséretet* kaptak.

Láugh Dániel 9. a (Vass Béláné) bejutott az *Arany Dániel Matematika Verseny* országos döntőjébe.

A *10. a – s Wilfing András* (Vass Béláné) – *Friedl Zita* (Vass Béla) – *Simon Zoltán* (Vass Béla) alkotta csapat a *Megyei matematikaversenyen 2. helyezést* ért el. A *Radovits Anikó 12. b* (Vass Béláné) – *Szalay László 12. a* (Kopik István) – *Szász Attila 11. a* (Kopik István) trió a *Megyei matematikaversenyről csapatban 1. helyezést* hozott el. *Szász Attila* ezenkívül *egyéni*ben is *1. helyet* szerzett.

Fizika munkaközösség

Tagjai: Czobor Lászlóné

Kopik István (munkaközösségvezető)

Lang Ágota

Légrádi Imre

Nagy Judit

Egész Tamás

Poór Attila

Vass Béla

Bacsárdi László 10. a (Lang Ágota) és *Friedl Zita 10. a* (Lang Ágota) a Természet Világa által meghirdetett diákpályázaton az önálló kutatások, megfigyelések kategóriájában *különdíjat*, a video kategóriában *2. díjat* kapott.

A KÖMAL fizika pontversenyében *Friedl Zita 7 - 8. helyezést*, *Bacsárdi László 10. helyezést* ért el. A *mérési feladatok* versenyében *Friedl Zita a 4 - 5. helyen* végzett. *Friedl Zita* bejutott a *Mikola Sándor* fizikaverseny országos döntőjébe. Ezenkívül a JATE által meghirdetett pályázaton *Meglepő hőtani kísérletek* című munkájával *2. helyezést* szerzett. *Bacsárdi László* a MANT által meghirdetett *Kedvenc bolygóm pályázatán 6. helyezést* ért el, és meghívást kapott a Grazban 1998 szeptemberében tartan-

dó nemzetközi konferenciára.

Szalay László 12. a (Légrádi Imre) bejutott a fizika *Országos Tanulmányi Verseny* második fordulójába. *Kovács Róbert 12. b* (Lang Ágota) a *Szilárd Leó fizikaverseny*en szerzett 26. helyezést.

Kémia – biológia – földrajz munkaközösség

Tagjai: Bakó Erzsébet (munkaközösségvezető)

Dr. Balogh Mihályné

Kollmann Antalné

Poór Attila

Tauberné Paizs Tünde

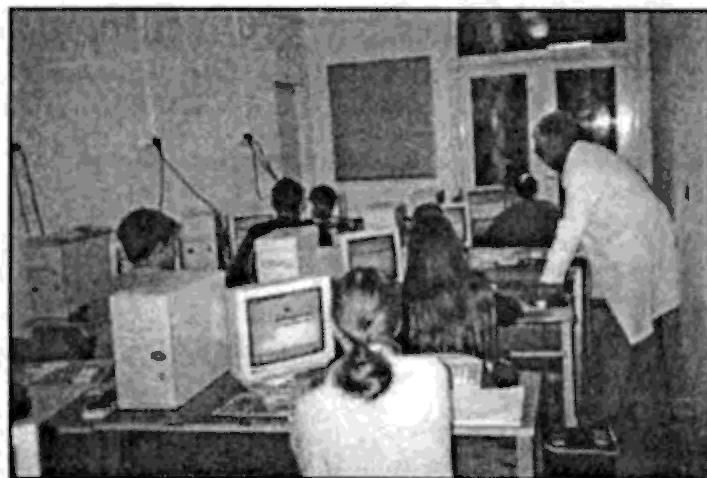
Tánczos Andrea 10. b (Tauberné Paizs Tünde) a *Kitaibel biológaverseny* országos döntőjén képviselte iskolánkat. *Németh Ágnes 12. b* (Dr. Balogh Mihályné), *Egresits József 12. a* (Tauberné Paizs Tünde), *Komornoki Karolina 12. c* (Tauberné Paizs Tünde) bejutottak a *biológia Országos Tanulmányi Verseny* második fordulójába. *Román Pál 11. a* (Bakó Erzsébet) a *kémia Országos Tanulmányi Verseny* második fordulójában szerepelt. *Jankó Ferenc 12. c* a *földrajz Országos Tanulmányi Verseny* döntőjében 28. lett.

Számítástechnika-informatika munkaközösség

Tagjai: Egész Tamás

Lang Ágota

Poór Attila (munkaközösség-vezető)

Az informatika munkaközösség ebben a tanévben alakult meg, a tantárggyal eddig a fizika munkaközösség foglalkozott. Mostoha körülményeink (helyhiány, pénzhiány) ellenére, három kis teremben – részben kölcsön gépekkel – folyik az informatika oktatás PC-ken és korszerű Apple McIntosh gépeken. Tantárgyunk a NAT idei bevezetésével – felmenő rendszerben – 7-10. osztályban kötelező, illetve 11-12. osztályban szabadon választható.

A Nemes Tihamér Számítástechnika Versenyen *Kurz Péter 12. c* (Egész Tamás) a bejutott a területi döntőbe

Egy kis statisztika a tanév végén

Tantárgyi átlagok:

Magyar irodalom	4,23
Magyar nyelv	4,16
Történelem	4,25
Angol	4,2
Német	4,07
Matematika	3,78
Fizika	3,94
Kémia	3,84
Biológia	4,4
Földrajz	4,0

Az osztályok sorrendje az évvégi átlagok tükrében:

1.	12.b	4,55	11.	7.b	4,27
2.	12.c	4,5	12.	8.a	4,16
	11.c		13.	7.a	4,15
4.	11.b	4,49	14.	11.a	4,14
5.	9.a	4,43	15.	8.b	4,06
	10.b		16.	11.d	4,0
7.	10.a	4,39	17.	9.b	3,96
8.	9.d	4,35		10.c	
9.	9.c	4,3	19.	10.d	3,95
10.	12.a	4,28			

A soproni Széchenyi István Gimnázium Magyarország 279 gimnáziuma közül a felsőoktatási felvételek szerint a 68. helyet foglalja el. Megyénkben csak a győri Révai és Kazinczy Gimnáziumok, valamint a pannonhalmi Bencés Gimnázium előzi meg.

KITÜNTETETTÜNK: DR. HORVÁTH JÓZSEFNÉ

1968-ban végzett az ELTE orosz-német szakán és tanítani kezdett – édesanyja helyébe lépve – a József Attila Gimnáziumban, majd 1979 óta a Széchenyi István Gimnázium tanára. Orosz nyelvből elvégezte az ELTE egyéves továbbképzését, résztvett hazai és moszkvai továbbképzéseken. Rendszeresen jár a német nyelvi továbbképzésekre is, Bonnba a Goethe Intézet ösztöndíjával, Ausztriába a MEPI küldötteként jutott ki. Dolgozott megyei német szaktanácsadóként. Alap- és emelt óraszámú csoportokat egyaránt vezetett, vezet. Tanítványai rendszeresen szerepelnek az Országos Középiskolai Tanulmányi Versenyeken. Mióta iskolánkban tanít, orszóból ketten, németből tízen kerültek az országos döntő első tíz helyezettje közé, ami automatikusan felvételt jelent az ország bármely felsőoktatási intézményébe e

tárgyakból. Az első időktől kezdve támogatója és a kempteni Hildegardys Gimnáziummal kiépített partnerkapcsolatunknak. 1988-ban a „Kiváló munkáért” kitüntetést vehette át Győrben, 1993-ban az OKTV-re való felkészítésért Budapesten miniszteri dicsérettel jutalmazták, 1997-ben pedig megkapta a „Sopron kiváló pedagógusa” rangos kitüntetést is.

Ezek a tények. De hol van mögötte az ember: örömeivel, bánatával, kis- és nagy gondjaival, erényeivel és gyarlóságaival?

Dr. Horváth Józsefné ... Cica néni, Cica. Így ismerik őt iskola- és városszerte. Nagyon kevesen tudják, hogy a keresztségben az Anna nevet kapta. Tösgyökeres soproni. Édesapja, Dr. Németh István iskolánk régi, nagy pedagógusai közé tartozik: eredetileg francia és német szakos volt, de később elvégezte az orosz, angol, olasz szakot is. Az édesanya, Emmi néni a francia, német, orosz nyelvek tanára volt. Hát így könnyű, mondhatnánk, hiszen a tudást otthonról hozta magával. Ez azonban nem így van, a tudásért keményen meg kell dolgozni. Természetesen egy ilyen család ideális háttér, ám ugyanakkor kihívás is: felnőni hozzá nem lehet könnyű. Cica néni azonban méltó folytatója a családi hagyományoknak. „... *tud* németül, aranyos, rendes, érdekesek az órái, nem ragaszkodik a könyvhöz, azokkal foglalkozik többet, akikkel kell, törődik velünk, meghallgatja a véleményünket, rugalmas ...” mondják róla mostani tanítványai. Ám engem legjobban egy régi tanítványa mondata fogott meg: „...kérdesz valamit, és ahogy rám néz, látszik az arcán a biztatás: tudni fogod!” És ez az igazi jutalom, minden tanár álma, bár nem kitüntetésekben mérik. Biztosan nagyszerű lehet egy csillogó érem a vitrinben, de egy hálás tekintet sokszor túlragyogja.

IN MEMORIAM DANC S LÁSZLÓNÉ

1997. őszén fekete zászló lobogott a Széchenyi István Gimnázium kapuja fölött, hirdelve az arrajáróknak: újra eggyel kevesebben lettünk. Meghalt hosszú betegség után 74 éves korában Dancs Lászlóné (Dr. Ruhmann Margit), nekem Mimi néni, egyike a nagy utolsóknak. 1950-től 1979-ig volt iskolánk magyar-német szakos tanára, nemzedékek viselik magukon keze nyomát, őrzik szívükben. Hogy milyen volt? Hadd idézzem a Kisalföldben halála emlékére megjelent cikket.

Mimi néni

*„... Langyos szellőben Hó vagyok,
Őrizz meg jól, mert olvadok!
Sirató szemben könny vagyok:
Őrizz meg jól, mert csordulok!
Végtelenbe szálló Dal vagyok,
Őrizz meg jól, mert halkulok!
Átfagyott földben Mag vagyok:
Őrizz meg jól, mert meghalok!”*

(Gáspár E.)

Nap mint nap ráesik a tekintetem e sorokra, hiszen ott olvashatók a Széchenyi István Gimnázium folyosójának falán. Az elhunyt tanárok emlékét őrzi. Most már Mimi néni is köztük van. Az ízig-vérig soproni polgár, osztályfőnököm és tanárom.

A hír nem ért váratlanul és mégis hihetetlen volt. Azt hittem, mindannyiunkat túlél, hogy egy vállrándítással lerázza magáról a halál kezét és a szemébe kacag: „Eredj innen, semmi kedvem nincs még veled menni!” Szeretett élni, tudott élni. „Leben und leben lassen – Élni és élni hagyni” – hirdette emelt fővel.

Halála előtt pár héttel látogattam meg két osztálytársammal otthonában. Ahogy megláttuk, az első pillanatban elfacsarodott a szívünk. A betegség romboló hatását nem lehetett nem észrevenni. Ám amikor megszólalt, fejét hátravetve felnevetett és megjelent szemében a huncut csillogás, egy csapásra megkönnyebbültünk: nem lehet itt olyan nagy baj. Aztán ahogy elhelyezkedett a heverőn és szokott mozdulatával cigarettára gyújtott, már a régi Mimi néni volt. Amilyennek mindig is ismertük.

Látom, ahogy energikus, hosszú lépteivel bejön az osztályunkba, kinyitja az ablakokat és leveti köpenyét. A német dalokat fütyülve tanította, mert énekelni nem szeretett. Sosem kiabált. Nem tartott hegyi beszédeket. Hallom a hangját, ahogy mesél. Ő így nevelt. Meséje nyomán kitértünk a világ, kinyílt a szemünk, megértettünk, elfogadtunk, elvetettünk dolgokat. Néha azon kapom magam, hogy Ő köszön vissza egy-egy mozdulatomban, szavamban, ha végigmegyek a gimnázium folyosóján az Ő léptei visszhangzanak.

Sokat tanultam Tőle, de elsősorban tartást és derűt, a túlélés képességét. Most már nem tudom megköszönni. De a hó, a könny, a dal, a mag bennem van, Mimi néni, és ígérem, hogy jól megőrzöm.

Dékány Zsigmondné

DR. BARANYAI LENKE: Machatsek Lúcia és alapítványa

Mivel a fenti család jelentős tagja volt Sopron polgári társadalmának, ma pedig már csak egy alapítvány formájában él városunkban, úgy véljük, kötelességünk közzétenni történetüket.

Az alapítványt részben a család emlékének fennmaradására, részben közhasznú célra, dr. Machatsek Lúcia tanárnő elgondolása alapján, volt munkahelye, a Széchenyi Gimnázium és az Erdészeti és Faipari Egyetem hozta létre. (E két intézmény támogatta őt idős korában húsz éven át mindennapi gondjaiban.)

Dr. Machatsek Lúcia vészterhes időben, az I. világháború kitörése előtt, 1914. március 30-án született Sopronban Machatsek Alfréd posta-főfelügyelő és pusztarádóczi Boda Zsófia negyedik gyermekeként. A félelem, létbizonytalanság beivódott a gyermek érzékeny idegrendszerébe. A család korábban a Vas megyei Rohoncon (ma

Rechnitz) élt, ahol Lúcia néni nagyapja, Machatsek Mór (1836. Városhodász – 1915 Sopron) uradalmi ispán volt.¹ A hatodik gyermek Machatsek Anton (1794. Bibersburg – 1858. ?) és Pengl Antónia (1799. Wien – 1843. ?) házasságában. Machatsek Anton főerdész volt Vöröskő mellett. Anyai ágon Lúcia néni nagyapja Pusztarádóczi Boda Benedek (1841. Nemesládony – ő 1893. Gérce) szolgabírói hivatalban dolgozott. Felesége Jakabb Mária volt (1836. Zalaegerszeg – 1900. Gérce). A családi hagyomány szerint az anyai ágról való dédapát, Jakabb Bódogot Haynau rémuralma alatt agyonlőtték, mint a falu forradalmi eseményeinek szervezőjét.² Ő uradalmi kasznárnaként dolgozott. Ugyancsak hagyományként élt az a tény, hogy az egyik ükanya Mária Terézia udvarhölgye volt. Egy fekete, gyönggyel hímzett ruha felső részt őrzött Lúcia néni a vitrinben, állítólag e korból valót.³

Rohonc meghatározó szerepet játszott a család életében.⁴ A festői szépségű település a Rohonc (Rechnitz) patak partján fekszik. A középkorban itt volt két birtokos földjeinek a határa, nyugatról a németújvári grófoké, kelet felől a jáki nemzetségé, s ez nem kevés viszályt keltett. A falu a jákiak várkastélya körül terült el. Ez az 1600-as években a Batthyány családdé lett. Fényes Elek azt írja róla: „Ékesíti a várost az uraság roppant kastélya mintegy 220 szobával. A lakosság német és magyar, vallásilag katolikus, evangélikus és izraelita.”⁵ E hely tehát kultúrák találkozásának a csomópontja is volt. Itt ivódott mélyen a katolikus hit a családba, és itt váltak a német nevű ősökkel is bíró és e nyelvet is használó leszármazottak magyarrá.

Lúcia néni szülei 1896-ban kötöttek házasságot. Ebből négy gyermek született. Aladár (1897. Rohonc – 1969. Sopron), aki orvos lett. Gyula (1899. Szombathely – 1921.), ő erdőmérnök hallgatóként részt vett a nyugat-magyarországi harcokban és hősi halált halt 1921. szeptember 8-án az Ágfalvi csatában. Bátyja elesésekor Lúcia néni mindössze hétéves volt, de egész életében őrizte emlékét. A szülői házat elhagyva a fivér egy kétkoronás pénzermét adott húgocskájának, aki ezt egy foglalatban, brass formájában haláláig viselte.⁶ A harmadik fiú Lúcián volt. 1909-ben született Sopronban és négyéves korában hunyt el ugyanitt. A negyedik gyermek leány lett, és a Lúcia nevet kapta. Ő az alapítvány létesítője.

Magyar-latin szakos tanári diplomáját 1938-ban szerezte a Pázmány Péter Tudományegyetemen. Először Győrben tanított az Apponyi Albert Leánygimnáziumban, majd 1942-ben Sopronba került az Állami Leánygimnáziumba. Óraadó tanárnaként már a II. világháború előtt tanított a Széchenyi István Fiúgimnáziumban is.⁷ Az oktatás mellett tudományos fokozatot szerzett. Érdeklődése az antik szerzők és a magyar irodalom témaköreit érintette. A helytörténet is foglalkoztatta. Tanulmányt írt Frankenburg Adolfról, aki meghatározó tényező volt Sopron és a reformkor, majd a polgárosodás kora irodalomtörténetének is.⁸ A németajkú, magyar szívű literátor alakjában ezt a kettősséget kutatta. Vonzotta az író humora is. Mindez, ugyanis az alapítványtevőt is jellemezte. A II. világháború megszakította tanári pályáját. Lúcia néni ekkor ápolónői tanfolyamot végzett, és hadikórházban dolgozott.⁹

A harcok befejeztével ismét tanított, de származása, baráti köre miatt több megpróbáltatás érte. Ezek közé tartozott a családi otthon államosítása is. Lúcia néni 1950-től 1969-ig a Széchenyi Istvan Gimnázium tanára volt. Miután (pontosan nem tudni, hogy betegség, vagy egy átélt nagy trauma következtében) beszéde halk, akadozó lett, a tanítást nem tudta folytatni. Az iskola könyvtárát vezette a fent jelölt időben. Itt is élvezetes előadásokat tartott a neki segítő fiataloknak.¹⁰

Lúcia néni különös egyéniség volt. Romantikus, finom vonások jellemezték. Élénk fantázia, kitűnő humorérzék és a gyermekközpontúság határozta meg lényét. Szerette a zenét, szépen zongorázott. Utoljára 1993. decemberében szólaltatta meg az 1910-ben gyártott zeneszerszámot, amikor az iskola kis karácsonyi ajándékát vittem el hozzá. Vázába tettük a feldíszített ezüsthégy-gallyakat, ő pedig a zenével köszönte meg. Volt valami szívszorító a szituációban. A lepusztult, mestereket több évtizede nem látott lakásban, az egykor fényes polgári lét romjain, szivárványként íveltek át a Csendes éj dallamai. Ekkor még nem tudtuk, hogy útja néhány hét múlva a kórházba, majd a szociális otthonba vezet... Egyedül járta végig az öregség szomorú kálváriáját. Hite, és a mások iránti érzékenysége nem hagyta el. Soha nem evett addig, amíg szobatársait meg nem kínáltuk. „Ők még nálam is szerencsétlenebbek” – mondta rezignáltan. Amikor egy esés következtében kulcscsontját törte, ismét kórházba került, többször műtötték. Két évig élt még. 1996. márciusában váltotta meg a halál.

Visszatérve Lúcia néni személyiségéhez, leginkább várúrnőre emlékeztetett. Valahogy mindig a *múltban* élt, magányosan a hámszobás lakásban, és egyre nagyobb lett a szakadék közte és a jelen feladatai között. Az I. világháború eseményei, bátyja halála, a II. világháború borzalmai, az „ötvenes évek” politikai gyanakvásai mély nyomot hagytak érzékeny idegrendszerében. Hozzá tartozói meghaltak, egyedül küzdött a mindennapi gondokkal. Nagyon kevés pénze volt a megélhetéshez. Leírni is szégyen, hogy 1994 elején 12 800 forint nyugdíjat kapott. Ez éppen csak az élet csekélyke fenntartására volt elég. Talán a múltba menekülés segített a túlélésben. Amikor már lehetett, visszavásárolta lakását. Itt szeretett volna meghalni, szülei és mártírhalált halt testvére emlékei közt. Amikor a soproni népszavazás kérdésköre tabu téma volt, ő híven őrizte fivére tárgyait a konyhából nyíló kis szobácskában.¹¹ Itt voltak bátyja egyetemista könyvei, az eszközök, amelyekkel a térképeket rajzolta a nyugat-magyarországi felkelőknek. Ide került átlőtt kalapja, fokosa, fényképe.

Ha valaki e témát kutatta, szívesen állt rendelkezésre. Így Szemerey Tamás egyetemi oktatónak, akinek több publikációja jelent meg az 1921. évi eseményekről, vagy a széchenyista diákoknak, akik szintén felkeresték anyaggyűjtés végett. Közülük Tömördy Szilvia pályázatot is nyert az ágfalvi csatáról szóló dolgozatával. A nagy idők tanújának visszaemlékezését 1993-ban a televízió is megörökítette.¹²

Minderről 1976-ban hallottam először. Iskolánk állami tulajdonba kerülésének centenáriuma készülődött, és ez alkalomból jubileumi évkönyv kiadásán dolgoztunk. Dokumentumok, emlékek gyűjtése céljából felkerestem az intézmény nyugalma-

zott tanárait. Lúcia néni kitüntetett volt a sorban, hiszen ő hozta létre a kis iskolamúzeumunkat. A munkakapcsolat barátsággá mélyült. Az iskolai emlékeken túl családja múltjáról is sokat mesélt, megosztotta velem hétköznapi gondjait. Ettől kezdve jártak hozzá a gyerekek felhordani a tüzelőt a pincéből, segíteni a nehezebb munkákban. (A régi tanítványokra is számíthatott, de a könyvtári munkája miatt elszigeteltebb volt, mint más tanár, akinek a tanítás során személyesebb a kapcsolata a diákokkal.) Mivel az öregség nehéz napjait ez a másokra utaltság jellemezte, hagyatékával a rászorulókon kívánt segíteni. Nehéz sorsú diákokon, küszködő tanárokon, elsősorban az időseken és a több gyermekeseken. *Támogatni kívánta a helytörténeti kutatómunkát is.*

Bátyja emléktárgyait a Soproni Egyetemre hagyta azzal a kikötéssel, hogy őrizték és kiállítsák azt. Személyes ingóságainak egy része a Széchenyi Gimnázium iskolamúzeumba és a Soproni Múzeumba került. A fenti két intézmény vállalta a családi sír gondozását és misealapítványt tesz az elhunyt emlékére.

A *Machatsek alapítvány* nyitott, szívesen veszi a fenti közhasznú célokat fontosnak tartó soproni polgárok segítségét. Az alapítvány tevékenységéről a nyilvánosság előtt beszámol majd. Egy áldozatkész, régi, jónevű soproni polgárcsalád él virtuálisan ez alapítványban, és reméljük, a támogatottak és a város lokálpatrióta lakosainak szívében tovább.

A Machatsek Lúcia Alapítvány számlaszáma: 11996004–02205627

¹ Némileg eltérően, nyugalmazott erdőőrnek jelöli meg Lúcia néni bátyja a nagypapa foglalkozását önéletrajzában. Mivel ez 1951-ben íródott, érhető, hogy az „eleve gyanús értelmiségi” kategóriába sorolt orvos dr. Machatsek Aladár, származásilag „lefelé kerekít”. Nagyanyjánál is megjegyzi, hogy Lattingerr Karolina cipészsegéd lánya volt. Ugyanakkor Lúcia néninél tímársegédként szerepel a dédapa. (Dr. Machatsek Lúcia hagyatéka.)

² Dr. Machatsek Aladár önéletrajza.

³ Sajnos, az értékes darab elveszett, mivel hamarosan azután, hogy Lúcia nénit a szociális otthonba költöztették, lakásába betörték, és több tárggyal együtt e darabot is elvitték. A betörésről bírósági ítégyőkönyv tanusít. Ez az alapítvány tulajdonában van.

⁴ A fényképek tanúsága szerint többször megfordultak ott, az elköltözés után is. Egy, a századforduló idejéből való kézzel írott receptes füzetben több helyen megjegyzi írója: Cukor kifli Rohoncról, Habtorta, Rohonc.

⁵ Fényes Elek: Magyarország geographiai szótára Pest, 1851. A magyarországi statisztika-tudomány megteremtőjének e két kötetes munkája fontos forrás, tartalmazza minden magyarországi település lényeges földrajzi, gazdasági és társadalmi adatait.

⁶ M. Lúcia visszaemlékezése. A soproni népszavazás 75. évfordulójára kiadott Soproni Műhely című egyetemi kiadvány is említi a történetet Szemerey Tamás gyűjtése alapján.

⁷ Ezt az 1945. május 4-én megtartott igazolóbizottsági véghatározat igazolja. Az irat azt tanusítja, hogy a tanárnő sem a Nyilaskeresztes Pártnak, sem a Volksbundnak nem volt tagja, és hivatali magatartásában kifogásolható tényező nem volt.

⁸ Frankenburg Adolf (1811. Németkeresztúr (ma Deutschkreutz) - 1884. Eggenberg) a Pozsonyi Egyetem joghallgatójaként ismerkedett meg gróf Széchenyi Istvánnal, akinél egy ideig dolgozott is. Részt vett a Magyar Tudományos Akadémia munkában és folyóiratszerkesztőként az irodalmi életben. Ezek közül a

legjelentősebb az Élekek című havi, majd hetilap volt. A lap maga köré tömörítette a fiatal demokrata írókat, akiknek az 1848-as eseményekben nagy szerepe volt. Maga F. A. a forradalom kitörésekor tolmács volt Bécsben a kancellárián. A magyar körökkel való kapcsolatai miatt egy évre bebörtönözték. Szabadulása után ügyvédként dolgozott. Idős korában kapcsolódott be ismét az irodalmi életbe, majd a kiegyezés után költözött Sopronba.

⁹ A tanúsítványon levő kép 18 éves korában készült, valószínű csak ez volt kéznél.

¹⁰ Dr. Grubits János szíves közlése.

¹¹ Lúcia néni elbeszélése szerint bátyja kérte meg a szülőket, hogy saját kuckót rendezhessen be az úgynevezett cselédszobában.

¹² A videófelvételt a Soproni Erdészeti Múzeum őrzi.

Megjelent a Soproni Szemle 1998. 1. számában.

GONDOLATOK A KÖNYVTÁR(BAN)RÓL

Az iskolai könyvtár közel 150 éves múltra tekint vissza: egyidős az iskolával. A könyvtár az épület első emeletén található, két helyiségből áll. Belső terme a muzeális és muzeális jellegű könyvek gyűjteménye, külső terme a kölcsönző könyvtárrész, melynek egy részében az olvasóterem található, ahol 14-15 tanuló kényelmesen tud dolgozni és készülni a tanórákra.

A könyvtár állománya jelenleg 24.000 kötet, ebből 1/3 rész muzeális és muzeális jellegű mű, a további 2/3 a kölcsönkönyvtári rész. Az olvasóteremben jelentős terjedelmű kézikönyvtárat is használhatnak helyben a tanulók, ahol megtalálhatók a legújabb lexikonok, enciklopédiák, szótárak és egyéb alapvető kézikönyvek. A kölcsönözhető állomány szép- és szakirodalmi részből áll; a szépirodalmi részben az iskolában használt valamennyi kötelező olvasmány nagy példányszámban megtalálható. A könyveken kívül 15 fajta folyóirat is jár az iskolába, melyek a tanárok és diákok számára szintén kölcsönözhetőek.

Iskolánkban 1998-tól az új tanterv szerint tanítunk, ahol az Informatika műveltségi területen belül a könyvtár használatát és a számítástechnika könyvtáron belüli alkalmazását is elsajátíthatják a gyerekek. A könyvtárban jelenleg egy számítógép működik, melyen a teljes könyvtári adatbázis megtalálható. A gyors visszakeresés már megvalósult, a tárgyszavazás most van előkészítés alatt. Célunk, hogy a könyvtár korszerű forrásközponttá váljék a tanulók számára. Tervezzük további számítógépek felállítását,

hogy a diákok minél szélesebb körben tudják használni az állományt, különös tekintettel a rohamosan növekvő számú multimédia adathordozókra.

Tanulóink 50-55%-a rendszeres könyvtárlátogató, de alkalomszerűen csaknem mindenki igénybe veszi az iskolai könyvtárat. Anyagi lehetőségeinkhez mérten folyamatosan frissítjük az anyagot, igyekezve egyensúlyt tartani a szak- és szépirodalom, illetve a hagyományos könyvek és az új adathordozók beszerzése között.

Szentgáliné Eröss Márta könyvtáros tanár

ÉP TESTBEN ÉP LÉLEK

Gimnáziumunkban hagyomány a kosárlabdázás. Több évtizede ott szerepelünk az országos döntőkben – mégpedig eredményesen. Heti három edzésen Krasznai Andrea és Balázs József vezényletével dolgoznak a lányok és fiúk a sikeres szereplésért. Ebben a tanévben a Középiskolai Diákolimpia zalaegerszegi országos döntőjén a leány kosárlabdacsapat az előkelő 5. helyet szerezte meg, a fiúk 7. hellyel térhettek haza.

Vannak olyan sportolóink, akik ugyan nem iskolánkat képviselik a versenyeken, de a mi tanulóink és rendkívül büszkék vagyunk rájuk: Magasi Ádám (11. c) országos ifjúsági szörfbajnok és a magyar olimpiai Mistral-csapat tagja. Csontos Eszter (10. b) és Horváth Andrea (11. d) a GySEV-Ringa NB I.-es női kosárlabdacsapatban játszik. Radasics Vilmos (8. b) négyszeres országos BMX-kerékpár-bajnok a junioroknál, a németországi Herzogenaurachból 1. és 3. helyezést hozott, valamint háromszor volt közép-döntős a korcsoportos Európa-bajnokságon. Zsirai Adrienn (10. b) országos ifjúsági tornászbajnok összetettben és az utánpótlás-válogatott tagja.

A sportolni vágyók tömegsport foglalkozásokon hódolhatnak szenvedélyüknek, ezenkívül mindennap 16 óráig pingpongasztal és kondicionálóterem áll a diákok rendelkezésére.

Immár több éve minden tavasszal megrendezik a város oktatási intézményei és sportegyesületei számára a 24 órás úszást a fedett uszodában. Tanulóink szép számmal

vesznek részt ezen a „próbán”.

Hasonlóan hagyománnyá vált a 24 órás kosárlabdatorna. Erre szintén tavasszal kerül sor, de ezt mi szervezzük saját magunknak az Egyetemi Sportcsarnokban. Kortól, nemtől függetlenül két csapatra osztjuk a résztvevőket – ügyelve az egyenlő erőeloszlásra –, akik félórás meccseken mérhetik össze erejüket. Nevelőhatása nagy: megtanítja az embert arra, hogyan uralja a testét, az akaratát, arra, hogy önzetlen legyen, figyeljen a másokra. Hiszen ez a (csapat)sport lényege és talán nemcsak a sporté ...

DALOLVA SZÉP ...

Megérint ...

*Érintése puha, simogató, ringató,
egy életre meghatározó.*

*Szépet, jót, egy más világot varázsol,
ahol az ember szabad, boldog.*

*Megosztja az egyedüllétet, szeretetet,
szerelmet ébreszt.*

*Kitágítja és magához öleli a világot.
A leghűségesebb barát: a ZENE.*

Gimnáziumunk egyik legjobb közösségformálója az iskolai énekkar. 1995 óta vagyok a vezetője.

Kezdetben alig negyvenen, aztán több mint ötvenen és most már kb. 80-85-en énekelnek a kórusban.

1995-ben sikeres karácsonyi hangversennyel mutatkoztunk be a Pannonia Med - Hotelben. '96-ban a győri Kisfaludy Napokon és az Éneklő Ifjúságon egyaránt arany minősítéssel jutalmaztak bennünket. Ugyanebben az évben sokan meghallgatták a Domonkos templomban karácsonyi műsorunkat, amit igyekeztünk igényesen és színvonalasan összeállítani.

A németországi Bad Säckingenből vendég kórus érkezett hozzánk, akiknek látogatását 1997-ben viszonzottuk. Csodálatos négy napot töltöttünk náluk és fellépésünk fantasztikus sikert aratott. A zene nem ismer határokat ...

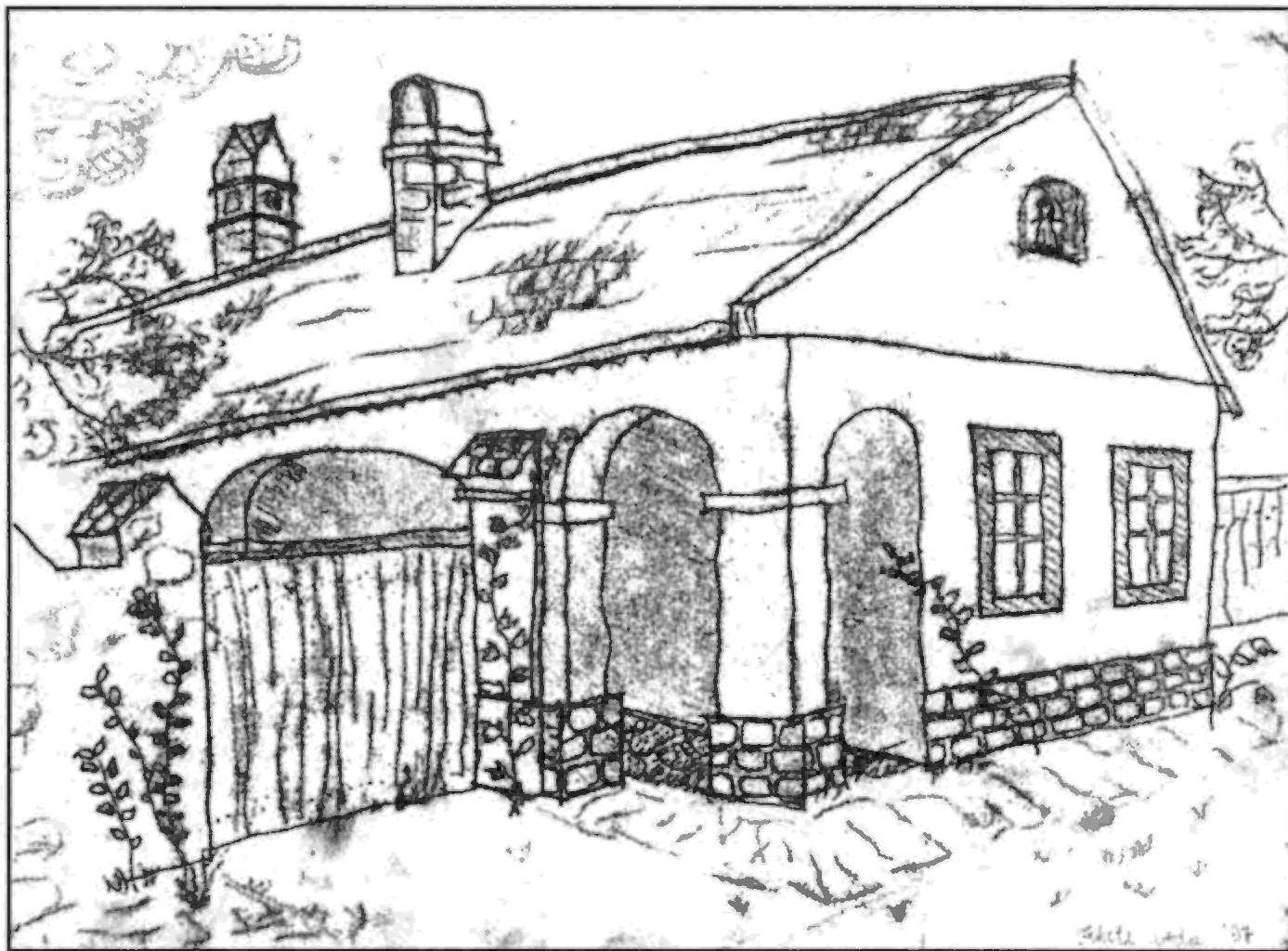
A tavaszi Éneklő Ifjúságon ismét arany minősítést kaptunk. Jutalomként kellemes hangulatú, vidám kiránduláson vettünk részt Ausztriában. A '97-es karácsonyi hangverseny maradandó élményt jelentett résztvevőknek, közönségnek egyaránt. Meglepetésként hatott, hogy az iskola tanári karából alakult kórus is szerepelt ezen az estén a templomban, nagyon színvonalasan.

Az 1998-as Éneklő Ifjúságon az arany minősítés mellé megkapták „Az év kórusa” kitüntető címet is. Nyár elején két napos ópusztaszeri kirándulást szerveztünk, megünnepegni a nagy sikert, és levezetni a tanév fáradalmait.

Az 1997/98-as tanévben két nagyszerű egyéni eredménnyel is dicsekedhetünk: a Népdaléneklési verseny megyei fordulóján Vincze Bernadett (7. b) 3. helyezést, Unger Viola (11. c) 1. helyezést ért el. Viola az országos döntőben különdíjat kapott előadás-módjáért.

Azóta is intenzíven készülünk a különféle szereplésekre iskolai ünnepségekre, különböző szervezésű programokra. A mostoha körülmények mellett (nincs zongora, nem mindenki tud egyszerre próbára jönni stb.) mindent megteszünk azért, hogy jól érezzük magunkat a próbákon, hangversenyeken, kirándulásokon.

Pirgerné Megyeri Zita kórusvezető

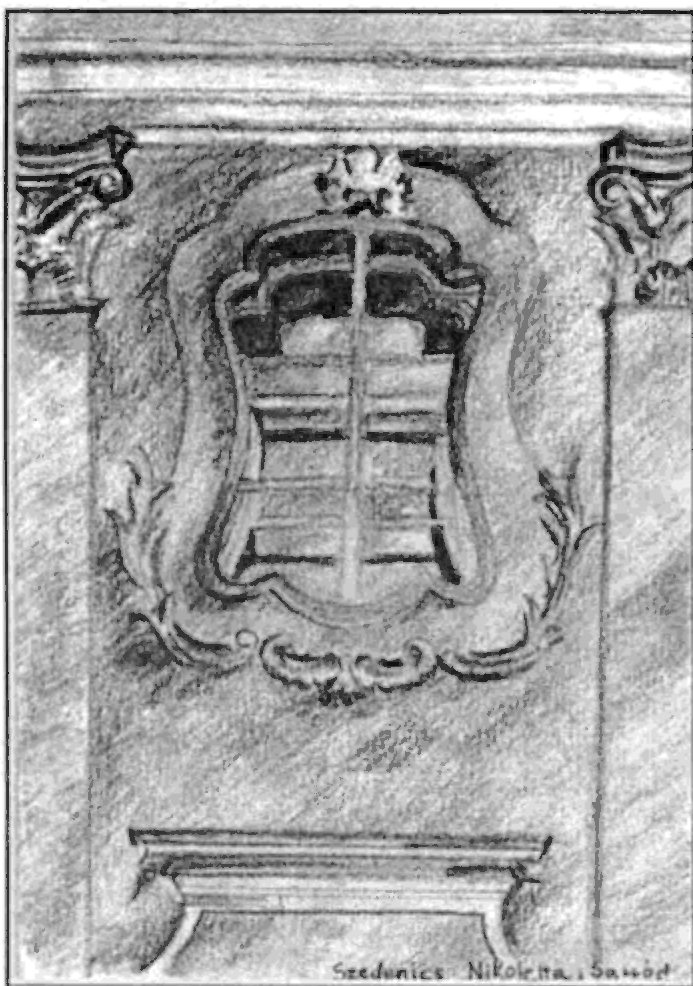

Fekete Ada 10. a

Sivatag

*Szeretném vágtatva keresztülszelni,
De nem tudom.
Szeretném látni a végtelent,
De nem lehet.
Szeretném hallani a szelet,
De nem bírom.
Messze van, túl messze.
De egyszer el fogom érni,
És vágtázni fogok benne,
És látni fogom a végtelent,
És hallani fogom a szelet.
Mert ő az enyém, érzem.
És az is marad. Örökre...*

Krejci Hajnalka 11. b

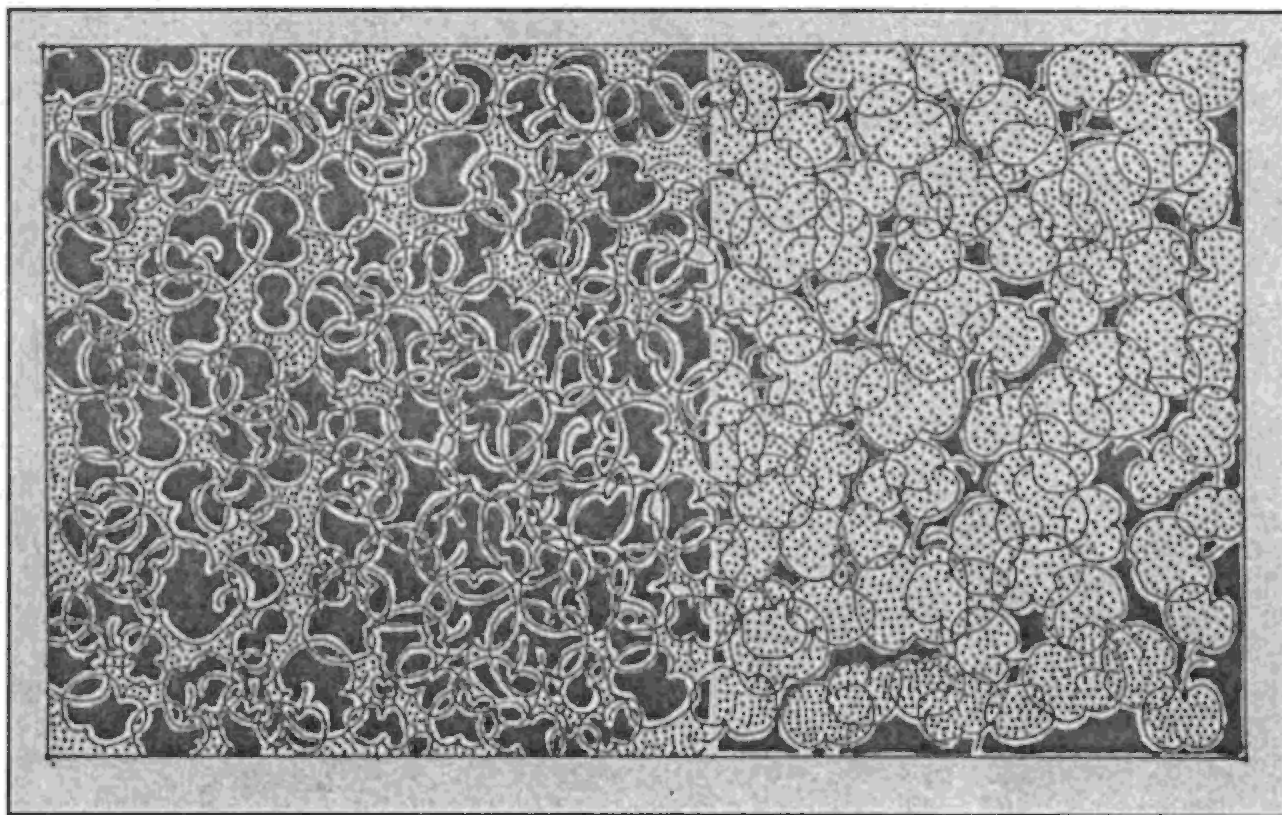

Öreg iskolakapu

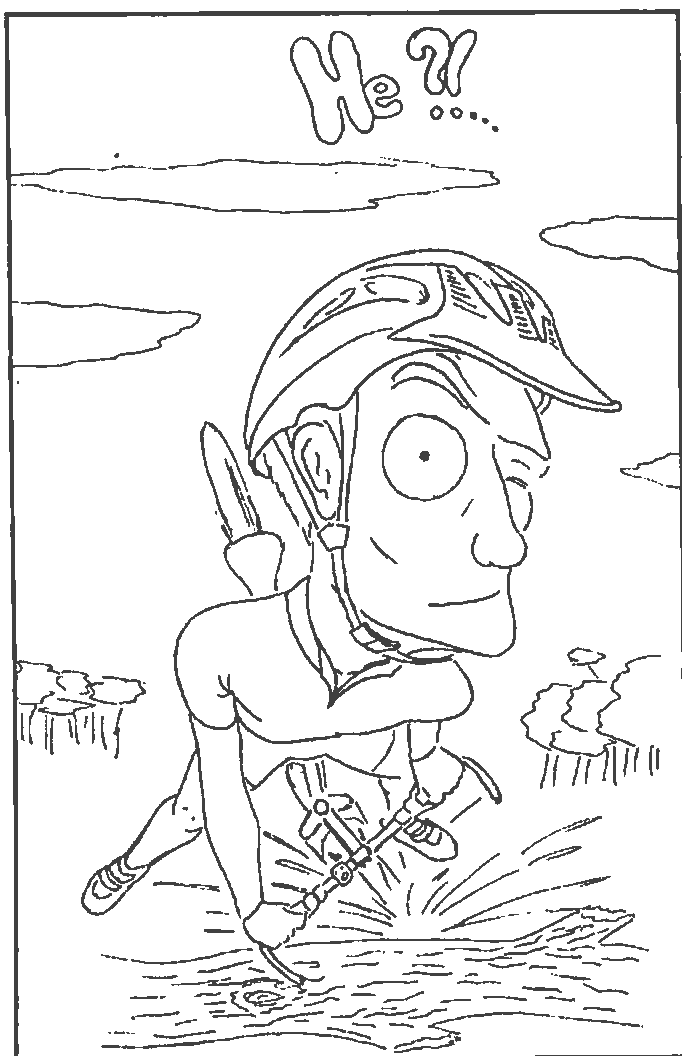
*Öreg, barna iskolakapu.
Vén s fáradt nagykapu.
Feneketlen száj, mohó gyomor,
Mely mélyén gyémánt csillog.*

Bacsárdi László 10.a

Szedenics Nikolett 11.c

Rozsonits Gergely 9.c

Román Péter 11.a

*Küzdj bárhol, bármikor,
Bármért...
Öledbehulló győzelem
Fáradtságot sem ér.
De emelt fejjel,
Elveidért a harcban
Bukni titánná emel.
Elszántság az, ami
Nagy erény.
Akkor is, ha a harc
Kétszer olyan kemény.*

Román Péter 11.a

Képzeld, mit hallottam! (Space Cake)

Nem mondom meg. Még. Nem lenne értelme. Elmondom inkább az elejéről.

Ismersz, tudod, hogy úgy kéthetente kiruccanok Szlovákiába, a Budapest-Pozsony busszal. Kényelmes, és mindig találkozol egy-két furcsa szerzettel, akik még beszédbe is elegyedhetnek veled. A múltkor, ahogy ott ülök a váróban, azon kapom magam, hogy nem tudom levenni a szemem az előttem álló jelenségről. Kék, pengeélű bársonynadrág – mint a sziklába szúrt Excalibur –, hosszú, csillámló barna hajzuhatag. Háttal állt nekem, tartása hanyagságot és könnyedséget sugárzott, a közeledő busz reflektora aranyglóriát vont alakja köré. Csak ültem, visszafojtott lélegzettel, koncentráltam a lányra, aztán észbe kaptam, és sikerült a közelébe tülekednem magam. Vigyáztam, nehogy ránézzek, csak közömbösen leültem mellé. Ő ült az ablak mellett, és most már az illatát is éreztem, olyan csontigthatoló volt, az ember mozdulni sem tudott tőle.

– Kérsz? – bűgta, és bár a szavát nem hallottam a zacskó ropogásától, tudtam, amint ránéztem a kezére, ahogy tartja a piros-fehér zacskót, hogy itt valami különleges fog történni. Áhítattal kivettem egy cukrot, sokáig szöszmötölve, hogy alkalmam legyen rápillantani arcára. Megköszöntem. Csak mosolygott, mintha nem is robogna

alattunk a motor, mintha egyszerűen otthon ülne, az apukája fényképezőgépébe kacsintva, és én teljesen átitatódtam a látvánnyal. Nem tudtam elszakadni mélykék szemeitől, úgyhogy sürgősen ki kellett találnom valamit.

– Az én nevem Aladár, hát a tiéd? – rebegtem, kínlódva, hogy természetesnek hassak.

– Aliz – suttogta, mint amikor lágyan megütnek egy kecskebőr dobót. Minden átmenet nélkül átszellemült lett az arca, és kissé homályosabb is furcsamód, és nagyon úgy nézett ki, hogy most valami nagyon fontos fog történni.

Micsoda? Hogy milyen béna történet? Mindjárt jön a lényeg, de abba is hagyhatom. Na, akkor csend! Ígérd meg, hogy nem röhögsz.

És akkor ... meghallottam ... – Szeretlek. – Az arcát már elég homályosan láttam, csak a Dunaszelet-színű szemei látszottak tisztán, és a hangot sem figyeltem, ezért nem vagyok benne biztos, melyikünk mondta, de azt hiszem, nem én, mert a cukorkától amúgy sem lehetett volna túl jól érteni.

Amikor a számban édeskés utóízzel felébredtem, csak az illatát lehetett halványan érezni, és le kellett szállnom. Megígérted, hogy nem fogsz röhögni!

Bujna Balázs 11.b

Lágh Eszter 10.b

Verstani gyakorlat

*Mondd, mért akarsz most női ruhába és
vérszínű fáklyák fénye alatt a nagy
kapun kilógni, majd a hölgyed
lába között menekülni messze?*

*Háboru van most, nemzet a tét, nem a léted,
Érted - e taknyos? kell a hazának a véred.*

Dávid Lajos 10.b

Vig Katalin 11.c

HAGYOMÁNYOK ÉS LELEMÉNYEK

„A régi kornak jobb hagyományira épít az ember friss leleményeket” – szól a ki nyilatkoztatás bölcs hangján Verseghy Ferenc. Mondandóm kapcsán azonban szenten- ciája zavarba ejt: Iskolám hagyományairól gondolkodom, és jól felépített, veretes mondata azonnal darabjaira hullik. Ahogy boncolgatom, nemcsak az zavar, hogy mi- lyen nehéz is megragadni a „jobb hagyomány” mibenlétét, hanem az is, hogy a „rég- i kor”-t szinte lehetetlen konkrét idővel behelyettesíteni. Egyéves hagyomány még nem hagyomány?... és a kétéves már igen?... vagy csak a tíz-, a százéves hagyományok az igaziak? Aztán az is eszembe jut, hogy az elmúlt majd két évtizedben, amióta itt taní- tok, hányszor voltam magam is tanúja olyan „friss lelemények” gyors meggyökerezé- sének, amelyek nem építettek előzményekre, de szinte a semmiből születtek.

A jobb hagyomány természetesen nem csupán az idő függvénye. Bár patinát kap az évek múlásától, de igazi értékét az újabb és újabb nemzedékek által való átélhetősége adja. Azt tapasztalom, hogy a Széchenyi Gimnázium ma élő tradíciói ilyenek.

Megpróbálom szinte filmszerűen végigpörgetni magamban, hogy egy ide jelentke- ző diák milyen hagyományok tanúja és részese lehet „széchenyis” évei alatt. A felvil- lanó képek egy tanév kronológiáját követik, és örömmel fedezem fel rögtön a véletlen szülte megkapó dramaturgiát: a film első és utolsó képének egymásba kapcsolódását. Hiszen hagyományaink a Széchenyi-szobortól indulnak, és ide is érkeznek: a szeptem- beri első és a májusi utolsó hagyományőrző mozzanat itt találkozik. Névadónk szüle- tésének megünneplése és ballagóink elbúcsúztatása, indulás és befejezés ugyanazon nemes díszlet előtt játszódik.

Tehát: Szeptember 20. Az előkelően szép szobor... A 10. osztályosok koszorúzása az iskola diáksága nevében... Egyenruha... A Szózat bensőséges hangjai az autók mo- torzajától körülölelve... És a szobor a térről megint beköltözik a szívünkbe... Aztán emlékműsor az iskolarádióban a tizenegyedik osztályosoktól...

Másnap. Széchenyi István születésnapja. Nagycenk felé... Az új osztályok esküté- teléhez kattog a kisvasút kereke...Az első ismerkedések... Könnyed gyaloglás Kiscenk és Nagycenk között... Koszorút igazítunk a szobor talapzatára.... A mauzóleum előtt égnek a kandeláberek, és észrevétlenül ünnepélyessé komolyodik a hangulat... Arany János: Széchenyi emlékezete... Eskütétel: „...Széchenyi István sírja előtt fogadom...” Aztán virágot viszünk le a rég halotthoz a mauzóleum lépcsőjén, és a Kastélymúze- umban a legnagyobb magyar életét keressük a tárlók üvege mögött...

Szeptember vége. Gólyaavatás. „Friss lelemény”! Olyannyira friss, hogy szinte a diákság belügye. A „gólyák” nagy várakozással készülnek rá, mégis a rendező tizen- egyedikesek szórakoznak legjobban a vicces próbatételeken. Talán azért, mert ők is

készültek egykor nagy várakozással, és akkor is a tizenegyedikesek érezték legjobban magukat...

December... Adventi koszorúk a tanteremajtókon és a tanári asztalokon.... Közeleg a karácsony... A téli szünet előtti utolsó tanítási napon égő gyertyák az iskola ablakaiban... Karácsonyi dalok az órákon, ajándékok az osztály-karácsonyfák alatt... Hangverseny a Domonkos-templomban, a kisdéd dicsérete száll... És itt a szünet!

Január. „Széchenyi-kék” szalagok kerülnek fel a hajtókákra. Hibáinkon nevetünk a tanárparódiákkal szembesülve... Koccintások és szalagavatói jókívánságok: „Majd az érettségien...” És végzős diákjaink szemén átfut a gond a pohárköszöntők alatt.

Az iskolabál... A *Széchenyi* bálja... Itt vannak a legszínvonalasabb táncbemutatók... Jó mozgású fiúk, szép lányok... És a ceremónia sem utolsó: Diáklányok kötik fel a széles szalagot az igazgató úr vállára (a szín: természetesen „Széchenyi-kék”), hivatalos megnyitó, tanár-diák keringő...

Lázás készülődés, hirdetémények jelennek meg az iskola folyosóin, tanárok járnak be titkos esti próbákra: közeledik a Diáknap. Időpontja ugyan évről évre változik, de sikere változatlan. Telt ház a nézőtéren, produkciók és vetélkedés a színpadon. Egy-egy osztályról most derül ki, hogy nem csak osztálytársai, de *társai* is egymásnak. Aztán visongás, taps: Tanárok produkálják magukat, és megszületnek az új legendák, az új szállóigék az elkövetkezendő iskolai hétköznapiakra.

Március. A 9. osztályosok Széchenyi-vetélkedője. Izgalom és komolyság a csapatok arcán. Okos válaszok, a tavalyi győztesek (most házigazdák) elégedetten bólogatnak.

Virágszirmok hullanak. Dallal keverednek a levegőben. Itt a szívünket leginkább megkörnyékező pillanat. Május van, a ballagás előtti nap negyedik tanórája után: Az ablakokban *mi*, az itt maradók, az udvaron *ők*, az eltávozók. Most nekünk szól a szerenád, hozzánk simul a hangja, és mi tekintetünkkel simogatunk vissza, egytől egyig minden ismerős arcon.

És másnap a ballagáson iskolazászlónk mögött még együtt vonulunk... Búcsúbeszéd a színpadon... „Isten veletek!”... Újabb szalagok kerülnek fel a zászlóra a ránk

hagyott jelmondatokkal... Aztán megyünk a térre... A szívünkbe költözött szobor... Koszorút igazítunk... A Szózat hangjai... az autók most csendesebbek.

A filmszerűen felvillanó képek nyomán még egy gondolatra jutok. A „jobb hagyomány” egy másik jellemzője az lehet, hogy azt az ember egy közösségre vonatkoztatva sajátosnak és jellemzőnek érzi. A hagyománynak nemcsak összetartó ereje van, de el is különít abban az értelemben, hogy megkülönböztet más csoportoktól: a *csak a miénk* – érzését kelti fel. És ennek az érzésnek a mélyét kutatva nem az önzőségre bukkanunk, hanem a büszkeségre.

Szabó Miklós

Horváth Katalin 7. b

A legkisebbek közé tartoztunk a gimnáziumban, és kicsinek lenni sehol sem jó. Mégis, amikor Nagycenken megkaptuk az oklevelet és az iskola címerével díszített kitűzött, boldogok voltunk, és nagynak éreztük magunkat. Büszkén sétáltunk végig a falun matrózblúzainkban, és legszívesebben mindenkinek elűjságoltam volna: „Már mi is széchenyisek vagyunk!” És bár ezt nem tehettük, hiszen ez komoly gimnazistákhoz nem illik, mégis rendkívül elégedettek voltunk. Ez az avatás nagyon fontos dolog volt az életünkben, mi, az érkező vonatról leszálló kislányok és kisfiúk, amikor újra elindult a kisvasút, már nagynak és érettnak éreztük magunkat. Ezt az ünnepélyes szertartás válthatta ki belőlünk. Ahogy izgulva kiváltunk osztálytársaink közül, és az igazgató úr elé lépve átvettük az emléklapot, mindenki úgy érezte, új élet kezdődik számára. Persze nem lettünk egy csapásra komoly és művelt ifjú hölgyek és urak, az első lépés a cél felé azonban ez volt.

Herczeg László 7. b

A Széchenyi-nap számunkra az első év kezdete és fénypontja volt a Széchenyi István Gimnázium tanulójaként. Az emlékvasút hangulatos kocsijaiban ülve, a Széchenyi-emlékmúzeumban Széchenyi István munkásságán álmélkodva széchenyis diákokká lettünk. De nem csak ezért volt szép ez a röpké egynapos kirándulás Nagycenkre, hanem azért is, mert végig jól éreztük magunkat, és máig vidáman gondolunk arra a napra.

Nem iskolai hagyomány ugyan, de évről évre megrendezik – mindig más helyszínnel – a Széchenyi Istvánról elnevezett megyei iskolák találkozóját. Ebben az évben Kapuvár volt a házigazda.

Gimnáziumunkat olyan gyerekek képviselték, akik történelmi vetélkedőn, színjátszó csoportban és focimeccsen vettek részt. Én a színdarabban szerepeltem.

Szabó Miklós tanár úr dolgozta fel iskolatörténetünk egy-egy fordulópontját. A hetedikesek közül választotta ki a megfelelő karakterű tanulókat. A májusi fellépést sok délutáni gyakorlás előzte meg. Eljött a várva várt nagy nap. Már reggel elutaztunk Kapuvárra a Széchenyi István Általános Iskolába. Vendéglátóink nagy szeretettel vártak már minket. A kulturális napon az iskolák népi hagyományokat és zenei darabokat mutattak be. Nekünk volt a legnagyobb sikerünk a vidám, gyerekközeli előadásunkkal.

Késő délután indultunk haza Sopronba. A vonaton mindenki az élményeit mesélte. Számomra felejthetetlen maradt ez a nap, mivel ez volt életem első színjátszása.

Diáknap 1997/98

A diáknap az egyetlen olyan nap a tanévben, amikor egy tanár sem lapozgatja ideg-tépő lassúsággal a naplót, senki sem ír dolgozatot, senki sem visz rossz jegyet haza – pedig a tudást ezen a napon is összemérik a diákok. Talán a fent említettek miatt van az, hogy sokan napokig készülnek töretlen lelkesedéssel a különböző megmérettetésekre.

A 98'-as diáknap volt a 4., amin az osztálytársaimmal együtt én is részt vettem. Mivel minden tanévben szerepeltünk a SZIG Mit Tud?-on és a SZIG-Man választáson, a csekély számú érdeklődő ellenére mi akkor is jelentkeztünk. Az elmúlt évekhez képest színesedett a paletta, hisz a diákközgyűlésen és az előbb említett két hagyományos versenyen kívül volt még teremfoci-bajnokság, tanár-diák kosármeccs, szépségverseny, sőt tanáraink egy éves kihagyás után újra bebizonyították, hogy pályát tévesztettek, hiszen a Tanár Mit Tud?-ban egyikük-másikuk igencsak sokatmondó színészi teljesítménnyel rukkolt elő.

Az osztályom számára ez a diáknap is próbával kezdődött, mert mindig szükségesnek látjuk, hogy a vicces darabot, amivel a SZIG Mit Tud?-on részt veszünk, egyszer teljes egészében elpróbáljuk. Ami persze sohasem sikerül. Az egyórás sikertelen próba után átcipeltük a szükséges kellékeket a Lisztbe. Még le sem raktuk az utolsó padot, már hallottuk is, amint Zita néni konferál be minket. Gyors színpadberendezés után mint író-rendező és hangfelelős helyet foglaltam fent a technikus szobában, és dobozokon ülve, kazettákat cserélgetve, egy kis lyukon keresztül néztem osztálytársaim talpraesett játékát.

A darabunk az „elszéchenyisedés” folyamatát mutatta be, amint tízórait dobáló, babázó hetedikesekből magoló zombikká válunk. A kevés próba ellenére minden simán ment, és a közönség is hatalmas tapssal jutalmazta a szereplőket.

A mi osztályunkon kívül sajnálatos módon csak a hetedikesek és az énekkar egy kis csoportja lépett színpadra, az előbbieket énekkel és tánccal, az utóbbiak pedig egy rendkívül színvonalas és humoros énekes műsorral.

A vetélkedőt a szépségverseny követte, ám itt csak két lány vette a bátorságot a szerepléshez. Az osztályunkból Andrónyi Katalin és Mikó Adri lepedőbe csavarva, hatalmas szalmakalapban és eszméletlen sminkkel vonultak végig a több száz széchenyis diák előtt, s így természetesen holtversenyben mindketten első helyezést értek el.

A rövid szépségversenyt a SZIG-Man választás követte. Itt öt osztály és a SZIG-Man jelöltjeik mutatták meg talpraesttségüket és rátermettségüket a Pirgerné Megyeri Zita tanárnő által kifundált feladatokon keresztül. Minden jelöltnek be kellett mutatni csapatát pár soros versikében, majd kvíz, éneklés, kézenállás, portré-rajzolás (tanárokról) és szómagyarázás tette próbára a leendő SZIG-Maneket és – Womaneket. A 10. a-t én képviseltem ezen a versenyen. Sikerességünket az évek során összegyűjtött tapasztalataink és az egyik feladatban nyújtott kiemelkedő teljesítménynek köszönhattük. Ebben a feladatban ugyanis a nézőtéren ülő osztálytársaimnak kellett minél több volt széchenyist a színpadra felhozniuk. Osztályomnak nemcsak az utcáról, de iskolánk tanári karából, sőt az „Orsolya” tanári karából is sikerült rengeteg volt széchenyist összegyűjtenie. Így pár ponttal megelőzve a 11. b-s Balaskó Balázst én lettem a SZIG-(Wo)man a következő diáknapi, ahol osztálytársaim segítségével szeretném megvédeni az 1998-ban kivívott elsőségemet.

A diákok szereplését a tanároké követte, akiket már telt ház várt, hiszen minden tanuló kíváncsi volt, hogy Szabó Miklós tanár úr ezúttal milyen bőrbe bújtatta kollégáit. A siker nem maradt el: a tanárok a diákságot parodizálták, amint a SZIG Mit Tud?-ra készülnek, majd a Csinibaba című filmből adtak elő részleteket. Kiemelkedő volt Horváth Márta és Holpár Gabriella tanárnők bohócjelenete, de a tanulók nagy része örömmel fogadta Darab Mari (Dékány tanárnő) és Macska Józsi (Kiss Károly tanár úr) bontakozó szerelmét is. Mindenképpen dicséretes teljesítmény volt Kapa Bozsó (Szabó Miklós tanár úr), Macska Józsi és Kocka Pityu (Tóth Gyula tanár úr) népi tánca, és meglepetésünkre Tauber tanárnő „rap” tehetsége is végre napvilágra került.

A műsor után legtöbben az egyetemre siettek a tanár-diák kosármeccsre, és a teremfoci-bajnokság döntőjében szurkoltak, ám előbb-utóbb mindenki hazament, leült a könyvei és füzetek mellé, mert csak egy diáknapi van a tanévben, és másnap már nem lesz Kapa Bozsó, sem Kocka Pityu, másnap már belőlük is tanár lesz, akik idegtépő lassúsággal lapozgatják a naplót ...

Gibicsár Éva 10. a

ÉS MÉG SOK EZER LÉPÉS MAGYARORSZÁGON – KIRÁNDULÁSOK

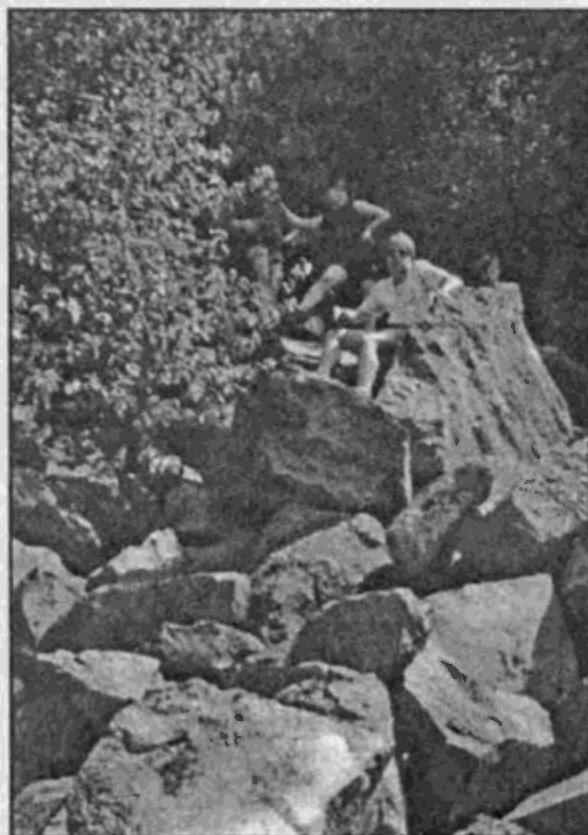
Az osztálykirándulások mindig várva várt fénypontjai a tanévnek. Közösségformáló szerepük vitathatatlan, magunk mögött hagyjuk pár napra a munkát, jól érezzük magunkat, és persze ismerkedünk Magyarországgal. Ebben a tanévben májusban és júniusban jártuk az országot ...

A 7. a osztály egynapos túrákat tett Sopron környékére.

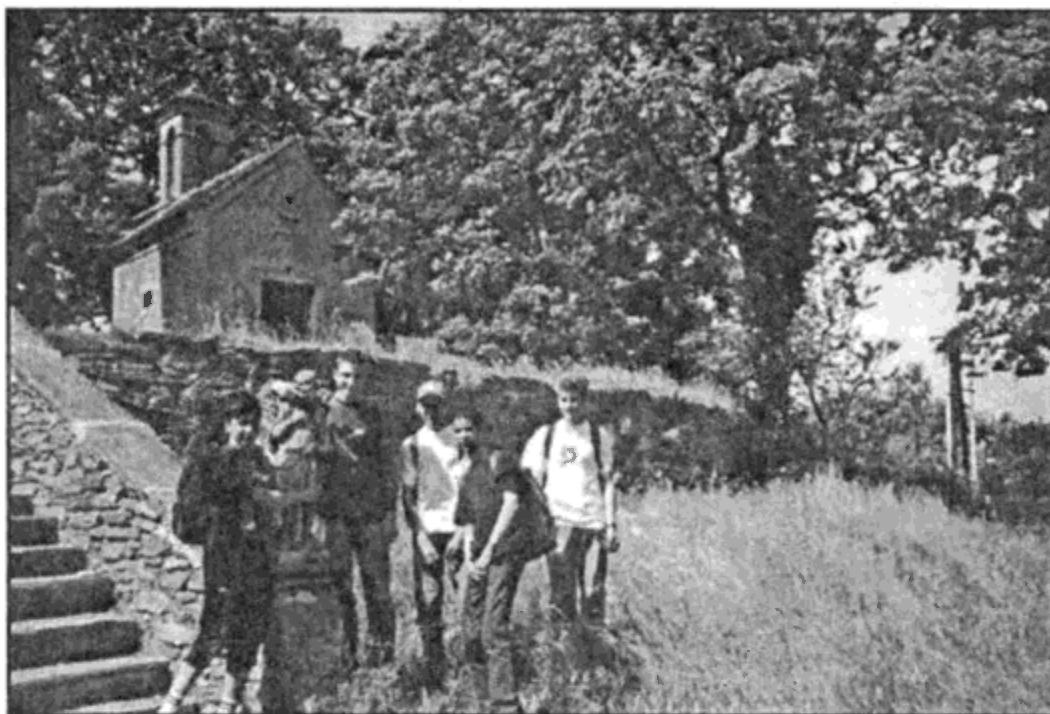
Nagyobb a füstje, mint a lángja. Piknik az Ezüst-hegyen

A 7. b osztály Badacsonyan járt.

Kötenger a „magyar tenger” partján

8. a osztály: Kőszeg és környéke

Vigyük ezt a szobrot haza!

8. b osztály: Sümeg - Badacsony - Szigliget

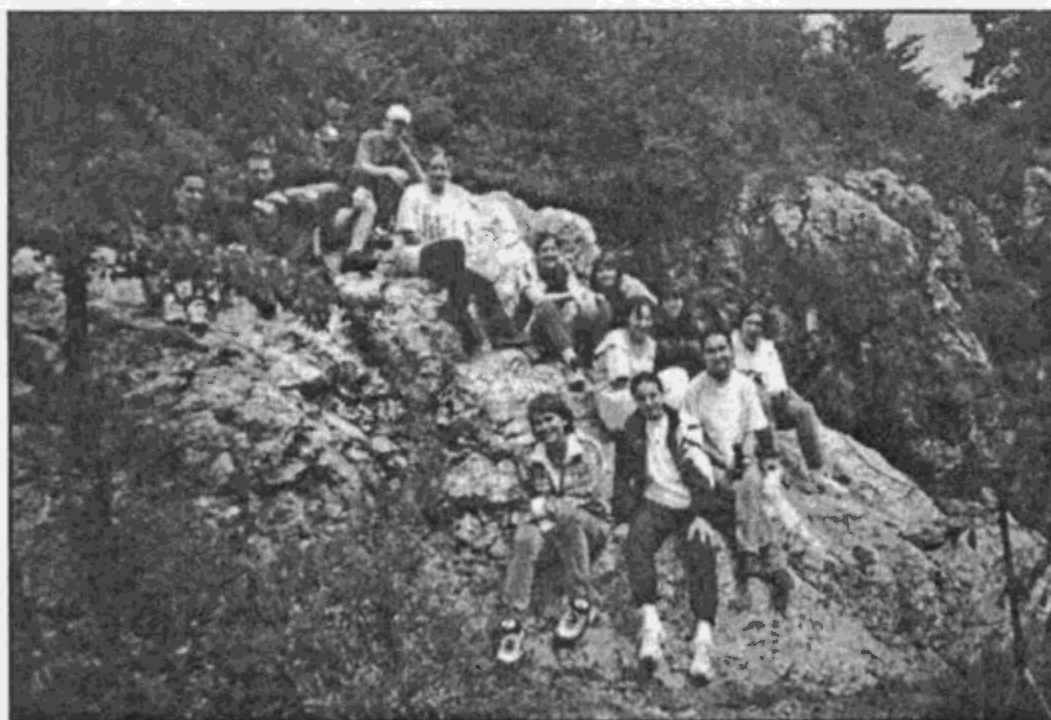
A szezon első fürdőzői

A 9. a osztály úticélja Bécs és Neunkirchen volt.

„A szomszéd kertje mindig zöldebb ...”

A természetjáró 9. b osztály ezúttal Ajkát és környékét térképezte fel.

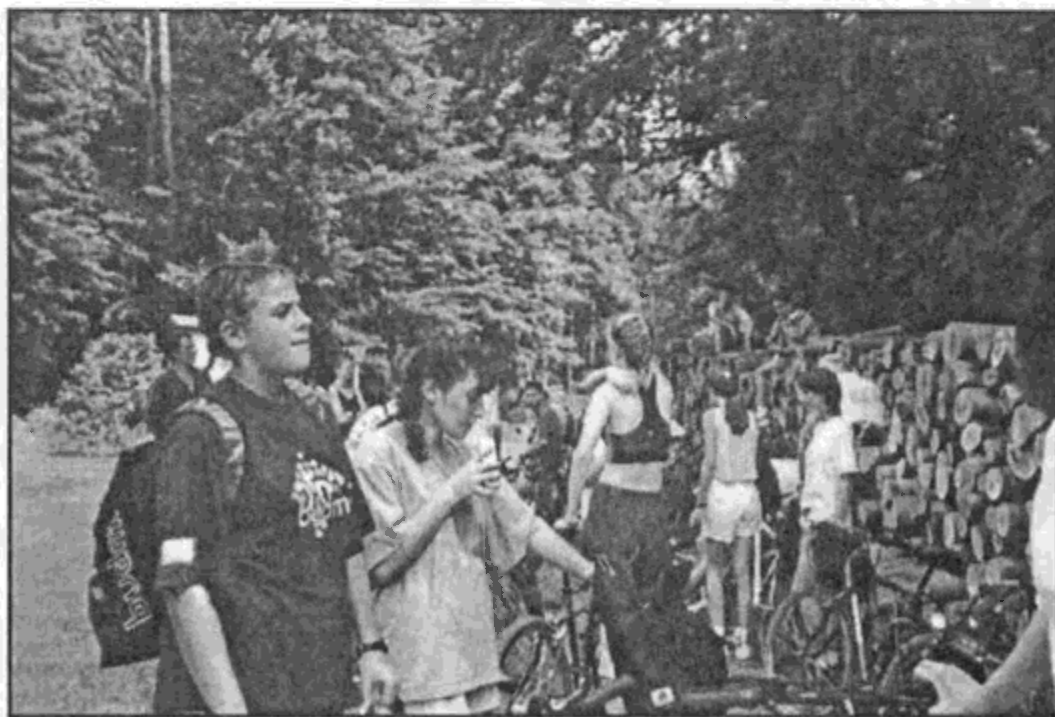
Ott fenn a szirttetőn ...

9. c osztály: Gemenc - Mohács - Villány - Ormánság

A szép, kék Dunánál

A 10. a osztály kerékpárra kapott: Velem - Kőszeg - Cák - Bozsok

Intermezzo

A 10. b osztály a Bükk zegét-zugát járta be: Felsőtárkány - Bélapátfalva - Eger

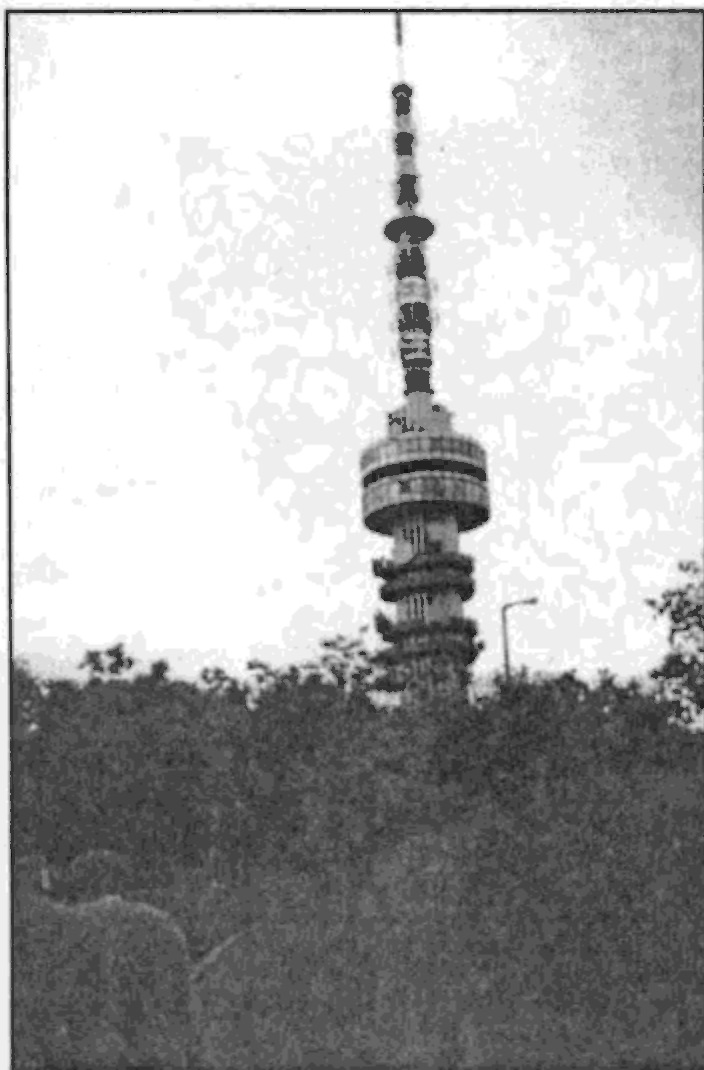
A teremtés koronái

A 10. c osztály – két hét eltéréssel – az előző útvonalat tette meg.

Egri háztetők

10. d osztály: Pécs - Abaliget - Orfű - Siklós - Mohács

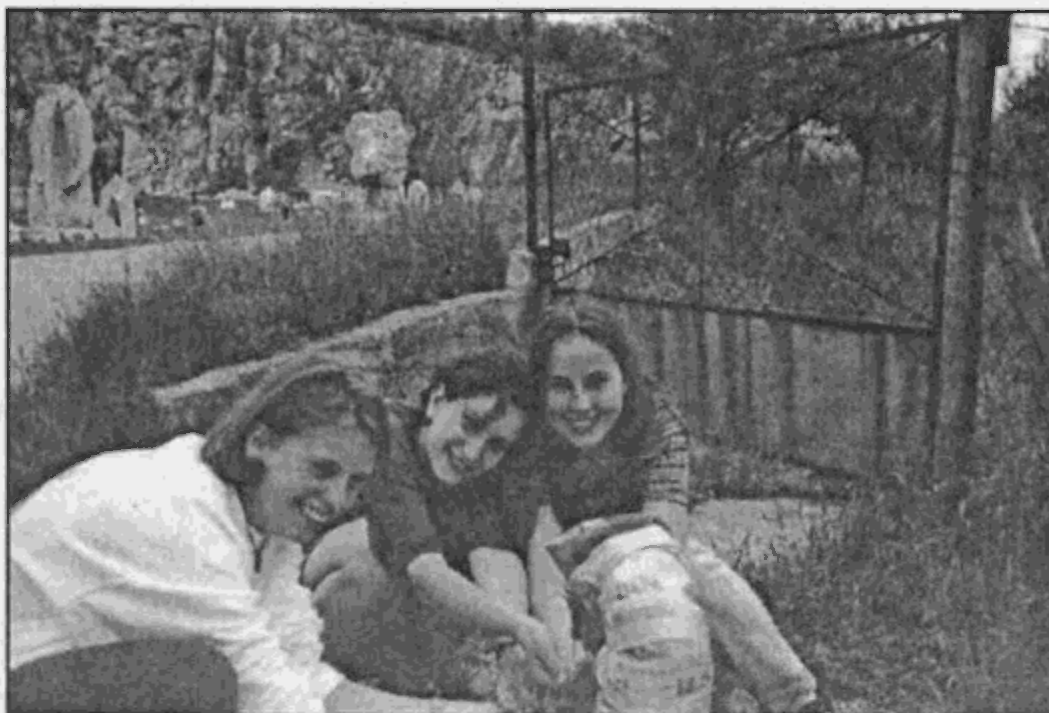
Nem, ez nem a pisai ferdetorony,
hanem a pécsi tévétorony.

11. b osztály: Zalacséb - Őrség

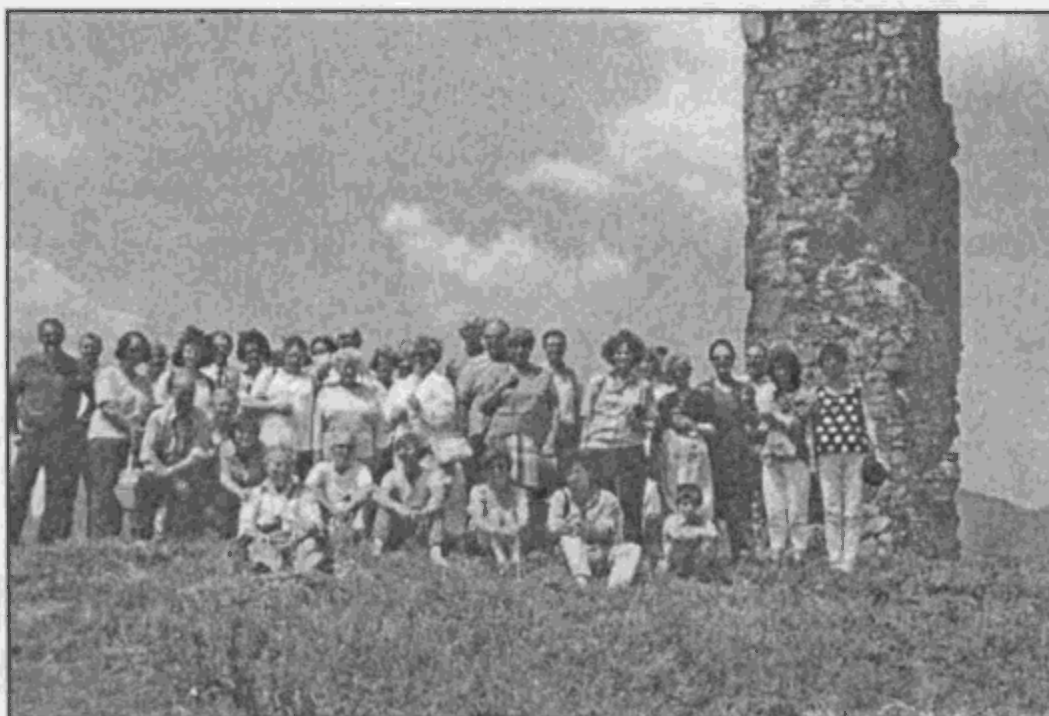
„Jön a lux-, jön a lux-, jön a luxusvonat ...”

A 11. d is Dél-Magyarországra vágyott: Pécs - Abaliget - Harkány - Máriagyűd - Siklós - Villány

Vizet! ... Vizet!

De nemcsak a diákok szeretnek kirándulni. A tanárok is „országot-jártak”: Júniusban öt napig Nógrádtól Zemplénig az északi végeken tettek meg sok ezer lépést.

Együtt a Nógrádi-várban

Sprechen Sie Deutsch?

Sopron és a bajorországi Kempten városok között létrejött testvérvárosi kapcsolattal egyidőben született meg 1988 őszén a két iskola (Széchenyi István Gimnázium – Hildegardys-Gymnasium) közötti diákcseré gondolata. 1989 tavaszán utazott az első, 25 diákból és két kísérőből álló csoport Kemptenbe.

Német testvérgimnáziumunk nyelvi, természettudományi és társadalomtudományi ismeretanyagot közvetít. Az intézményben kilenc éven keresztül folyik a képzés: az ötödik évfolyamtól a tizenharmadikig. Az ötödik évfolyamtól kezdve első idegennyelvként angolt tanulnak, majd a kilencedik osztálytól kötelező a francia nyelv. Választható még a latin és a görög.

A mozgalmas és színvonalas diákéletet a sikeresen és eredményesen működő diák-színpad, kórus és diákzenekar is igazolja.

Az iskola nemzetközi nyitottságát bizonyítja, hogy a Széchenyi Gimnáziumon kívül számos európai országgal (Franciaország, Nagy-Britannia, Portugália, Csehország, Olaszország) diákcseré kapcsolatot tart fenn. Dicséretre méltó a Sopronnal fenn-tartott kapcsolat ápolása, hiszen a kempteni diákok tantárgyai között a magyar nyelv nem szerepel.

Tanulóink 12 napos ottlétük alatt részt vesznek a tanítási órákon, német családokban élnek, közös kirándulások során megismerkednek Bajorország gyönyörű tájaival, nevezetességeivel. Hazatérésük után nyelvi fejlődésük szembetűnő, hiszen szinte „steril” nyelvi környezetben tartózkodnak. Az ősszel Sopronba érkező kempteni diákok számára is ők jelentik a nyelvi kapcsolatot.

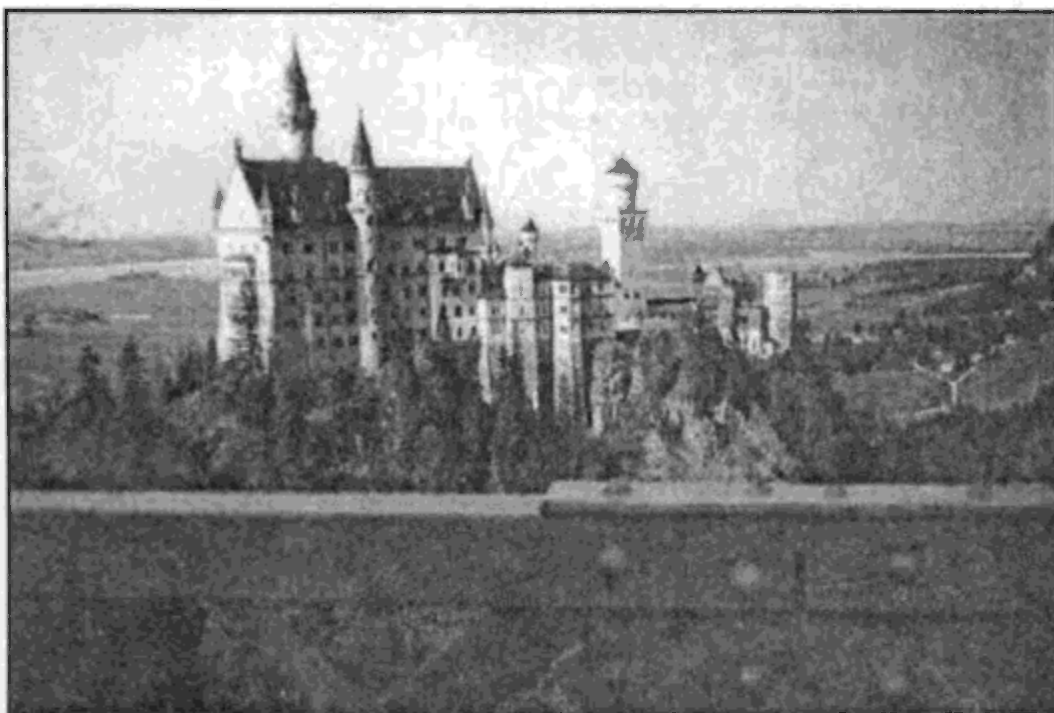
A német diákok soproni tartózkodásuk ideje alatt betekintést nyernek a családok, az iskola, a város életébe, országjáró kirándulásaik során megismerkednek az ország egyes tájaival. Élményeiket otthon elmesélve realisabb képet adhatnak a magyar valóságról.

Tóthné Ziegler Herta

Kemptenben jártunk

Április 24-én nyolc órás zötyögés után megérkeztünk Kemptenbe. Aztán jött a nagy találkozás, bár már a buszban megkezdődött a találgatás – ki kihez megy? Azt hiszem, az első problémával mindenki gyorsan szembesült: ezek az emberek tényleg németül beszélnek! De gyorsan hozzászoktunk az allgäu-i dialektushoz. Persze a kiejtésnél jóval többet tanultunk, különös tekintettel „a nem szépirodalmi kifejezésekre”.

Szombaton egész napos programmal várt minket a Hildegardys Gymnasium, vezetőnk Hans Spiegel, azaz Tükör Jancsi volt. Ő ezt a testvérvárosi kapcsolatot szívügy-

ének tekinti, tényleg mindent megtett, hogy megkönnyítse helyzetünket. Igaz, kissé mulatságos volt, mikor magyarul beszélt, de azért megértettük. A németen kívül folyékonyan beszél angolul, olaszul, franciául, spanyolul és oroszul, tud latinul és a magyart is töri. A délutáni „Stadtrally” –

vagyis játékos vetélkedővel egybekötött városnézés – fáradalmait másnap a családdal lehetett kipihenni. Így szinte mindenki láthatta II. Lajos bajor király híres kastélyát, Neuschwansteint. A kastély szép volt, de azért egy kis csalódást okozott. Belülről mindenki másra számított.

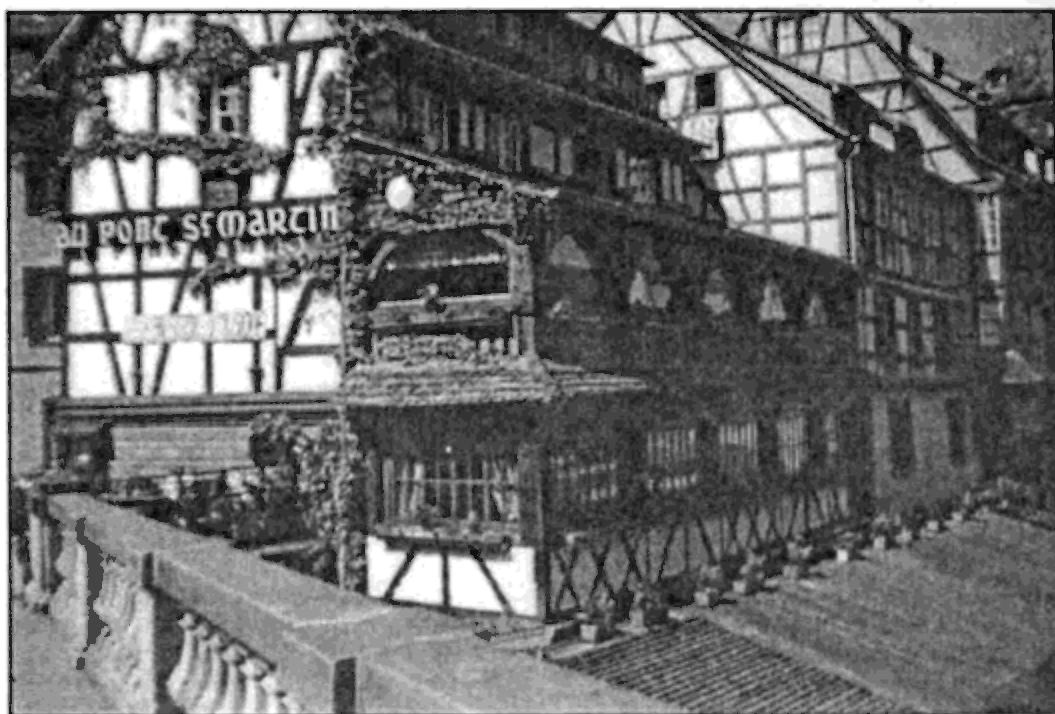
Aztán hétfőn indult a nagy buli! Irány Franciaország! Útközben megálltunk és megnéztük Karlsruhe nevezetességeit. A város érdekessége, hogy a kastélytól kiindulva legyező alakban épült. A szállásunk Baden-Badenben volt, ahol megérkezésünk estéjén jött a „Stadtrally”. A következő nap Straßburgba utaztunk az Európa Parlament Euroscola programjára. Mi képviseltük először hazánkat ezen a rendezvényen, ahol rádöbbsentünk mennyire szükség van az idegen nyelvek ismeretére. Sok diákot ismertünk itt meg Európa minden részéről. Mi például olaszokkal ebédeltünk. Természetesen spagettit. Az

egészen az egyik rossz az volt, hogy a délelőtti előadásokon nem volt német tolmács, a másik a reggeli kakaó. Szegény politikusok! A délutáni foglalkozásokra érdeklődés szerint lehetett menni. Különböző témák kerültek feldolgozásra, például: Demokrácia – Emberi jogok

– Társadalmi problémák, Környezetünk, Ifjúság.

Straßburg belvárosa nagyon szép, tele van régi korokat idéző műemlékekkel, tipikus francia házakkal, kis utcácskával. Másnap még egyszer visszamentünk a Petit France - nevű negyedébe. Ott sétálgatva úgy érzi magát az ember, mintha visszacsöppent volna a középkorba.

Hazafelé megálltunk Sasbachban egy kis borkóstolóra: háromféle bort tesztelhetünk. Még szívesen maradtunk volna a kellemesen hűvös borospincében, de az idő sürgetett, német vendéglátóink már vártak ránk Kemptenben. Ám útközben sem unatkoztunk, a hangulat egyre fokozódott, beszélgettünk, sokat nevettünk és gyönyörködtünk a fekete-erdei tájban.

A csütörtök volt az egyetlen nap, amikor részt kellett venni az órákon, amik sokban hasonlítottak az itthoniakhoz, csak kicsit kötetlenebbek voltak. A diákok korszerűen felszerelt tantermekben tanulhattak. Az iskola óriási volt, hosszú, kanyargós folyosókkal, amiket a gyerekek munkái díszítettek. Több épületből állt, így könnyen el lehetett tévedni. Nekünk is sikerült.

Szombaton az egész társaság Münchenbe utazott, ahol a történelmi belvárost és az Olimpiai falut néztük meg – sajnos, zuhogó esőben és hidegben, pedig addig igazán szép időnk volt.

Kempteni közös programjaink közé tartozott a polgármesteri fogadás, ahol még énekeltünk is, bár az „Érik a szőlő...” kicsit hamisra sikeredett.

A legszomorúbb és egyben legjobban sikerült program a búcsú-tekeest volt. Gyorsan rájöhettünk, hogy tekézni nem igazán tudunk, de sebaj. Jókat beszélgettünk és versenyeztünk.

És sajnos május 5-én indulnunk kellett haza. Az út hamarabb eltelt, mint odafele. Minden olyan gyorsan eltelik, amit nem akar az ember... A legszívesebben visszafodultunk volna. De mivel ezt nem lehetett, inkább megnéztük azokat a video-felvételeket, amiket Kemptonben vettünk fel. Nagyszerű élményeink voltak, ezt egyszer mindenkinek ki kell próbálni!

Geéb Klaudia, Berta Marianna, Lóth Hajnalka, Bunkóczi Ágnes, Somogyi Judit 10.d

Parlez-vous français?

Az 1989/90-es tanévben több évtizedes szünet után újraindult iskolánkban a francia nyelv oktatása.

A szokásos nyelvórák mellett számos esemény színesítette a francia nyelv tanulását. Az Országos Középiskolai Tanulmányi Versenyen 7. (Traser Julianna 1997.), 8. (Rajki Vera 1993.), 15. (Rajki Vera 1992. és Láng András 1997.), 20. (Nagy Vera 1996.), és 22. (Körösi Veronika 1998.) helyezést értek el tehetséges és szorgalmas tanulóink.

1991-ben kétszer kéthetes diákcserét szerveztünk a franciaországi Phalsbourg város diákjaival. Két alkalommal dél-franciaországi nyelvgyakorló utazást tettünk. Tavaly Párizssal ismerkedhettek meg az érdeklődő tanulók.

Ötödik éve működik a francia nyelvű diákszínjátszó kör. A darab közös írása, színrevitele, az előadások, a sikerek és bakik, a tavaszi pécsi frankofon színjátszó fesztivál négy napja felejthetetlen élményt jelentenek a résztvevők számára. 1997-ben Bécsben az első ausztriai francia nyelvű fesztivál vendégeiként képviseltük hazánkat.

1997 januárjában Jacques Chirac, a Francia Köztársaság elnöke magyarországi látogatása alkalmából Budapesten szervezett francia nap rendezvényein 30 franciául tanuló diák vett részt iskolánkból.

Negyedik éve segíti anyanyelvi lektor a francia nyelv oktatását iskolánkban. Jelenleg Sophie Boureau társalgási és országismereti órát tart a 11. és a 12. évfolyam csoportjainak, a színjátszó kör munkáját segíti és heti két alkalommal tematikus könyvtári órát tart.

Az elmúlt tanévben kezdtük kialakítani a francia nyelvű könyv- és médiatárunkat: saját könyvtárunk egy részét ajánlottuk fel, kéréssel fordultunk a magyarországi Francia Nagykövetség Kulturális osztályához, a Francia-Magyar Ifjúsági alapítványhoz, a városi könyvtárhoz, az EURO-ELZETT Securidev soproni francia céghez. Könyvek, hang- és videokazetták, napilapok, magazinok, folyóiratok, turisztikai prospektusok, poszterek, stb. képezik könyvtárunk alapját.

1998 márciusában Michel Wattremez úr, a Francia Köztársaság nyelvi attaséja látogatást tett iskolánkban. Tájékozódott a francia nyelv oktatásának jelenéről és jövőjéről. Ötletekkel és újabb könyvekkel ajándékozott meg bennünket.

Az ezredforduló egyik döntő világpolitikai tendenciája a közös Európa formálódása, bővülése. Hazánk csatlakozása folytán a francia nyelvtudás felértékelődik, hisz ez az Európai Unió második munkanyelve.

Hemerle Mária

Francia nyelvű színjátszó fesztivál Pécs, 1998. március 19 - 22.

Immáron 4. alkalommal vettünk részt ...

Pécs, a mozgalmas diákváros a fesztivál idején még jobban nyüzsgött a többszáz frankofón résztvevőtől. Az előadások két helyszínen folytak remek hangulatban. A nézők és a szereplők egy húron pendültek. Reggeltől estig figyelemmel kísértük társaink produkcióit. A darabok bemutatását kerekasztal-beszélgetések (Table Ronde) követték. Itt elemeztük a bemutatókat, egymást kritizáltuk és igazi rendezőktől kaptunk jótanácsokat.

Esténként francia szerzők műveit láthattuk francia színészek tolmácsolásában. Persze azért volt időnk és alkalmunk ismerkedni, barátságokat kötni, cukrászdába beülni, elmenni a B52-be, vagy moziba.

A fesztiválon a magyar gimnazisták két kategóriában mutatkozhattak be. Madách Imre Az ember tragédiája című művének különböző feldolgozásait díjazták. A második kategóriában szabadon, a saját elképzeléseiket dolgozták fel a csoportok. Mi az utóbbit választottuk. Közösén írtuk és vittük színre „C'est ce que tu voulais?” címmel darabunkat. A jelenet rólunk, problémáinkról, örömeinkről, vágyainkról, fontos döntéseinkről szólt. A fiatalok értették a poénokat és a darab üzenetét.

Jövőre is szeretnénk legalább ekkora sikert aratni, tehát közösén létrehozni valamit, ami számunkra és a nézők, a társaink számára is öröm, feloldódás és vidámság.

Koloszár Ákos 11. d

GAUDEAMUS IGITUR, IUVENES DUM SUMUS ... – ÖRVENDJÜNK TEHÁT, MÍG FIATALOK VAGYUNK ...

Mészáros Bence (11. b) búcsúztatója

Kedves ballagó Társaink!

Tegnap délelőtt énekszó hallatszott az iskola udvarán. Ekkor búcsúztatok el tőlünk, alsóbb évfolyamosoktól. Irigyeltünk Benneteket, hisz mindenki Rátok figyelt, és persze azért is, mert el tudtátok érni azt, amit mi nem: a csengetés ellenére nem kezdődtek el az órák. Eszünkbe jutott az is, hogy nektek már nem kell több leckét írni, reszketni a dolgozatoktól, a rossz jegyeiktől, és nemcsak titokban tekingethettek ki az osztály ablakán. Aztán a hétfői napra gondolva elmúlt az irigység. Előttetek az érettségi, a felvételi, a lázas otthoni tanulás. Előkerültek a régi füzetek és a poros tankönyvek, kidolgoztátok a témaköröket, és most a megfelelő tétel kihúzásának esélyeit latolgatjátok. Eközben persze a szerenádokat is be kellett gyakorolni, és szüleitek, ismerőseitek vészjósló szavait is hallgathattátok. Igaz, túljutva ezen a nehéz másfél hónapon, életetek legfelszabadultabb nyára érkezik el, hiszen minden terhet lerázva, a nehezén már túljutva várhatjátok a szeptembert.

Kedves Negyedikesek!

Tavasszal a város kirakatai megteltek tablókkal. Mi is sokszor megállunk böngészni képeiteket. Az ismerős arcokról eszünkbe jutnak a büfébeli találkozások, a báli nyitótánc, a diáknapi, ahol utoljára láttunk Benneteket. Ráébredünk hirtelen, hogy miért tűnt olyan ismerősnek tegnap az a lány az utcán, vagy hogy miért nézett ránk olyan kérdően az a fiú a mozi előtt. Még élők az emlékek a 24 órás kosárlabdameccsekről vagy az úszónapokról, ennyi év alatt talán már egy csapatban is játszottunk veletek, persze ha megengedtetek. Egy-egy városi rendezvényen eldicsekedhettünk barátainknak, hogy milyen jól ismerünk Benneteket, hogy az a csinos lány a szomszéd osztályba jár, s tudja a nevünket, az a fiú meg kölcsönadott egy CD-t a múltkor, és segített egyszer a matek-házifeladatban a buszon. Persze kiszínezzük ilyenkor egy kicsit a valóságot, mindenki hirtelen közelebbi ismerőssé válik, de ez nem baj, csak azt mutatja, hogy szeretnénk veletek dicsekedni. Mintha mindnyájan kicsit bátyjaink, nővéreink lennétek, akik már jelenlétükkel nagyobb megbecsülést keltenek. Ezért nehéz most búcsúzni Tőletek. Olyan ez, mint amikor valaki, akivel eddig a buszon beszélgettél, egy mondat közben leszáll, mert a vasútállomásra siet. A Ti négy-, illetve hatéves utazások most véget ért, már látni a megállót, felálltok és jeleztek. Leszálltok, még esetleg integettek az induló busz után, aztán eltűntök a forgatagban, az emberek között. A fennmaradó utas pedig arra gondol, vajon találkozunk-e még, megismerjük-e egymást, megtudjuk-e valaha, hogy hogyan fejeződött volna be a félbemaradt mondat.

Kívánjuk, hogy folytassátok szerencsésen, egészségesen utatokat. Ne tévedjete el az állomásokon, ne szálljatok rossz vonatokra, jussatok minél messzebbre. De azért legyen a zsebetekben a menetrend, amiben a Sopronba menő szerelvények indulási ide-

je benne van!

Iskolánk hagyományainak megfelelően a folytonosság jelképeként megkérem 11.-es diáktársaimat, hogy vegyék át a zászlót.

**Nagy Livia (12. b) 1998. május 16-án, a ballagási ünnepségen elhangzott
búcsúbeszéde**

Tisztelt Igazgató Úr, kedves Tanáraink, Szüleink és Diáktársak!

Pár héttel ezelőtt, mikor az iskolánk udvarán álló cseresznyefát figyeltem, amint virágba borult a betonrengeteg közepén, a Carmina Burana sorai jutottak eszembe:

*„Virágoznak mind a fák,
dalolnak a madárkák,
Újból zöldül bokor, ág,
örvendez az ifjúság ... ”*

Hiszen eddig mindig csak annyit jelentettek nekem ennek a kis fának a virágai, hogy nemsokára vége a tanévnek, és kezdődik a nyári szünet.

Most azonban egy kis szomorúságot is éreztem, ahogy elgondolkoztam rajtuk. Milyen hamar elszálltak az ebben az iskolában eltöltött évek! – Akárcsak a kis fehér virágszirmok, ha felkapja őket a szél.

Eleinte a komor, ijesztő szürkeségből ebbe a csöppnyi kis természetbe kapaszkodott a tekintetünk. De aztán a szürkeség hamar terét vesztette, s diákéletünk is kizöldült már a gimnáziumi évek első tavaszán.

Hiszen akkor már túl voltunk az első ijedtségen és izgalmon, amiket az új iskola, az új tanárok és osztálytársak okoztak. Megismertük, hogy zajlanak itt a hétköznapiak és az ünnepek, mint elsőként a Széchenyi-nap Nagycenken, a bál, a diákbulik. Már tudtuk, mi is az a diáknap, és mi is az a TANÁR MIT TUD?, amiről a fősősök már annyit meséltek. Láttuk, hogy tanáraink is tudnak önfeledten játszani, és az órák szigorát már rég elfelejtettük, mikor ezek a percek még mindig elevenen fognak élni az emlékezetünkben.

Az ilyen napok színes foltjai voltak az iskolaéveknek, s ilyenkor arra a néhány órára valóban mindenki elfelejtette a mindennapi robotot.

Igaz, már akkor, azon az első tavaszon is tudtuk, hogy a gimnáziumi élet nem ilyen egyszerű, s a gondok száma az évek során nem lett kevesebb. Bizony voltak hetek, amikor nagyon sokat kellett tanulnunk, s amiket nehéz volt átvészelni. Azonban azért a tanulásnak volt haszna, hiszen közülünk sokan értek el szép eredményeket különböző versenyeken.

Bár mindig akadtak gondok, többé-kevésbé épségben átverekedtük magunkat rajtuk, és most élményekben gazdagabban, s talán valamivel „érettebben” is vagyunk itt,

mint elsőként.

Azért remélem, nem csak nekünk maradnak kellemes emlékeink a széchenyis évekről, hanem tanáraink és diáktársaink is megőriznek minket jó emlékezetükben, s elmosolyodnak, ha eszükbe jutunk.

Most pedig búcsúzóul köszönjük tanárainknak a sokéves kitartó munkát és azt, hogy nemcsak úgy lélektelenül belénkőnteni akarták a tudást, mint egy korsóba a vizet, hanem mindenkiben próbálták azt a parazsat szítani, amiből a legnagyobb láng lehet, amiben tehetségünk szerint a legjobbak lehetünk.

Tanáraink közül is külön köszönettel tartozunk osztályfőnökeinknek: Greksza Tünde, Horváth Márta és dr. Szentistványi Gyuláné tanárnőknek, akik sokat segítettek kisebb-nagyobb problémáink megoldásában.

Köszönjük szüleinknek is, hogy a tanulást lehetővé tették, és mindig próbáltak biztos, nyugodt családi háttérrel adni nekünk.

Búcsúzunk alsóbb éves diáktársainktól, s remélem, most, hogy átvették a zászlót, még jobban fognak vigyázni arra, hogy az iskolában megmaradjon az a kedves, baráti légkör, ami minket is körülvevett.

Bár a bankett után nekünk, negyedikeseknek is elválnak útjaink, azért remélem, a barátságok megmaradnak, s összekötnek minket, mint egy pókháló fonalai, és a rezdülésekből mindig tudni fogjuk, mi van a többiekkel.

Ha most szomorkodunk is egy kicsit, hogy a védett, gondtalan gimnáziumi évek elrepültek, mint a cseresznyefa virágainak szirmai, eszünkbe kell, hogy jusson: a virágból mindig gyümölcs lesz, s hogy még nagyon sok minden áll előttünk, amiért érdemes elindulni.

Kívánom, hogy mindenki megvalósíthassa álmait, de arra ügyeljünk, hogy a hívató gyümölcsökért megtett utunk során legyen szemünk észrevenni magának az útnak a szépségeit is.

Egy búcsúzó ember, a nem is oly' messzi Kemenesalját elhagyó költő, Berzsenyi Dániel szavai jussanak eszetekbe, melyek arra intenek, hogy ha

*„Bámulva kergetjük álmunk tarka képét,
Örökre elvesztjük gyakran éltünk szépét,
S későn hullnak könnyeink.”*

12. a osztály

„ Próbálg meg úgy élni,
 hogy ne vegyenek észre ott,
 ahol vagy,
 de nagyon hiányozz onnan,
 ahonnan elmentél. ”

Victor Hugo

Osztályfőnök: Greksza Tünde

Árvay Katalin	Hipságh Mihály	Németh Eszter	Stréhn Viola
Boda Gergely	Horváth Péter	Németh Judit	Szabó István
Boros Ferenc	Kocsis Réka	Németh Norbert	Szalay László
Czékmann Katalin	Kolozsár Ákos	Pálmai Éva	Szántó Sándor
Egresits József	Krizmanics Eszter	Pintér Gábor	Szítás Zoltán
Fodróczy Mónika	Majoross Bea	Polgár András	Varga Nikolett
Hacsi Borbála	Makrai Izabella	Ringhofer Barnabás	Zsirai Lilla
Hajnal Zsófia	Németh Amarilla	Sebestyén Viktória	

Érettségi bizottság

magyar nyelv- és irodalom: Greksza Tünde

történelem: Tóth Imre

matematika: Lang Ágota, Kopik István

fizika: Lang Ágota, Légrádi Imre

német nyelv: Mészárosné Németh Ildikó, Czobor László

angol nyelv: Horváth Márta, Tóth Gyula, Kiss Károly

francia nyelv: Hemerle Mária

kémia, földrajz: Kollmann Antalné

biológia: Tauberné Paizs Tünde

ének-zene: Pirgerné Megyeri Zita

Kitűnően érettségizett

Kocsis Réka

Németh Amarilla

Pálmai Éva

Szalay László

Szítás Zoltán

Zsirai Lilla

Jelesen érettségizett (a jeles osztályzatok mellett legfeljebb egy jó osztályzata van)

Egresits József

Németh Eszter

Stréhn Viola

Tantárgyi dicsérek

történelem: Németh Eszter, Pintér Péter, Sebestyén Viktória, Szabó István

biológia: Egresits József, Németh Norbert, Sebestyén Viktória

Kocsis Réka: A magány sokszínű ábrázolása a magyar líra néhány alkotásában

Születésünktől fogva tagjai vagyunk különböző közösségeknek, életünk során pedig magunk is megválaszthatjuk hovatartozásunkat. A legszorosabb, legbensőségesebb és szinte eltérhetetlen emberi kapcsolataink a családban alakulnak ki. Gyermekéveinkben a szülők szerető gondoskodása, később a szerelem és a saját otthon segít bennünket abban, hogy harmonikus és teljes életet élhessünk. Tágabb környezetünk a társadalom, melyben hivatásunkat betöltjük. Szerepünk olykor jelentéktelennek tűnik, mégis elengedhetetlen az önbecsüléshez.

Az egyedüllét, a magányos élet látszólag ellenkezik az emberi természettel, az évszázadok során mégis számtalan tudós, költő, sőt egyszerű ember vállalta. A kényszerű rabság és száműzetés elviseléséhez, vagy akár az önként vállalt magányhoz szüksé-

gük volt kitartásra és éltető reményekre. A magány vállalása nemcsak konkrétan értelmezhető magatartás, lehet jelképes értelme is: a passzivitás vállalása a kor zűrzavarai közt.

A vállalt egyedüllét megítélésénél nem hagyhatjuk figyelmen kívül a kort jellemző eszmei áramlatokat, a történelem aktuális eseményeit és persze a világtól elvonuló ember tulajdonságait, az őt ért személyes élményeket sem.

Az egész 18. századot átfogó felvilágosodás egyik stílusirányzata volt a szentimentalizmus vagy érzékenység. Meghatározó képviselője Rousseau volt. Szállóigévé vált híres mondata: „Vissza a természethez!” A természetet a maga harmonikus világával szembeállította a társadalmi igazságokkal. A természet lett a társadalom alapja, és az egyén vigasztalója. Mentsvára volt a szomorkodóknak, ahol vigasztalást kaptak feloldhatatlan szenvedéseikre. A magyar lírában Csokonai Vitéz Mihály is ismerte a felvilágosodás eszméit, többek között a magányról alkotott pozitív nézeteit. A Magánosság-hoz című elégiájában a magány mint megszemélyesített érzés ajándékairól vall. A számára gyógyító egyedüllétre Sárközy István kisasszondi arborétumában talált rá. A magányról alkotott pozitív érzéseit fokozza a táj rokokó leírása. Az egyedüllét a szomorkodók vigasztalója, az alkotást segítő feltétel. Vállalása egyben erkölcsi felülemelkedés: „*Te szüled a virtust, ...*”

Egyaránt befogadja a száműzötteket és az önként menekülőket:

„*Te azt, ki megvetette a világot,
Vagy akinek már ez nyakára hágott,
Kiséred és ápolgatod, ...*”

A magányra méltatlan környezetben nem értékelik annak jó tulajdonságait. A királyi udvarban és a nagyvilág zűrzavaraiban félelemmé és unalommá válik, a pénzét rejtegető fősvénynek büntetés, a harcok lármáiból már menekül a magány.

A költő saját sérelmeire csak egy helyen utal:

„*Hív vagy, nem úgy, mint a mai
Színes világ barátai.*”

Felidézi az őt álnokul elhagyó barátokat. A költemény végén már a halál tragikumája jelenik meg, mely az egyedüllétnek köszönhetően többé nem elrettentő: az öntudatlan nemlét a szomorkodónak végső nyugalmat ad.

Az eddig csak említett sérelmeit A tihanyi Ekhóhoz című elégiko-ódában már panaszaradatként sírja el a visszhangot megszemélyesítő nimfának. A természetet itt már nem varázslatos tájként ábrázolja. A „*zordon erdők, durva bércek, szirtok*” a durva „*r*” hangok miatt a ridegség képzetét keltik. Álnok embertársaihoz képest mégis több megértést tanúsítanak iránta. Vigaszt ugyan nem kap, de szavait visszhangozzák a tihanyi hegyek. A refrén megismétli a versszakok utolsó sorait, de ebben eltér az ekhós versektől, melyekben csattanószerű lezárásként szerepelnek.

Sérelmeiben áttekinti eddigi életét, mely szinte kizárólag kudarcok sorozata. A debreceni kollégiumból való kizárása után kigúnyolták, barátai ellene fordultak. Panaszát nem hallgatta meg senki, ezért is fordult a bércekhez:

*„Nincsen szív az emberekbe,
Hadd öntsem ki hát vaskebletekbe
Szívem bús panaszait.”*

Utolsó reménye a Lilla-szerelem volt, ám Csokonainak tisztos polgári foglalkozása nem volt, ezért a lányt egy gazdagabb kereskedőhöz adták feleségül. Az eddigi átkozódó hang helyett Lilláról még ekkor is szerelmesen beszél: csupán a kor *„tiran törvényét”* s a szokásait okolja.

Végső elkeseredésében Rousseau-hoz hasonlóan remeteként szeretne élni. Öntudatosan hasonlítja magát az általa tisztelt bölcshöz, aki Ermenonville-ben talált élete végén menedéket. Látszólag ellentmondás van kijelentésében (*„Ember és polgár le-
szek.”*), hiszen a polgári élet a városokban valósulhat meg. Az „ember” szónak azonban a felvilágosodás szellemében sajátos jelentése az öntudatos és szabad lét. Ezt a kor fejletlen magyar városaiban még nem tudta volna megvalósítani.

A magyar felvilágosodás másik nagy költőjének, Berzsenyi Dánielnek nem hozott megnyugvást a vidéki magány. A Sömjénben majd Niklán gazdálkodó kisnemes szinte kettős életet élt. Nappal végezte a birtoka körüli munkákat, éjjelente pedig verseket írt. Ez a kettősség irodalmi pályájában is jelentkezett. A felvilágosodás szellemében Horatius antik bölcsességeit zengte, míg nyugtalan, elégedetlen bensőjéről folyton árulkodnak merész szavai és dörgő, „energiás” képei. A nyugtalanság oka a csüggesztő magány lehetett. A sáros, vidéki birtokon élő költő nem talált a közelében értő barátokra. Így a költemények szinte titokban születtek. A tehetségét felfedező Kis János és a későbbi barát, Kazinczy, távol voltak. Csak néhányszor látogatott el a pezsgőbb irodalmi élet központjába, Kazinczyékhoz. Itt ismerte meg Vitkovics Mihályt, akihez episztolát írt fővárosi élményeiről.

A lelkes felsorolás mögött ott rejtőzik a reménytelen sóvárgás is a mozgalmas élet után. Pesten szép épületek sorakoznak, a kultúra központjai. Ott élnek a kedves tudós barátok: Virág Benedek, Helmezy Mihály, Szemere Pál. Elbűvöli *„Thespis bájvilága”*, a színházlátogatások, a bálók és hangversenyek. Szakít az eddig magára erőltetett sztoikus megnyugvással, az unalmas vidéki élettel:

*„Rendeltetésünk nem magányos élet
S örök komolyság és elmélkedés,
Hanem barátság és társalkodás.”*

Berzsenyi tragikuma, hogy az annyira áhított városi életben sem talált magára. Kazinczy a klasszicizmus jegyében kifogásolta versei egyébként előremutató vonásait. Kölcsey bírálata, a Reansio után elhallgatott lírája. Berzsenyi legnagyobb érdekének ma romantikus törekvéseit tartjuk.

Berzsenyitől eltérően Arany János szabadságharc utáni verseiben a magány érzése nem a költő adott helyzetéből fakad, hanem a lesújtó történelmi eseményekből. A világi katasztrófát követő megtorlás és a Bach-korszak nyomasztó légkörében Arany János a passzív rezisztenciát választotta. A korábbi derűsebb epika helyett a lírához, főként az elégikus hangulathoz fordult, ahogy erről az *Ősszel* című költeményében is

vall: „*Hallgat, komor, fázik dalom.*” A közvéleménynek is ezek az elégikus versek feleltek meg leginkább.

Kertben című költeményében a kert – motívum Voltaire *Candide* – jához hasonlóan az elzárkózás jelképe.

„*Kertészkedem mélán, nyugodtan,
Gyümölcsfáim közt bíbelek*”

Az elaprózott és pótcselekvésszerű mozdulatok híven tükrözik a korabeli Magyarország közönyét. Ez a viselkedés érzéketlenné tesz még a mások tragédiája iránt is. Elutasítóan közömbös magatartást mutat maga Arany is. Rezignáltan legyint a szomszédjában történt halálesetre is:

„*Eh, nékem ahhoz mi közöm!*”

Az érdektelenséget kiterjeszti az egész emberiségre is:

„*Közönyös a világ ... az élet
Egy összezsúfolt táncterem,*”

A következő versszakban már sokkal durvább bírálatot mond ki:

„...*az ember
Önző, falékony húsdarab,
Mikép a hernyó, telhetetlen,
Mindég előre mász s - harap.*”

A hernyó-hasonlattal utal a kerti munka alapképére is.

Arany a nagykőrösi évek után, a fárasztó és monoton munka elől a fővárosba költözött. Itt sem tudta magát otthon érezni, idegenként élt a nagyváros forgatagában. A 19. század második felének Budapestje rohamos fejlődésnek indult. A modern, fejlett élet képeire ismerhetünk az *Epilógus* című költeményben:

„*Láttam sok kevély fogatot,
Fényes tengelyt, cifra bakot:*”
„*Többnyire csak gyalog jártam,
Gyalog bizon' ...
Legfőlebb ha omnibuszon.*”

Ez a rohanó, atomizált élet elkeserítette az idős, vidéki magányhoz szokott költőt. Űzöttséget érzett, melyet leghívebben a bibliai örök zsidó szerepével tudott kifejezni. Az örök zsidó című balladaszerű elégiában megjelenik a nagyvárosi zűrzavar képe is:

„*Rohannom kell – s a földi boly
Mellettem gyorsan visszafoly:*”
„*Oh, mily tömeg! s én egyedül,*”

A 19. század nagymértékű technikai fejlődése a társadalmat is átalakította, így Arany gondolatai napjainkra is ugyanígy vonatkoztathatók. A gépek elterjedésével kialakult a tömegtermelés. Ezzel párhuzamba állítható a tömegember fogalmának létrejötte és az egyes ember egyéniségének elvesztése. Arany János figyelmeztet bennünket is, ne legyünk érzéketlenek önző magányunkban mások szenvedése iránt.

Voltaire és Arany János kert-szimbóluma Babits Mihálynál más színben jelenik meg. Ugyan az 1920-as évek nacionalista frázisai között ő is a passzív ellenállást választja, mégsem érezzük negatív közönynek magatartását. Babits költészetével nem akart politikai szerepet vállalni, így a feszültté vált légkörben sem átkozta nyíltan a fennálló rendszert. Céljául tűzte ki az értékőrző konzervativizmust, mely akkor nem visszalépésként, maradiságként hatott, hanem a múlt értékeit mentette át egy arra érdemesebb új kor számára.

Az elzárkózás képzetét erősítik a kertet körülvevő „*léckatonák*”, a „*könnyű szál dzsidások*” és a „*sün-élet tüskéi*”. Önmagát, a kertészt „*fehér csuhás vezeklő*” szerzeteshez hasonlítja, aki a középkorban védte az európai kultúrát a barbár népekkel szemben. A csíra, a földbe rejtett mag a Babits számára értékes és szerinte védelemre szoruló műveltséget jelképezi, és mindazt, ami ezzel összefügg: irodalmi műveket, erkölcsöket, eszméket. A pusztító barbárság a '20-as évek egyre terjedő nacionalista eszméit takarja: „*Ősz ez! barbár, gyilkos és hazug.*”

E néhány költőnkön kívül még sok lírikusunknak volt ihletője a magány sokoldalú élménye. De Csokonai, Berzsenyi, Arany és Babits kiemelt verseiből is felismerhető, milyen sok tényező befolyásolja az embert az egyedüllét vállalásában, és milyen értékeket is tud hordozni a látszólag természetünkkel ellentétes magatartás.

*„ Ha romba dőlnek legszebb álmaid,
Reményeid el ne hagyjanak!
Ne csüggedj, csüggedni nem szabad,
Hisz nem egyszer az összedőlt rom felett
A legszebb virág fakad! ”*

Vörösmarty Mihály

Osztályfőnök: Horváth Márta

Bertalan Hajnalka
Buzási Melinda
Czinder Csaba
Dedinszky Katalin
Franck Petra
Gaál Zoltán
Hegyí Judit
Horváth Ádám

Horváth Krisztián
Horváth Sarolta
Jakab Attila
Kopik Tamás
Kovács Róbert
Körösi Veronika
Krisch Róbert
Márkus Bálint

Mike Roland
Nagy Erika
Nagy Judit
Nagy Livia
Németh Ágnes
Pákozdi Zsuzsanna
Pap Dorottya
Pócza Mónika

Porga Viktória
Radovits Anikó
Varga Csaba
Varga Júlia
Verécsi Gabriella
Zistler Roland

Érettségi bizottság

magyar nyelv- és irodalom: Szabó Miklós

történelem: Horváth Violetta

matematika: Vass Béláné

fizika: Lang Ágota

német nyelv: Horváth Márta, Sándor Márta

angol nyelv: Horváth Márta, Vargáné Somlai Márta

francia nyelv: Hemerle Mária

kémia: Bakó Erzsébet

biológia: Dr. Balogh Mihályné

ének-zene: Pirgerné Megyeri Zita

Kitűnően érettségizett

Horváth Sarolta

Kovács Róbert

Kőrösi Veronika

Krisch Róbert

Márkus Bálint

Nagy Livia

Németh Ágnes

Porga Viktória

Radovits Anikó

Zistler Roland

Jelesen érettségizett

Czinder Csaba

Dedinszky Katalin

Gaál Zoltán

Kopik Tamás

Nagy Erika

Nagy Judit

Pap Dorottya

Pócza Mónika

Verécsi Gabriella

Tantárgyi dicséret

magyar nyelv- és irodalom: Dedinszky Katalin, Franck Petra, Nagy Judit, Pócza Mónika

történelem: Czinder Csaba, Dedinszky Katalin, Nagy Judit, Pap Dorottya, Pócza Mónika, Verécsi Gabriella

matematika: Nagy Judit

Zistler Roland: Kosztolányi Dezső egy szabadon választott prózai alkotásának értelmezése

Tizennyolcadik fejezet (Esti Kornél)

Ahogy itt, a teremben múlatom az időt, szórakozottan szemlélem a körülöttem ülőket. Iparkodnak szorgalmasan, egytől-egyig lázasan firkálnak, szöveggyűjteményüket lapozzák, vagy épp csak gondolataik csomóját próbálják kibogozni. Barátaim – és ellenségeim. Együtt állunk rajthoz egy olyan versenyen, ahol ez a vizsga csak az első árok, majdnem mindenki számára leküzdhető, sőt a nehezen megkapaszkodó talán még segítő kezekben is reménykedhet. Nem így a továbbiakban. Nézzük meg, Esti Kornél osztja-e a nézeteim!

Talán ezt az irományt olvasva és magával a művel összevetve furcsának tűnhet a bevezető. Hogy kapcsolódik mindez egy villamosúthoz? Valóban, első olvasásra a fővárosiak megszokott napi tevékenysége tárul csupán elénk, aztán meg nem is szabad egy kis tolakodásból ilyen nagy ügyet csinálni. Kosztolányinak viszont esze ágában sincs, hogy pusztán a közlekedési viszonyok ecsetelésére szorítkozzon! Irodalmunk homo ludense biztosan elrejtett valami meglepetést. Ám, hogy ezt megértsük, előbb a tényleges tartalommal kell megismerkedni.

Esti a megállóban fagyoskodva száll rá a villamosra, tolakodik egyre beljebb, ám a kényelmes ablakülés elérével le kell szállnia. Közben még holmi „szemezgetésre” is szakít időt magának. A tényleges mondanivaló azonban egészen más, és észre sem vesszük, hogy teljesen egyértelmű megfeleltetések seregén ugrottunk már át, mire egy (mindenki számára más) ponton rájövünk: ez több.

Ez Kosztolányi sajátos, jelentéshordozó és egyben -bűjtató novellaszerkezete.

Most már – túl a megvilágosodáson – értjük, hogy a villamosra váró Esti egyben mindenki csecsemőkorát jelenti („*Orrom sötétbíbora volt, kezem szederjes, körmeim lilák*”). Az élet villamosára kötelező felszállni, majd okvetlenül meg kell érkezni. Ez az életösztön sugallata. És az emberek sokan vannak, Kosztolányi óta is egyre többen lesznek. És senki sem tudja az elején, hogy odabent, a „*kétes homályban*” mi fog történni. És amikor az ember egy státuszt elér, rögtön lekicsinylően tekint vissza az alul maradottakra. Őt magát viszont gyűlölik újdonsült rétegtársai („*itt a közhangulat ismét ellenem fordult*”). Hány élet, idegrendszer és család morzsolódik fel abban, ha az egyén származását szégyellvén a szerencsésebb osztályok tagjai közé próbál tartozni? Mert vannak bizony, akik már a villamoson születnek. A járműben az egyén fogalma megszűnik, csak egy massa marad, ami „*emberből*” van. Ez nagyon sűrű a feljárónál, ugyanakkor az ablakülésen már kényelmes terpeszkedni.

A viaskodás közben persze sebeket szerzünk, de igyekszünk eredményeinkkel befedni őket. Néha mégis tűnhet reménytelennek a helyzet („*leteszek a küzdelemtől, nem folytatom tovább utamat*”), ha látjuk, hogy a versenyből nem lehet kiszállni, mert so- kan nem akarnak kiszállni és eltaposnak, ha lepihensz. „*Az ember nyughatatlanul*

mégis mindig keres.” Nem látjuk meg, hogy boldogságunk nem a ranglétrán elért magasságokból ered. A korlát legszélébe kapaszkodva is láthatunk a mocskos műanyagpadlón ártatlanul araszoló katicabogarat.

Ha most nagyon belemagyarázó akarnék lenni, akkor a kötelező jegyvételt felfoghatnám társadalmi helyzettől független problémának. Betegségek például mindenkit érhetnek, és elvileg a társadalom is ró ki egyenlő terheket. De hát hol kell a királynak adót fizetnie?

Kanyarodjunk vissza hősünk erőfeszítéseihöz! Az emberek állati pofái érzékeltetik a kíméletlen farkastörvényeket, a szolidaritás teljes hiányát. Ez újra előjön az ülőkén, ahol a „*ronda nyárspolgárok*” zsákként megtűrik ugyan, de ez egyenlő az emberi méltóság elvesztésével („*senki és semmi*”) és az ambíciók feladásával. Igen, az ambíciók! Úgy beszélek már én is, mint akit elragadott az eszeveszett hajsza lendülete, holott van egy pont, ahol elég a törekvésből. És ez nem a cél. A cél ugyanis nem létezik. minden új, az előbbinél kényelmesebb helyzet új vágyakat szül és tovább sarkall. Ezért vannak emberek, akiknek az ötcsillagos hotel nem elég, pedig más ilyenről még álmodni sem mer.

Tudjunk magunktól leszállni! Vannak, akiket lelöknek, akár a biztonságos kocsi-belsőből is. (A közelmúltból ilyen a Fenyő-ügy.) Viszont kevesen – és itt szeretnék kitérni az eddig hanyagolt nyúlprémes nőre – maguktól szállnak le. Örökre nem, hiszen a végállomáson lesz kötelező leszállni. Ők csak elidőznek kicsit egy megállóban, aztán folytatják az előírt utat. Esti Kornél megpillantja a nőt, akit hasonlóan megviselt a küzdelem. Amint tekintetük találkozik, megértik: ha már muszáj ezen a villamoson utazni, legalább nézzünk kicsit fel a féreg-módra történő araszolásból. „*S mintha ő is tudná, hogy mit gondolok erről a kocsiról...*”. Kölcsönösen találtak valakit, aki az anyagi javak fölé helyezi az ember-létet. Nem mindig kifizetődő, nézd csak a kopott ruhát meg a nyúlszőr prémeckét! Egy pillanatra mintha értelmét veszítette volna a furakodás, de Esti a szembenállást fel nem fogva a szépet is kapaszkodónak használja. Egy virágban is lehet gyönyörködni, de amint letépjük és magunkkal akarjuk vinni, elveszti értelmét. Ez a helyzet a tiszta arcú nővel is. Elveszett szem elől a forgatagban. Pont tegnap a ballagási beszédben hangzott el Berzsenyi mondata: „*Örökre elveszítjük gyakran éltünk szépét.*” Ám életünk álmai nem is tarkák, kézzelfogható javak, tárgyak után küzdünk.

A pénz és státusz oltárán feláldozott egyéni és szociális értékeinkért cserébe igyekszünk elégedetten szemlélni az elért, megszerzett javakat. Egyedül. Ülünk a kényelmes ablakülésben ugyan, és ál-igazságokat kreálunk magunknak. „*Mindenkire rákerül a sor, csak meg kell várni.*” Vagy ilyen még „*a jutalmat a földön...*” kezdetű mondat. Milyen jutalom? Láthatjuk a szürkeséget, érezhetjük a magányt, ahelyett, hogy még mindig a kék szemekbe révednénk. Hasonló az érzés ahhoz, amikor vad szerelmi csatározások után, a gyönyörön túl elfog a melankólia. Mert hiába ér el az ember mindent, amit csak lehet, a beléoltott vágy ilyenkor falnak ütközvén szomorúságban csapódik le. Igaz, Esti egyenlőre nem is akar továbbmenni, élvezzi a frissen megszerzett ablak-

ülés kényelmét és büszke. Büszke leszakadt gombjaira, összetaposott cipőire illetve arra, hogy ő maga hány lábon, testen és gombon átgázolva jutott ide. Igyekszünk a versenyt úgy beállítani, hogy függetlenül, saját magunk felelősségére harcolunk. Egy sávra azonban több versenyző is jut. Nem lenne-e egyszerűbb, ha a fárasztó, egymás vállait taszító küzdelem átadná helyét az önzetlenségnek és a pillanatnyi helyzet élvezetének? Eleinte, gyermekként még nem érezzük („...*az élet, mely még nem fagyott jégkupaccá*”), de a társadalmi futóverseny később elragad minket. Így veszítjük el ember - létünket, igaz érzéseinket, barátainkat.

A gondolatmenetet zárván: Nem érdemes tekintetünket csak előre irányítani, pillantsunk oldalra, versenytársainkra, és fogjuk fel, hogy egy csónakban jobb evezni. Vegyük észre a szépségeket, amiket máskülönben elhagynánk, mert „*Másra kell ideg s velő. Józan dologra. Friss tülekedésre.*” (Tóth Árpád: Jó éjszakát!) Legfőképp pedig ne sajnálkozzunk, ha nem jutunk el az ablakülésekig! A lépcsőről legalább könnyebb lesz leszállni.

12. c osztály

„Elmúlt, mint száz
más pillanat.
S tudjuk mégis múlhatatlan.
Mert szívek őrzik,
nem szavak.”

Hemingway

Osztályfőnök: Dr. Szentistványi Gyuláné

Albert Erzsébet
Albert Judit
Baranyai Éva
Bársony Erzsébet
Deák Levente
Fekete Zoltán

Holler Katalin
Jankó Ferenc
Komornoki Karolina
Kondákor András
Kovács Julianna

Kurz Péter
Lengyel Tamás
Reinhoffer Eszter
Szabó Fanni
Szabó Mónika

Szalai Júlia
Szele Ildikó
Ujvári Klára
Varga András
Varga Karolina
Varga Lóránt

Érettségi bizottság

magyar nyelv- és irodalom: Dr. Szentistványi Gyuláné

történelem: Greksza Tünde

matematika: Czobor Lászlóné, Nagy Judit

fizika: Czobor Lászlóné, Légrádi Imre

német nyelv: Dr. Horváth Józsefné, Czobor László

angol nyelv: Horváth Márta, Tóth Gyula, Kiss Károly

kémia: Kollmann Antalné

biológia, földrajz: Tauberné Paizs Tünde

ének-zene: Pirgerné Megyeri Zita

Kitűnően érettségizett

Albert Erzsébet

Albert Judit

Fekete Zoltán

Jankó Ferenc

Komornoki Karolina

Varga Karolina

Varga Lóránt

Jelesen érettségizett

Holler Katalin

Kondákor András

Lengyel Tamás

Szabó Fanni

Szalai Júlia

Varga András

Tantárgyi dicséret

történelem: Kondákor András, Kurz Péter, Lengyel Tamás, Szabó Mónika

angol nyelv: Holler Katalin

ének-zene: Szabó Fanni

Komornoki Karolina az 1996/97-es tanévben a német nyelvi Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny döntőjében 9. helyezést, Szabó Fanni ugyanabban a tanévben a magyar irodalmi Országos Középiskolai Tanulmányi Versenyen szintén 9. helyezést ért el, így e tárgyakból felvételt nyert az ország bármely felsőfokú oktatási intézményébe.

Varga Karolina: Kosztolányi Dezső egy szabadon választott prózai alkotásának értelmezése

A kulcs

A magyar irodalom történetében a századfordulón jelentős változások jelentkeztek: megváltozott a művek témaköre, a műfajok jellegzetes vonásai és gyakoriságuk. A novella lett a korszak vezető prózai műfaja: a sajtó előretörése kedvezett a novellaíróknak. Ekkor alakult ki a műfajnak számtalan új változata is: megjelent a karcolat, a rajz, az elbeszélés és a novella között pedig egyre inkább kirajzolódtak a különbségek.

A rövid, tömör kisepikai műfaj a szórakoztatás kedvelt eszköze volt, mert témája kötetlen, kevés szereplőt vonultat fel, cselekménye egy szálon fut, könnyen érthető, és szinte egyedülállóan alkalmas bármely lelki-hangulati tartalom megragadására és érzékeltetésére. A novella magyarországi előretörése egyedülálló az európai irodalomban. Az új francia művészi törekvések is e műfajban jelentek meg először irodalmunkban. A századforduló és a 20. század első két évtizede olyan novellisták alkotói fénykora, mint Gozsdu Elek, Tömörkény István, Petelei István és Gárdonyi Géza.

Kosztolányi Dezső 1908-ban adta ki első kötetét. Ebben a kötetben olyan versek szerepeltek, melyek egy kezdő író szárnypróbálgatásai: az egyéni hang keresése, az irodalmi életben betöltött szerep megtalálása a fiatal író legfőbb célja. Ez a könyv lett egy páratlanul szerteágazó, stílusirányzatok és témakörök, műnemek és formák változatosságában bővelkedő irodalmi munkásság kiindulópontja, mely Arany János összegző és iránymutató tevékenységéhez mérhető.

Kosztolányi Dezső novellái általában a kispolgárság, a polgári és művészi életfelfogás témaköréből merítenek. Viszonylag rövidebb lélegzetű, kevés szereplőt felvonultató és erősen általánosító jellegű alkotások, általában egy hétköznapi eseményből bontanak ki sorsfordulatot előidéző konfliktust. Gyakran fordul az író gyermekek felé ezekben a novellákban, és sok köztük az önéletrajzi ihletésű alkotás is.

Kosztolányi Dezső novelláinak egyik jellegzetes darabja A kulcs című alkotás. Szimbolista és realista jegyeket ötvöző novella ez. A felnőtté váló kisfiú érzelmeinek kuszaságában próbálja megragadni azt a pillanatot, amikor a gyermeki álmok már nem hozhatók vissza.

A novella szigorúan követi a műfaj szerkezeti felépítésének követelményeit. A cselekmény egy szálon fut és lineárisan halad előre, igen rövid és erősen sűrített. A sorsfordulat szempontjából lényegtelen részleteket balladai homály fedí. A történet „in medias res” kezdéssel indul: a kisfiú már a hivatal épülete előtt áll, és ezzel kezdetét veszi bolyongása a hatalmas épületben, a felnőttek félelmes és gyakran érthetetlen világában. Apjára Pista csak hosszú hányattatás után talál rá: többször választott rossz utat az érthetetlen világban, mígnem találkozott Szász bácsival, aki kedvesen segítségére sietett. A hosszú bevezetés során mindvégig homály fedí, hogy a kisfiú miért jött apjához. Ezáltal érezteti az író, hogy műve középpontjában nem a kiváltó ok és annak előrelátható következményei, hanem a közvetlen történés áll. A bonyodalom kifejtése

– álom és valóság ismétlődő összeütközése – során egyre fokozódik a feszültség. A mű tetőpontján a hivatal mítosza már szinte teljesen megsemmisült, és már csak a szigorú apa, a szeretett apa képe nyújt biztos fogódzót a kisfiú számára. A hirtelen fordulat azonban még ezt is szétrombolja: apja, aki eddig szidta rendetlen öltözéke, modora és tanulmányi eredménye miatt, most főnökének válaszolva hihetetlenül kedves és szokatlanul barátságos vele. A csattanószerű lezárásban a konfliktushelyzet csak részben oldódik fel: a kisfiú sírva menekül a hivatal épületéből, újból eltéved, elkeseredésében már az alapvető udvariassági követelményekről is megfeledkezik. Arra azonban nem derül fény, hogy vajon végleges-e felzaklatott állapota, maradandó lelki sérülést okozott-e életében ez a néhány óra, vagy megnyugodva újra képes lesz boldogan játszani és gondtalanul álmodni. Csak egyetlen dolog bizonyos: apa és fiú kapcsolata soha többé nem lehet már a régi.

Kosztolányi mindössze néhány szóval jellemzi műve szereplőit. Pistát is csak néhány mondatban mutatja be. Sokkal fontosabbak a jellemzés burkolt formái: öltözete, viselkedése, beszéde és apjával való viszonya is a jellemzés része. Pista egy kispolgári családból származó tízéves fiú. Jól tanul és felnőttkorában repülő szeretne lenni. Ez az életcél is jellemző erejű: híven ábrázolja a kisfiú gyermeki tisztaságát, azt, hogy mennyire nem ismeri a felnőttek világát, és nem ismeri az álmokat korlátozó realitásokat. Viselkedéséből kitűnik, hogy szigorúan, de szeretettel nevelték, erkölcsi értékei között fontos helyet foglal el a szülői tisztelet. Ehhez görcsösen ragaszkodik, és a tetőpont után kétségbeesetten tesz kísérletet az apai tekintély visszaállítására: *„Aztán arra gondolt, hogy az íróasztala a falnál áll, egész hátul, a sarokban, s olyan kicsike, de azért nagy, nagyobb, mint a főnök, legalább egy fejjel nagyobb.”*

Az író mindvégig egyes szám harmadik személyű elbeszélésmódot használ, ennek ellenére érezhető, hogy részvétet és sajnálatot érez főhőse iránt. Ez szinte természetes, hiszen Kosztolányi munkáiban a gyermekkor mindig kitüntetett helyen szerepel, és e novella fő témája is a gyermeki lélekben végbemenő, megrázó és visszafordíthatatlan történés. A gyermek leküzdhetetlen vágyat érzett arra, hogy eljuthasson apja munkahelyére. A tragikus sorsfordulatot érzékelteti, hogy élete nagy álma teljesül, és ez dönti romba gyermeki álmvilágát. Ez az ellentét a műben mindvégig jelen van, és a feszültség egyik fő forrásának tekinthető.

Az író többi szereplőjének jellemzésekor a sűrítés követelményét tartja szem előtt. Mindössze néhány szóval jellemzi a jelképes szereplőket: Szász bácsi a kedves öregúr, aki segít eligazodni a felnőttek érthetetlen világában. Ő az a bizonyos segítőtárs, akire a kisfiú számíthat. Az író a befejezésben is megemlíti őt, aki a kétségbeesett kisfiúnak segíteni szeretne. A szomorú és közönyös világban ő a humánus megtestesítője: az egyetlen ember, akinek feltűnt, hogy valami történt.

Az apa alakját a kisfiú képzeletében körüluggi a hivatal mítosza. Feltétlen szeretetet és tiszteletet érez iránta gyermeke a mű elején. Az író a bemutatás során szinte mindvégig a gyermek szemével mutatja az apát. Így érzékelhető leginkább a sorsfordulat. Az apa személyéhez a mű során kizárólag negatív élmények kapcsolódnak: ez a

környezet bemutatásával veszi kezdetét, majd az apai szigor keserű élménye következik, és végül ez a negatívum már tovább nem fokozható: a véleményfordulat majdnem kiheverhetetlen csalódást okoz a fiúnak.

A főnök jellemzésében az író a tényekre szorítkozik: jellemzi fürge mozgásával és apró termetével. Bemutatásának lényeges vonása, hogy kiemeli azt, mennyiben különbözik, mennyivel kisebb, jelentéktelenebb, mint az apa. Ez ellentétben áll apja alárendelt szerepével, és így a feszültségkeltés eszközévé válik.

A novella egyes értelmezések szerint „az emberi kapcsolatok drámája”. Apa és fiú, főnök és beosztott kapcsolata idézi elő a konfliktust. A kisfiú döbbenten látja apja alárendelt szerepét. Nem fogja fel tudatosan, de megérzi, hogy valami nem úgy történik, mint ahogy történnie kellene. Betekinthet főnök és apa szigorúan meghatározott viszonyába, új oldalról ismeri meg apját, és bár tudja, hogy nincs igaza, mégis csalódást érez. Ilyen módon a novella középpontjában az emberi kapcsolatok kölcsönhatása áll.

A lelki történés ábrázolásában fontos része van a környezet bemutatásának. A hivatal roppant épülete előbb örömszülte tiszteletet ébreszt a fiúban, majd félelmet kelt. Az apa kis íróasztala, a kis iroda csalódások sorozatát indítja el, és minden apró momentum az apa tekintélyét csorbítja.

Az író a környezet bemutatásában is szűkszavú: a részletes bemutatás helyett inkább méretek, arányok érzékeltetésére törekszik. Így úgy éri el a feszültséget, hogy a tízéves kisfiút egy roppant épületbe helyezi, és a roppant épületben apjának csak egy kis íróasztal jut.

A többrétegű ellentételezés végigvonul a novellán és a feszültségkeltés legfőbb eszköze. Az ellentétpárok állandóan új jellemzővel gazdagodnak, így a feszültség egyre fokozódik. A mű végén a feszültség feloldásának talán legtermészetesebb módját választotta az író: a kisfiú, aki a mű elején még mindent részletesen megfigyel, a mű végén sírva menekül az épületből. Nem érdekli a nyikorgó lépcső, a kis ajtó vagy a széles folyosó. Haza szeretne menni, vissza szeretné kapni álmait.

A mű egy többrétegű szimbólumrendszerbe ágyazódik. A konkrét történés háttérbe szorul, a hivatal épülete az élet metaforájaként jelenik meg zsákutcáival, kiskapuival és útvesztőivel. A kisfiú csalódása a felnőtté válás kezdete lehet, de lehet álmvilág és realitás összeütközése, általánosítva talán művészet és mindennapi élet kapcsolata is. Kosztolányi íróként sokszor érezte magát olyan elveszettnek a köznapi életben, mint a kisfiú a hivatalban. Ilyen vonatkozásban életrajzi elemek is felfedezhetők a műben.

A szimbólumok sajátossága, hogy a kisfiú szemében kezdetben csupán konkrét értelmük világos. Csak a csalódás után kap új jelentést a három számot viselő kis ajtó, a keskeny íróasztal, az eldugott iroda. A tragikum előrevetítésének eszközei ekkor kerülnek új jelentéstartományba.

A novellának többféle értelmezése lehetséges. Ezek közül a legkonkrétabb az, mely szerint a felnőtté válás egy pontját ábrázolja az író, azt a pontot, amikor az ifjú rádöbben arra, hogy álmai és a realitás között szakadék tátong, és számára már csak a realitás adott.

Más értelmezés szerint a kisfiú hivatali útja a felnőtté válás egész folyamatát jelképezi a kezdeti apró jelektől az egyetlen nagy csalódáson át az álmok szertefoszlásáig.

A legáltalánosabb magyarázat azt tartja, hogy az ember életében álmom és valóság folyamatosan jelen van. Ha az álmom szembekerül a realitással, csalódás, kiábrándultság vesz erőt az emberen. A letargikus érzéseken való felülemelkedés az ember életének legnagyobb küzdelme. E szerint az értelmezés szerint a kisfiú csalódott ugyan, de nem adta fel a harcot, hanem hazament, hogy új álmokat keressen és újra boldogan éljen.

Kosztolányi Dezső több művében foglalkozik a felnőttlét problémáival és a változásokkal, melyek az egyes életszakaszokat elválasztják. Az Esti Kornél egyik fejezete egy villamosúthoz hasonlítja az ember életét. A kulcs című novellával párhuzamba állítható az emberi magány megrázó kifejezése. A felnőtté válás a Tizennyolcadik fejezetben sem könnyű. Nem elég megszületni, azaz felkapaszkodni a villamosra, de fel is kell nőni: át kell vergődni a le- és felszállók tömegén, be kell jutni az utastérbe.

A magyar irodalomban minden író foglalkoztatott a gondolat: miben áll a felnőttlét ténye? Hogyan lehet értékes felnőtté válni? Az életút leggyakrabban használt irodalmi toposza az utazás. Kassák Lajos *A ló meghal, a madarak kirepülnek* című alkotásában írja le, hogyan lett felnőtt és művész. Márai Sándor regényének, az *Egy polgár vallomásai* címűnek is ez a központi kérdése. Érdekes párhuzam figyelhető meg ezekben a művekben. A felnőtté válás valamennyiben egy folyamat, általában utazás, elszakadás a megszokott környezettől. A hős a próbatételek, nehézségek során válik elég éretté arra, hogy helyt tudjon állni a felnőttek rideg világában. Ha felkészült a feladatra, hazatér, és tevékeny életével példamutató személyisége lesz hazájának, a közösségnek.

7.a osztály

Osztályfőnök: Bakó Erzsébet

Bacsárdi Valéria	Böröcz Máté	Kovacsics Péter	Szabó Gergely
Bak Imre	Bujdosó Barnabás	Kránitz Katalin	Szabó Péter
Balázs Viola	Csorba Gábor	Kuik Beatrix	Szalai Gábor
Baranyai Szabina	Czeglédi Miklós	Lugosi Gábor	Szatmári Csaba
Bazsó András	Derdák Diána	Nagy Norbert	Takács Katalin
Bális István	Farkas Imre	Orosz Csaba	Tiborcz Dániel
Blay Bernadett	Horváth Luca	Péterfalvi Ágnes	Zsigó Gergely

1997. szeptemberében kezdtük el koptatni a Széchenyi István Gimnázium padjait. A Széchenyi-napon a nagycenki kirándulás alkalmával mi is megkaptuk a széchenyisek jelvényét, melyet azóta is büszkén viselünk. Hetedikes létünkre a tanulmányi- és sportversenyeken sikerrel öregbítettük iskolánk hírnevét. Osztályfőnökünk, Bakó Erzsébet tanárnő által szervezett hétvégi túrákon és a májusi osztálykirándulás során osztályközösségünk még jobban összekovácsolódott. Egy tanév elteltével továbbra is büszkék vagyunk arra, hogy ebben az iskolában tanulhatunk.

7. b osztály

Osztályfőnök: Tauberné Paizs Tünde

Dávid Viktória
Farkas Mónika
Gergye Linda
Guttman Gergely
Gyulai Anikó
Haragovics Helga
Herczeg László

Honti Péter
Horváth Annamária
Horváth Katalin
Horváth Veronika
Kovács Dániel
Kovács Zsófia
Kozák István

Molnár Dániel
Németh Zita
Orbán Ildikó
Polgár Anna
Schlosser Tamás
Som Veronika
Tárnok Angéla

Tóth Anikó
Varga Zoltán
Várhelyi Ágnes
Vincze Bernadett
Zalai Gergely

A Széchenyiben van egy terem,
a második emeleten.

E terem a 31-es
26-an lakunk benne.

Az osztály fele dalol, mint a pacsirta,
az iskolai énekkarban.

Betti nagy népdalénekes,
megyei szinten is elismert.

Kati a városi íróversenyen
több éve eredményesen szerepel.

Eredményes az osztály matekcsapata,
tagjai: Betti, Zsófi s e sorok írója.

Ha elismeréseket ezek sem nyerték el,
beszéljenek helyettem a sporteredmé-
nyek:

Gergő és Viktória nagy kosaras,
Kuvasz a pingpongban különösen jártas,
Zoli nagy úszóbajnok
és még folytathatnám a sort.

A „tömegsport” számunkra szórakozás:
Célbádobás, krétazápor és padon ugrálás.
Viselkedésben van még mit javulnunk,
egy kicsit nagyszájúak s izgő-mozgók va-
gyunk.

De a szigorú fegyelmezési módszerek
meghozzák az eredményeket.

Tisztességesen tanulunk, készülünk,
S a széchenyis elvárásoknak maximáli-
san megfelelek.

8. a osztály

Osztályfőnök: Horváth Violetta

Ambrus Ernő	Fekete Soma	Kárász Balázs	Németh Márta
Antal Mihály	Friedl Mihály	Kitzvéger Viktória	Rákosi Zsanett
Ácsbold Henrietta	Führer Diána	Kovács Brigitta	Rendeki Diána
Bérczes Christine	Gócz Eszter	Lökös Petra	Szász Előd
Boza Brigitta	Hanzséros Anikó	Mikó Attila	Tama Péter
Deák Judit	Horváth Ádám	Morán-Villotta Tibor	Varga Hajnalka
Fehér Ágnes			

Ezek vagyunk mi: a 8. a. Ott fent a sarokban – valahol lejjebb – az osztályfőnökünk, Horváth Violetta. Én is ott vagyok valahol, de most nem ez a lényeg. Hanem az osztály. Okosak, szépek, erősek, humorosak, rosszak vagyunk. Csak szerények nem! A szerénység maradjon a tudatlanoké. Aki szeretne minket meglátogatni, a 19-es termet keresse. Vidám csapatunk jóban-rosszban együtt van, és egy közösséget alkot. Ezt igazolja 25 tanú(ló) + egy osztályfőnök.

Osztályfőnök: Nagy Judit

Bedi Melinda

Csizovszki Orsolya

Dollmayer Ágnes

Domonkos Krisztina

Füster Ákos

Gosztola Rita

Horváth Hajnalka

Kelemen András

Kinter Dóra

Kolozsár Gergő

Kondor Szilvia

Kovács Balázs

Kovács Noémi

Lukács Gergő

Nagy Heléna

Náray Eszter

Planicsek Szonja

Pohl Norbert

Radasics Vilmos

Szaradics Ilona

Takács Kinga

Varga Livia

Vörös Tamás

Walde Mihály

Wilcsinszky Péter

Átlagos osztály vagyunk. Szeretünk focizni, kosarazni, énekelni, zenélni s ráadásul a humorérzékünk is remek. Néha sajnos nagyon elevenek vagyunk és a szánk is nagy, de talán idővel elmúlik. Ja, és nálunk minden lány angyal.

Osztályfőnök: Mészárosné Németh Ildikó

Bircher Mechle Adél	Gyurasits Emőke	Kukoda Csilla	Pásztor Lilla
Czupy Melinda	Hargita Zsófia	Lágh Dániel	Szabó Zsolt
Dollmayer Katalin	Horváth Anita	Lovranics Gábor	Tárnok Péter
Dorner Gabriella	Jámbor Dominika	Makk Orsolya	Tóth Katalin
Fekete Judit	Kocsis Zoltán	Molnár Balázs	Török Péter
Gondi Anett	Kovács Melinda	Palkovits Valér	

Osztályunk az „aranycsapat”. E vidám jelzöt osztályfőnökünk ragasztotta ránk az első két évben elkövetett csintalanságaink miatt. Ma már talán rászolgáltunk a szó legnemesebb értelmében is erre az elnevezésre. Az eltelt négy év alatt az iskolai diákéletet aktívan formáló közösséggé kovácsolódtunk.

Részt veszünk az énekkar munkájában, fellépünk iskolai ünnepélyeken, de a futballrangadókról, kosármeccsekről sem hiányzunk. Szeretünk közösen kirándulni, horgászni, futballozni, kosarazni, kerékpározni.

9. b osztály

Osztályfőnök: Lang Ágota

Balázs Andrea
Bencsik Gergely
Besenyei Nóra
Bögi Bálint
Bösze Beáta
Csanády Nikolett

Feimann Szabina
Igrinyi Zsanett
Kalmár Levente
Krisch Emőke
Náray Judit

Pál Melinda
Plájer Diána
Rácz Gyula
Rádonyi Kristóf
Spaller László

Szabó Tamara
Szakál Krisztina
Tejmel Réka
Varga Dávid
Zalai Boglárka

Ne ítéld első látásra! 9. b: ronda és finom.

Osztályfőnök: Dékány Zsigmondné

Bugledits Péter

Dávid Valéria

Dombi Judit

Halász Albert

Horváth Bernadett

Kátai Bence

Kiss Gabriella

Kovács Sándor

Kövesi Szabina

Kucsara Júlia

Németh Írisz

Nyikos Eszter

Must Katalin

Pallag Bálint

Pete Gábor

Péterfalvi Gábor

Rabi Attila

Rozsonits Gergely

Stréhn Tamás

Szabó Andrea

Szántó Balázs

Szelci Dalma

Várhelyi Gergely

Elmúlt egy év.

Együtt egy év. Mert mi együtt voltunk. Sikerült egy olyan közösséget létrehozunk, ahol szeretünk, és ahol barátok vesznek körül minket.

Ahol mindig egymás szemébe tudunk nézni. És meglátjuk a másikat, magunkat. Emlékek.

Nevettünk és szomorkodtunk.

Adtunk s mégis gazdagodtunk.

Sok minden szép volt, sok minden fájt. De mindig volt valaki, aki ilyenkor kezet nyújtott.

Az emlékeim.

Szeretet... Bizalom... Szavak.

De e szavak mögött emberek vannak.

E szavak mögött mi vagyunk.

És az emlékeim.

9. d osztály

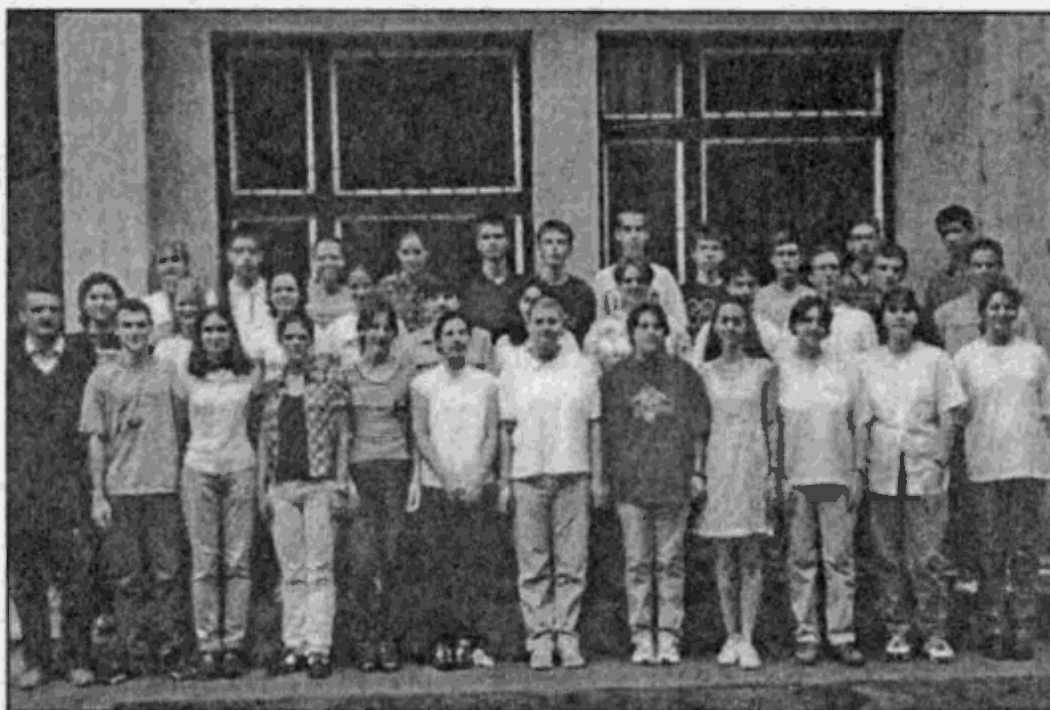

Osztályfőnök: Tóth Gyula

Aradi Szilvia	Keresztény Ágnes	Nepper Dorottya Katalin	Szedenik Krisztina
Babos Veronika	Kiss Eszter	Pölcz Renáta	Tamics Mónika
Balogh Erika	Kiss Eszter	Puppi Katalin	Tengerdi Ágnes
Hacsi Gergely	Kiss Veronika Jusztna	Sauer Edina	Tihanyi Rita Kitty
Hoffer Nikolett	Koó Judit	Sipos Tibor	Tóth Klaudia
Horváth Katalin	Kozma Réka	Solymos Szilvia	Varga Krisztina
Horváth Réka	Nagy Nóra	Szabó Vera	Vörös Viola Gabriella

Osztályunk angol-német tagozatos. Elvileg tehát humán beállítottságúak vagyunk, de ez nem jelenti azt, hogy mindenki történelem- vagy nyelvzseni. Viszont a reál tárgyakban elért „fenomenális” sikereink arra engednek következtetni, hogy reál agyunk sincs igazán. Na, de hagyjuk a kényes témákat.

Az osztálylétszám 28, 27 : 2 arányban lányok és fiúk. Úgy látszik, nekünk, lányoknak behozhatatlan az előnyünk, verhetetlenek vagyunk. Bár lehet, hogy osztályfőnökünk ellensúlyozza egy kicsit a nőuralmat. Persze részrehajlás a fiúk javára előfordulhat. Körülbelül ennyi az, amit tudnia kell annak, akit valamilyen oknál fogva éppen mi érdeklünk. Részletesebben az illetékeseknél.

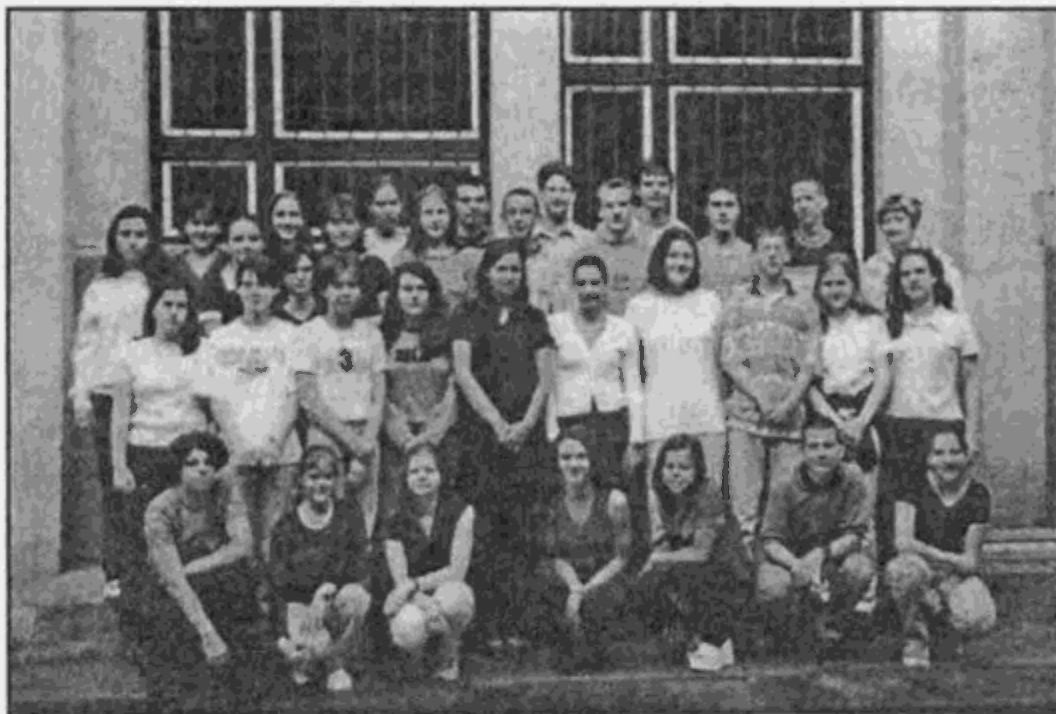

Osztályfőnök: Szabó Miklós

Andrónyi Katalin	Fekete Ada	Lendvai Péter	Scheer Mónika
Bacsárdi László	Frank Gábor	Lukács Ádám	Simon Zoltán
Bellovits Judit	Friedl Zita	Major Júlia	Szabó Katalin
Bereczky Anett	Fuszik Eszter	Mikó Adrienn	Szántó Alexandra
Brand Veronika	Gibicsár Éva	Palotai Zsuzsanna	Szőke Diána
Brandt Melinda	Holperth Adrienn	Radovits Tibor	Tolvaj Vera
Csernyi Róbert	Horváth Veronika	Salamon András	Varga Zoltán
Dergez Noémi	Koloszár Péter	Sárosi Gergely	Wilfing András
			Zsugonits Attila

33 fős osztályunk nem a szürke átlag. Sokan saját érdeklődési körükön belül kimagasló tehetségek. Van aki vitorlázik, van aki japánt tanul, más pedig a csillagászat iránt érdeklődik, ám ez a sokféleség még jobbá, még érdekesebbé teszi osztályközösségünket. Már negyedik éve képviseljük iskolánkat különböző tanulmányi versenyeken, előadásokon, sporteseményeken, kiváló eredményekkel. Az iskola rendezvényein is szívesen részt veszünk, s mi sem bizonyítja ezt jobban, mint hogy 1994/95-ben a „Szig Mit Tud?” vetélkedőn elért első helyezését a következő tanévben megismételtük, majd az 1996/97-es tanévben a történelmi vetélkedőt és '97/98-ban az osztályok közötti SZIG-Man vetélkedőt is megnyertük.

10. b osztály

Osztályfőnök: Hemerle Mária

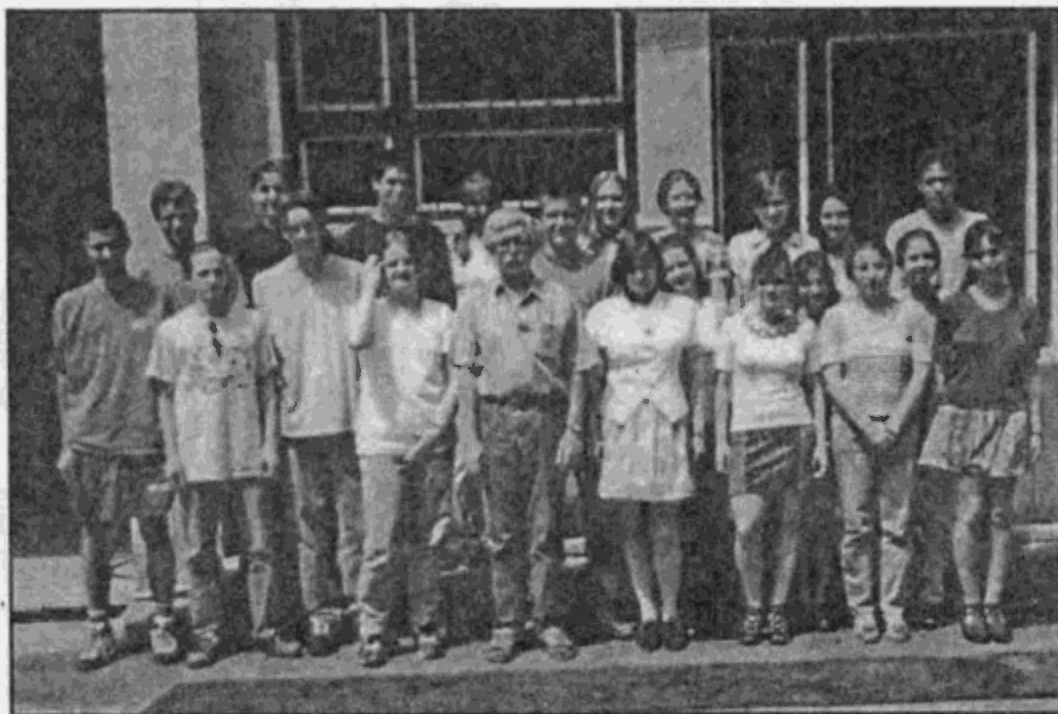
Ábrahám Virág	Horváth Sára	Lágh Eszter	Orosz Éva
Csontos Eszter	Horváth Tamás	Markó Éva	Pacz Mercédesz
Dávid Lajos	Kiss Bence	Mechle Veronika	Schmuck Donát
Dömötöri Balázs	Kovács Dávid	Molnár Andrea	Szabó Dániel
Függ Katalin	Kovács Rita	Molnár Viktória	Szőke András
Gosztonyi Ágnes	Kozák Annamária	Nagy Adrienn	Takács Szabina
Guttmann Enikő	Kövér Barbara	Nagy Diána	Tánczos Andrea
Horváth Ildikó	Kuzmich Norbert	Neubauer Klaudia	Török Tímea
			Zsirai Adrienn

Íme a 20. század. Sokszínű lapján ott vagyunk mi is. A fiatalság végtelen optimizmusával, teli álmokkal. Bennünk vágy, tudni akarás, a jövő világának megismerése.

Ha unokáink a jövő évezredben megkérdezik, mit hagytunk magunk mögött a 20. századdal, emlékeink ködös zürzavarából felidézzük az osztályt, amely 1994-től az új évezredig szívta magába a diákélet minden örömét és bánatát, szépségeivel és keserőségeivel együtt.

És ezek az eredmények nem kiváló tanulmányi eredményeinkről mesélnek majd, nem nemzetközi sikereket is elért sportolóinkról, nem is zenészeinkről, hanem azokról az időtlen pillanatokról, amelyeket együtt töltöttünk el, egymás társaságában.

És csak akkor döbbenünk rá, hogy mi mindent is hagytunk magunk mögött, mikor már kezét nyújtja kezünkért a suhogó, végtelen idő.

Osztályfőnök: Egész Tamás

Baltigh Dániel	Horváth Katalin	Németh Nikolett	Takács Krisztián
Csigó Péter	Járfás Ádám	Papp Erika	Tiborczy Endre
Dobos László	Kovács Miklós	Rózsás Annamária	Tóth Edina
Farkas Hajnalka	Krammerhofer Szilvia	Solymos Veronika	Varga Eszter
Farkas Veronika	Nagy Mónika	Szalay Krisztina	Varga György
Fodor Pál	Németh Katalin	Szőke Gábor	Vágvolgyi Andrea

Az osztályunk olyan, mint a parlament,
Kormánypartot egy fő képvisel:
Egész Tamás tanár úr személyében.
Az ellenzék két részre oszlik:
bal és jobb oldal, lányok és fiúk,
jók és rosszak, szemlélet kérdése,
hova sorolnak.

Osztályfőnök: Vargáné Somlai Márta

Ágfalvi Hajnalka	Fendrik Kitty	Kóczán Krisztián	Somogyi Judit
Baksa Zita	Geéb Klaudia	Kubinszky Balázs	Takács László
Berky Tamás	Gösi Adrienn	Lóth Hajnalka	Tóth Gergely
Berta Mariann	Haller Zsuzsanna	Molnár Ákos	Tóth Péter
Biernatcki Beáta	Horváth Gergő	Nagy Rita	Tóth Péter Dániel
Bunkóczi Ágnes	Horváth Zoltán	Olteán Karina	Zeltner Gábor
Eőry Gyula	Kocsis Rita	Pájér Viktor	

Az Úr 1996. évében érkeztünk jelenlegi iskolánkba, melyben remélhetőleg a 2000. évig gyarapítjuk tudásunkat. Az osztálylétszám rohamos csökkenésével közeledünk az érettségihez. Tanárainknak köszönhetően az óráink izgalmasan és mozgalmasan telnek. Büszkéek vagyunk arra, hogy egy több évtizedes hagyományokkal rendelkező tan-közösség tagjai lehetünk.

11. a osztály

Osztályfőnök: Kopik István

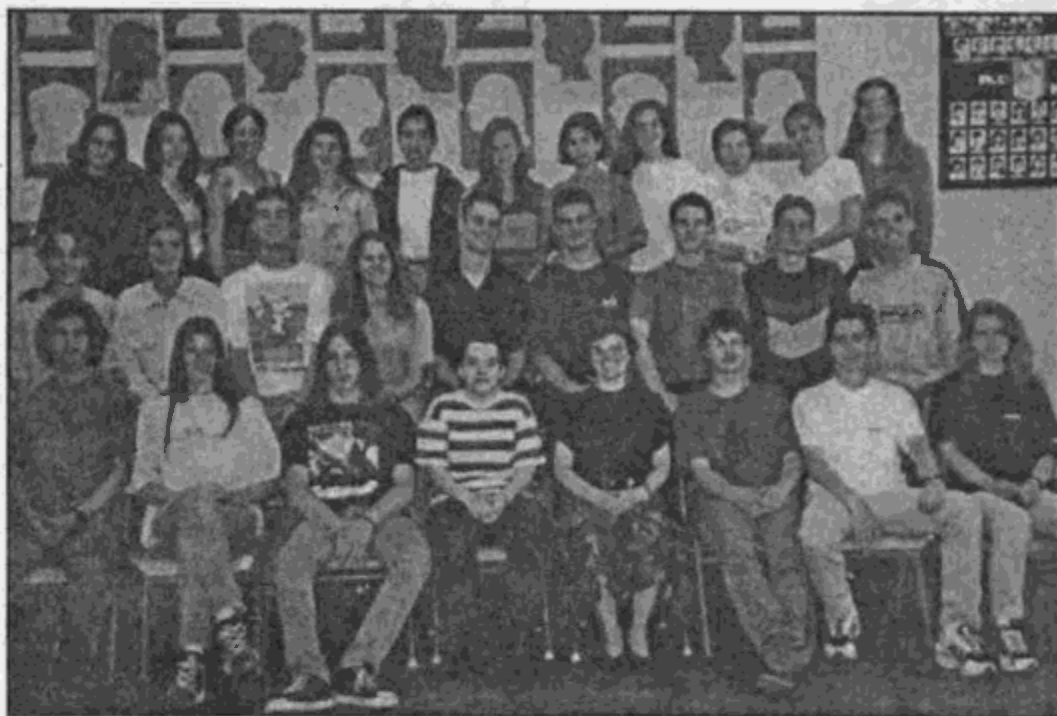
Bernátszki Gábor	Karner Balázs	Peszlen Boglárka	Tóth Emőke
Boda Zsuzsanna	Kazinczy Péter	Pozsgai Éva	Tóth Rita
Bors Gergely	Kövér Beáta	Radasics Csaba	Tóth Zoltán
Fábiánkovits Anna	Lendvay Luca	Román Pál	Varga Rita
Fekete Gergely	Mészáros László	Román Péter	Várnai Ágnes
Fodróczy Csaba	Németh Szabó László	Szász Attila	Verécsi Péter
Jankus Barna	Németh Zsanett	Tamási Áron	Zügn Illés

Hát igen: az a bizonyos 11. a. '93-ban harminchárman vágunk neki, és „megfogyva bár, de törve nem” küzdöttünk huszonnyolcan tovább. Talán a képen is látszik, hogy lehetett itt pár szélsőség...

A közügyekhez való hozzáállást jellemzi, hogy összesen kétszer volt a társaság kirándulni. „Szélsőség” alatt ez is értendő. No meg az is, hogy a társaságot egyesek viselkedési modora és káros szenvedélyei miatt jó pár megrovás érte, amíg szép csendesen a többi egyéniségével és munkájával vívott ki általános elismerést. Született sok szép bizonyítvány és megannyi versenyeredmény...

Azt hiszem, elmondható, hogy öt év hosszú idő, ebben az osztályban meg pláne. De azért ennek is megvoltak a jellegzetes pillanatai.

11. b osztály

Osztályfőnök: Holpár Gabriella

Aradi Péter	Fekete Katalin	Kopácsi Zsuzsanna	Sánta Enikő
Balaskó Balázs	Holpár Péter	Kőfaragó Dóra	Szabó Gábor
Becze Katalin	Horváth Anikó	Krejci Hajnalka	Szilágyi Pál
Bíró Beáta	Horváth Tamás	Mészáros Bence	Tanács Péter
Bőhm Erika	Jámbor Bianka	Németh Dolóresz	Tóth Nikoletta
Bujna Balázs	Káldi Sándor	Németh Viktória	Varga Orsolya
Déry Attila	Keresztény Renáta	Priszinger Krisztina	Wéber Judit

A mellékelt hatósági fotón látható 11. b fedőnevű osztály egyelőre tisztázatlan körülmények között eltűnt. A nyomravezetőnek magas jutalom!

Ismertetőjegyei: ingadozó létszám, női többség, lusta hozzáállás a közjóhoz, némi készületlenség, csoportokba verődés, mérsékelt széttartás, állandó zshivaj, szolid züllöttség, non-stop bulizhatnak, maradandó egészségkárosodás és örület (az itt eltöltött 4,9 évnek köszönhetően...)

Előfordulási helye: valószínűsíthetőleg a belső udvar, a büfé előtti aula és a földszint 4-es terem által határolt bermudális háromszög.

A jutalom: az osztálykassza kongó üressége miatt törölve, de kérjük a megtalálót, azért adja vissza az eltűnteket, mert nélkülük az iskola egy üde színfolttal szegényedne...

Osztályfőnök: Poór Attila

Balka Erika	Horváth Andrea	Kuczmann Gábor	Nemes Attila
Farkas Henrietta	Horváth Cirill	Lajber Zsuzsanna	Pászli Zoltán
Farkas Zoltán	Karácsony Zoltán	Lampert Rita	Pörnczi Petra
Fullajtár Gergely	Kárász Tamás	Lőrincz Anett	Som Zoltán
Fülöp Veronika	Kóczán Ákos	Magasi Ádám	Szedenics Nikoletta
Hatos Katalin	Kovács Helga	Márk Orsolya	Unger Viola
			Vig Katalin

Megkésett üzenet:

Mutassátok be e képet!

„Valaki, akárki, csak találót,
nem kell sokat, csak pár sort.

Írjatok jellemzést! Ez most parancs! ”

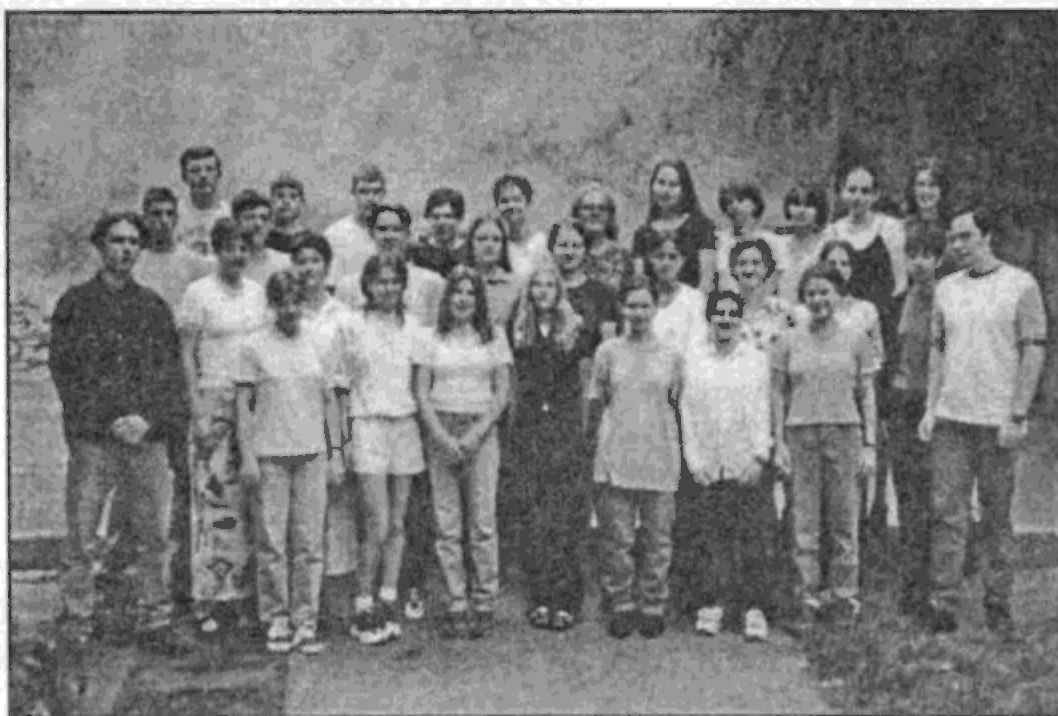
Aki bújt, aki nem, ipi-apacs!

De ily bátor közölünk nem akadt,

S e hír így „Poórt” kavart,

– Hát ... ezek vagyunk.

11. d osztály

Osztályfőnök: Simonné Schöberl Erzsébet

Baán Zsuzsanna	Czeglédy Árpád	Köő Lívía	Schnörch Rita
Bajkó Ágnes	Füster Anett	Locsmándy Zsófia	Szalay Krisztina
Balogh Erzsébet	Gagyí Andrea	Nagy Viktória	Tanay Kinga
Baranyai Szilvia	Heisig András	Nagy Zsuzsanna	Török Zsolt
Bella László	Horváth Andrea	Radó Gábor	Vissi Andrea
Bindes Borbála	Horváth Júlia	Rádonyi Dóra	Wilfing Zsuzsanna
Birkás Gábor	Kiss Lívía	Schlosser Ágnes	Zentai Tamás
Borbély Zita	Koloszár Ákos		

Birodalmunkat, amelynek társadalomszerkezete erősen feminista beállítottságú, 1995 szeptemberében alapítottuk. Akkoriban hordánk egy földszinti termet birtokolt. Egyre magasabb értelmi színvonalunk következtében az 5-ös terem szűkösnek bizonyult, ezért kidolgoztuk a 2. emeleti 25-ös elfoglalásának haditervét. A tervet sikeresen végrehajtottuk, sőt jelentős területeket foglaltunk el a Fizika, Biológia, Matematika, stb. országaiban. A Történelem alacsony hegyekkel és nagyon mély völgyekkel tarkított államába is be-betörtünk, de teljes elfoglalása még folyamatban van. Kémiaország meghódítására tett erőfeszítéseink kudarcba fulladtak. Portyáztunk Pécs és Eger környékén, és a kultúrára is nagy gondot fordítottunk. Megtanultunk táncolni, s ezt nagyközönség előtt is bemutattuk.

Identitástudatunk egyre erősebb, és ennek következtében kiemelt helyet foglalunk el a nemzetek sorában.

*„... Ti vagytok az íj, melyről gyermekeitek eleven nyílként röppennek el.
Az íjász látja a célt a végtelenség útján, és ő feszít meg benneteket minden
erejével, hogy nyilai
sebesen és messzire szálljanak.
Legyen az íjász kezének hajlítása a ti örömetek forrása:
Mert Ő egyként szereti a repülő nyilat és az íjat, amely mozdulatlan.”*

Kahlil Gibran

Bakó Erzsébet
biológia-kémia

Balázs József
testnevelés

Dr. Balogh Mihályné
biológia-földrajz

Dr. Baranyai Lenke
magyar-történelem-filozófia

Czobor László
német-oroszmagyar

Czobor Lászlóné
matematika-fizika

Dékány Zsigmondné
német-ország

Egész Tamás
fizika-számítástechnika

Greksza Tünde
magyar-történelem

Hemerle Mária
francia-történelem

Holpár Gabriella
magyar-latin

Dr. Horváth Józsefné
német-ország

Horváth Márta
angol-német

Horváth Violetta
magyar-történelem

Kiss Károly
angol-ország

Kollmann Antalné
kémia-földrajz

Kopik István
matematika-fizika

Krasznai Andrea
testnevelés

Lang Ágota
matematika-fizika-számítástechnika

Légrádi Imre
matematika-fizika

Mészárosné Németh Ildikó
német-földrajz

Nagy Judit
matematika-fizika

Pirgerné Megyeri Zita
ének-zene

Poór Attila
kémia-fizika-számítástechnika

Renner Kálmánné
rajz és műalkotások elemzése

Sándor Márta
német-orsz

Simonné Schöberl Erzsébet
magyar-angol

Szabó Miklós
magyar-történelem

Szakál Péter
matematika-fizika, igazgató

Szentgáliné Eröss Márta
könyvtáros tanár

Dr. Szentistványi Gyuláné
magyar-orsz

Tauberné Paizs Tünde
biológia-földrajz

Tóth Gyula
angol-orosz

Tóth Imre
történelem

Tóthné Ziegler Herta
német-orosz, igazgató helyettes

Vargáné Somlai Márta
angol-magyar

Vass Béla
matematika-fizika

Vass Béláné
matematika-fizika

KÉPEK ISKOLÁNK ÉLETÉBŐL

Széchenyistává fogadlak...

„Hazádnak rendületlenül” – a
nagyecenki Széchenyi-szobornál

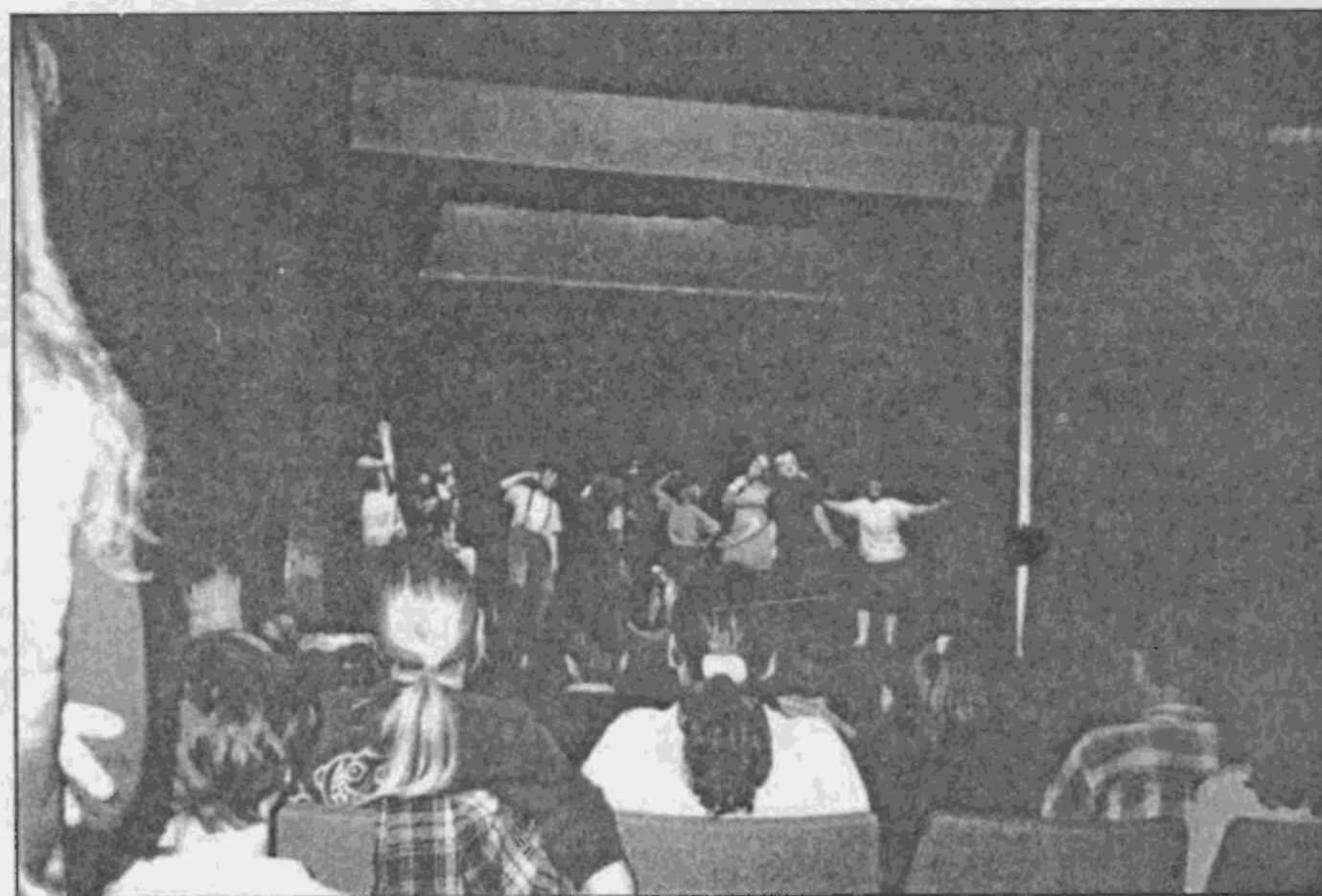
Gólyaavató: ez is avatási
szertartás,

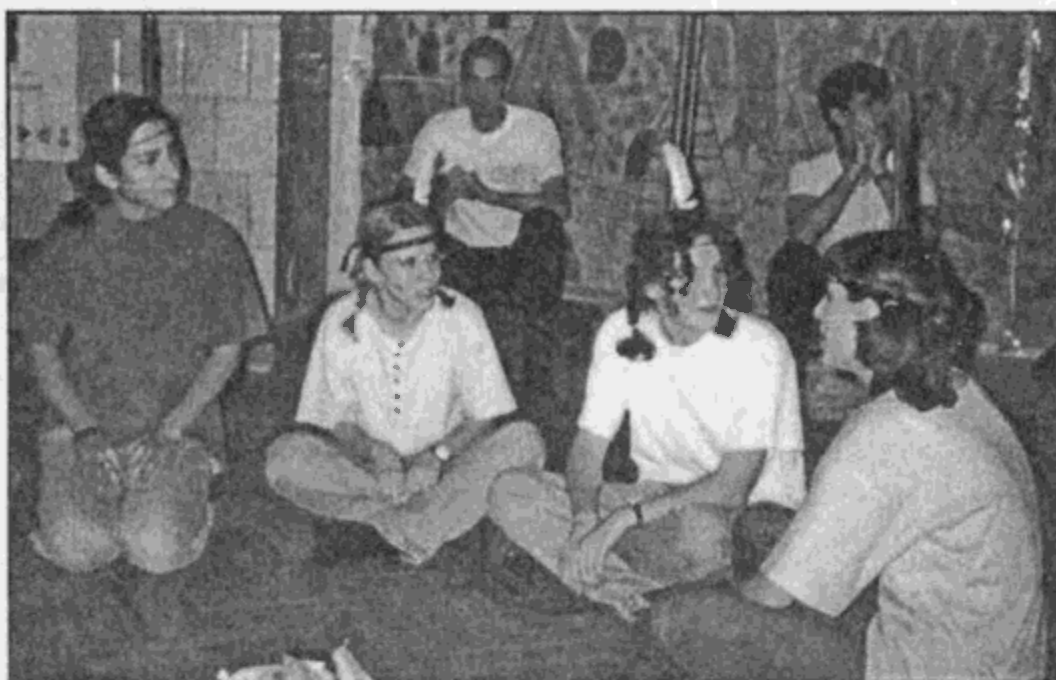
ha nem is olyan komoly

Betlehemezés karácsonykor

Kocka Pityu és a többiek – Tanárszínpad '98

Milyen a jó indián? –
megtudhatjuk a 12. b
osztály szalagavató-
jának műsorából

A műsor után ünnepi
vacsora vár tanárt és
diákokot

Jóízű beszélgetés,
nevetés, egymásra
csodálkozás a terített
asztalnál

Első emeleti folyosó: a végzős
osztályok megkoszorúzzák a
Széchenyi-szobrot

Utolsó percek az iskolában:
udvari szerenád
12. a osztály

Utolsó percek az iskolában:
udvari szerenád
12. b osztály

Utolsó percek az iskolában:
udvari szerenád
12. c osztály